

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР
ЕДНО ЛЯТО ИЗПЪЛНЕНО С
ЧУВСТВА

Превод от английски: Силвия Вангелова, 2003

chitanka.info

ГЛАВА 1

Лара Луис огледа просторната спалня в красивия си дом в Сан Франциско. Лъчите на ранното утринно слънце се плъзгаха по венецианското огледало, светлината почти я заслепяваше и затова тя побърза отново да затвори очи. Чудеше се защо се е събудила с това ужасно чувство. А после си спомни. Днес беше рожденият ѝ ден. Навършваше четирийсет и пет години.

С все още здраво стиснати очи, тя се замисли. Беше омъжена за известен хирург, беше майка на две вече пораснали деца. Беше идеалната съпруга на известния си в обществото съпруг, беше посветила живота си на семейството, живееше, за да им помага, и днес, изведнъж, се оказва вече на средна възраст.

Когато и да хвърлеше поглед на това венецианско огледало, виждаше промените от ясно по-ясно: беше прекалено дебела, с прекалено сладни извивки, а тъмната ѝ къдрава коса, прибрана назад, откриваше бръчките по челото ѝ. Лара въздъхна. Май само пластичен хирург можеше да ѝ помогне вече.

Не беше успяла да стане Лара Луис, известен адвокат; нито дори Лара Луис, известен журналист. Не беше се качвала нито веднъж в самолет, не беше изкачвала планините в Непал — не беше се превърнала в нищо от онова, което беше възнамерявала, не беше правила нито едно от нещата, които беше планирала. Беше само съпругата на доктор Луис.

Да, преди двацет и пет години, когато се омъжи за Бил, тя беше млада, стройна, жизнена, амбициозна и, както Бил непрекъснато ѝ повтаряше, красива. Странно е, помисли си с болка, че в скромната докторска съпруга, под четирийсет и пет годишната налята външност, все още тупти младежко сърце, нетърпеливо да вземе от живота всичко, което той предлага.

Обърна се към Бил, но скъпата ленена възглавница беше само леко хлътнала там, където през нощта беше почивала главата му.

Чуваше водата от душа в банята. Бил не си пееше под душа. Вече не. Той вече дори не слушаше музика. Поне не в нейната компания.

Бил Луис ѝ беше завъртял главата още при първата им среща и все още имаше това влияние над нея. Като че ли я беше хипнотизирал, омагьосал, очаровал, хванал в плен. Той доминираше над нея или поне така я бяха предупредили приятелите ѝ.

Бил все още беше привлекателен мъж, строен, в страхотна форма. Тъмната му коса беше щедро осеяна в бяло, точно както трябва да бъде на петдесет и три, и го караше да изглежда още по-изискан. Винаги носеше шити на ръка костюми, скъпи английски ризи със златни ръкавели и тежък златен часовник „Ролекс“, който никога не сваляше от китката си. Лара смътно се зачуди дали го сваляше, докато оперира. Предполагаше, че сигурно поне тогава се разделя с него за кратко.

Въздъхна отново. Бил беше от мъжете, на които никой не казва „не“ за каквото и да било. Хората сякаш му бяха слуги. Бяха готови да направят всичко за него, възхищаваха му се, зарязваха задачите си, за да му угодят. Той беше сърдечен хирург с международна слава, известен с първите си опити в областта на трансплантацията, особено при работата си с деца. Нима актьорите не са казвали винаги, че не трябва да се работи с деца? Просто не можеш да излезеш победител. Е, предполагаше, че поне в нейния случай е така. Тя със сигурност не беше номер едно в списъка от задачи на Бил.

Днес — на нейния рожден ден — Бил щеше да лети до Бейджинг и в екипа, който щеше да работи с него, беше и Мелиса Кени. Висока, стройна, елегантна, русокоса. В началото на трийсетте. Специалист в областта на педиатрията.

Настроението на Лара се помрачи още повече, когато се сети за Мелиса. Инстинктът ѝ подсказваше, че Бил има любовна връзка с нея. Защо иначе щеше да тича до болницата посред нощ, уж че има спешен случай? Защо „конференциите“ щяха да се проточват дълго, до късно вечер? Защо иначе ще има този разсеян вид, ще хвърля нетърпеливи погледи на часовника си, защо никога не я чува какво му говори, дори не я слуша? Той дори не я забелязваше вече.

Самотата пак завладя сърцето ѝ и тя заби лице във възглавницата. Чувстваше се уязвима, макар да беше на средна възраст. Бил беше единственият мъж в живота ѝ, единственият, с когото се

беше любила. Мисълта, че може да го изгуби, я ужасяваше. Не знаеше как би могла да се справи с някой друг в живота си, в леглото си. Пък и кой би я пожелал — с тези наднормени килограми, отхвърлена от съпруга си, самотна бивша съпруга?

Обхваната от паника, тя скочи от леглото, като че ли, ако стоеше на краката си, щеше да понесе по-леко нещата. Точно в този миг Бил влезе в спалнята.

Лара, съвсем преднамерено, се загърна в розовата си памучна нощница. Приглади разрешената си от съня коса с мисълта колко много ѝ се искаше да се беше събудила по-рано, така че сега да е готова, напарфюмирана и красива за него. Макар да си спомняше времена, когато Бил се обръщаше към нея още в леглото, казваше ѝ, че ухае фантастично — на сън, на сложен предишната вечер парфюм, на жена, аромат, който го подлудяваше тогава.

По този начин Бил искаше да ѝ се извини, да ѝ каже, че все още имат бъдеще. Прибра косата си назад, сложи бижутото на шията и се погледна в огледалото.

Предателското венецианско огледало отрази блестящата огърлица и четирийсет и пет годишно, състарено, лишено от грим, лице. Нейните златистокафяви очи под правите черни вежди я гледаха, само че сега тя видя и фините бръчици около тях. Извивката на бузата ѝ и тази на брадичката бяха същите, както винаги. Или пък дали брадичката ѝ не беше увиснала вече? Широка ѝ уязвима уста беше свита напрегнато, а в тъмните ѝ къдрици тази сутрин се виждаха и бели нишки.

Тя огледа внимателно лицето в огледалото — търсеше старото си „аз“, но не го виждаше. Самотна сълза се търкулна по бузата ѝ, тя я пое с език, за да усети солената ѝ влага, и прошепна:

— О, Лара, Лара Луис. Къде отиде ти? Къде се изпариха всичките ти мечти? Плановете ти? Надеждите ти? Къде си ти?

Някъде по пътя на живота, беше изгубила себе си.

Нима само тя изпитваше такива чувства? Или имаше стотици и дори може би хиляди жени, които се чувстваха по същия начин? А може би само тези, които бяха изгубили себе си, бяха тъжни? Не знаеше.

ГЛАВА 2

Седнала до масата за кафе, Лара оглеждаше усмихнатите лица на най-добрите си приятелки, докато ѝ пееха „Честит рожден ден“. Изчерви се, когато келнерката постави пред нея малка шоколадова торта, покрита с виолетки от пресен крем. На масата пред нея имаше една-единствена свещ. Чувстваше се неудобно, не на място, с прибраната си назад коса, в скромния, подходящ за съпруга на известен хирург костюм от „Сякс“, с прекалено дългата пола и с обувките с нисък ток.

— На четирийсет и пет, човек би помислил, че си преодолела това моминско изчервяване — подкачи я Сузи.

— Все пак, преживяването ни най-малко не прилича на първата ти целувка — каза Ванеса.

— Различава се и от твоята изгора от гимназията, Флаби Моксън — добави Делия с усмивка.

— О, мили Боже, помните ли Флаби Моксън? — казаха след това всички в хор.

Лара кимна.

— Аз го помня. Винаги носеше очила, когато караше велосипед. Така беше и в онзи ден. Аз тъкмо освобождавах ръчната спирачка — розова дръжка с изрисувани сребристи звезди — когато той се прокрадна зад мен — тя потрепери. — Прииска ми се да умра още там, на място...

— Защото, познай кой е зад теб...

— Бъз Джонсън — Лара се засмя. — Който беше нещо като Джон Траволта на гимназията „Мадисън“ и любовта на моя живот. Или поне така мислех тогава. И Бъз ни видя как се целуваме. Но още по-лошо беше това, че устните на Флаби Моксън бяха прекалено влажни... уф... — тя отново потрепери, спомняйки си всяко прекалено ясно. — На всичкото отгоре, той имаше... — Делия хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой друг не слуша — „гърди“ — прошепна след това високо и всички избухнаха в смях.

Не мисля, че конгресменът Джон У. Моксън, от Републиканската партия в Калифорния, би искал хората, които ще гласуват, да узнаят нещо толкова интимно за него сега — каза Сузи. — Освен това, единствено съпругата му би могла да знае със сигурност.

Все още се смееха, когато Лара духна свещичката си, нарязва малката торта на четири равни парчета и им ги подаде.

— Може би Флаби си е направил липосукция — заразсъждава на глас Делия. — И мъжете постъпват така в наше време, както знаете. Наричат го „намаляване на мирските гърди“.

— Исусе, Делия, в момента ям тортата си! — Сузи беше отвратена. — Какъв мъж е този, който би си направил това?

— Мъж с „цици“ — каза Вани и се задави с хапката си.

Всички избухнаха в смях, а Делия енергично заудря с юмрук по гърба ѝ.

Но сълзите от смях на Лара заплашваха да се превърнат в истински сълзи, щом огледа лицата на приятелките си от детинство. Познаваше ги сякаш от цяла вечност. Думата „приятелки“ не можеше да изрази нито продължителността, нито дълбочината на тяхното приятелство, което беше траяло толкова много години и включваше толкова много общи преживявания.

Бяха на една и съща възраст. Една от друга ги делеяха само по няколко месеца. Семействата им също се познаваха, бяха играли заедно още в детската градина и започнаха училище в един и същи ден, и пътуваха заедно в жълтия училищен автобус, като упорито отказваха на майките си да ги придружават. Всъщност те се бяха превърнали сякаш в едно цяло, което си имаше четири глави, осем крака и осем ръце.

Бяха си гостували една на друга с преспиване, ходеха на срещи с момчета по двойки, споделяха рождените си дни, успехите и провалите си на изпитите, несподелената си любов. Споделяха една с друга тайните си, сексуалния си опит, успехите и неуспехите в колежа и работата, сватбите и бебетата си. Животът на всяка една от тях беше така преплетен с живота на другите, като лианите в джунглата, и понякога беше трудно да се разграничи къде свършва животът на едната и започва този на другата.

Две от тях бяха руси, другите две — тъмнокоси. В началото Сузи имаше светлокестенява коса, но завърши гимназията с руси кичури,

които чудесно подчертаваха златистия загар на кожата ѝ. Тя обичаше живота на открито, движението. Обичаше да играе тенис, да плува, а напоследък играеше дори голф. Все още беше по-скоро слаба, отколкото стройна, все още беше винаги в движение, макар да беше омъжена за архитект от двайсет години, а в къщата ѝ непрекъснато да влизаха и излизаха тийнейджъри.

Вани беше тази, която притежаваше естествена красота. Имаше златисторуса коса, огромни зелени очи, дълги крака и стройно, но със съблазнителни извивки, тяло. Подлудяваше момчета още в гимназията, но се омъжи последна, а когато го направи, ги изненада. Вани се омъжи за учителя си по английски от колежа — дребен, незабележим, оплешивяващ мъж, който носеше сака от туид и очила и който, казваше тя, я обичаше заради интелекта ѝ, а не заради тялото ѝ. Приятелките ѝ изразиха надеждата, че иска да каже „и заради тялото“. Но истината беше, че красавицата Вани беше най-скромната от всички. Обличаше се като дама, носеше перли, предпочиташе кашмирени пуловери, поли на плисета и обувки с нисък ток. Вани беше усмихната и лъчезарна булка, следвана от три шаферки. Бракът ѝ се оказа здрав, макар, за нещастие, Ванеса да не можеше да има деца. Тя и съпругът ѝ бяха осиновили две виетнамчета, които вече приближаваха възрастта за колеж и по които те наистина оглупяваха от любов. Тя все още изглеждаше като Грейс Кели.

Делия беше тъмнокоса и с мургава, маслиненна кожа, с блестящи черни очи и италиански темперамент, наследени от майка ѝ, която беше родом от остров Сицилия. „Аз съм единствената чужденка в Масонвил, Калифорния“, оплакваше се непрекъснато тя, когато бяха деца, но след това винаги се засмиваше. Нищо не можеше да помрачи задълго настроението на Делия, нито дори заболяването от рак на гърдата. Това стана известно преди две години, от болестта тя оплешивя напълно и известно време изпитва адски болки. Тогава силите и духът ѝ бяха поддържани от четирите ѝ приятелки, както и от огромното ѝ семейство. Сега Делия беше в ремисия, без признаци за „зловещото чудовище“, както присмехулно го наричаха те. Но с наново порасналата си, още къса, коса, тя се беше превърнала и в нова жена, която живееше, наслаждавайки се на всеки миг.

Лара беше срамежливата, затворената в себе си. Онази, която винаги чувстваше нещата остро и вземаше всичко прекалено

надълбоко. Онази, която винаги прибираше бездомните котенца и наранените птички. Когато беше още тийнейджърка, хората казваха за нея, че сърцето ѝ е толкова наранено, че е чудно как още не е експлодирало.

„Любовта“ беше нещо, което Лара винаги и с всички сили беше търсила. Тъй като притежаваше нежна, уязвима красота — нежни и топли кафяви очи под извити вежди като тези на Одри Хепбърн и тъмна, къдрава, като на прерафаелитските мадони, коса — в нея непрекъснато бяха влюбени по няколко момчета. Но Лара винаги се влюбваше в това момче или мъж, които не можеше да има, тези, които вече бяха влюбени в друга. Докато, на двайсет години, не срещна Бил Луис и не се омъжи за него.

Сега тя огледа поред най-добрите си приятелки. Нямахше намерение да им казва, но думите сякаш сами излязоха от устата ѝ.

— Мисля, че Бил има любовна връзка.

Очите и на трите се изцъклиха от ужас.

— О... мили... Боже... — прошепна Сузи.

— Не може да е истина — Делия поклати недоверчиво глава.

— Не и Бил — каза Ванеса категорично.

— Тя се казва Мелиса Кени — каза Лара. — Новият педиатър в „Сейнт Маркс“.

Делия я беше срещала. Нейният съпруг беше хирург-ортопед в същата болница. Мелиса Кени беше русокоса и наистина хубавичка. И не само това, червилото на Мелиса винаги беше в ред в края на дългия работен ден, а бялата ѝ докторска престилка ѝ стоеше излята като ръкавица и като че ли никога не се мачкаше.

— Какво те кара да мислиш, че това е така, Лара? Някой ти е казал нещо може би?

Лара сви рамене, сякаш за да изрази своята безпомощност.

— Как разбира всяка жена? Дългите отсъствия от дома, за които няма обяснение, „спешните случаи“ посред нощ, неспокойствието на Бил, който почти постоянно крачи из спалнята и поглежда часовника си, втренчил поглед през прозореца — като че ли няма търпение да бъде с другата. Гледа ме, а дори не ме вижда...

— Скъпа, всички мъже стават такива от време на време — Ванеса я потупа по ръката, за да ѝ вдъхне увереност. — Все пак, женени сте от двайсет и пет години. Практически, още от деца.

— Освен това, Бил не е забравил рождения ти ден — добави Делия. — А това е първото, което забравят мъжете, които имат любовници.

Лара докосна огърлицата и си спомни как ѝ я беше подал Бил, почти подхвърлил, почти забравил. Огърлицата беше ужасно студена на допир.

— Може би тя е прощален подарък — каза, изпълнена със съмнение. — Така, както дават златен часовник на хората, които се пенсионираат.

— Лар, това не може да е вярно — каза Вани бързо. — Бил никога не би ти причинил това.

Но проницателните очи на Сузи срещнаха нейните над масата.

— А защо не ни каза за това по-рано? Мислех, че винаги си казваме всичко. Нима нямаме такава уговорка още от детството?

Тяхната детска клетва беше подпечатана с кръв, изтръгната от слабичките им китки с помощта на малка златна безопасна игла. Лара още помнеше как Сузи пицеше от страх и болка. А сега очите на Сузи бяха пълни с друг вид болка — болката, породена от страданието на приятел.

— Защо не съм ви казала? — тя отново сви рамене, жест, с който сякаш признаваше поражението си.

— Срамувала съм се, предполагам.

— Срамувала си се? Така ли се предполага, че трябва да се чувстват жените, когато съпрузите им се влачат подир друга жена? Ние ли трябва да се срамуваме? — Делия беше бясна. — Би трябвало да знаеш по-добре, Лара.

— О, Господи, толкова ми е трудно, наистина ми е много трудно — Лара наведе глава, за да може косата ѝ да скрие сълзите им от тях.

Приятелките ѝ се спогледаха изумени. За първи път, нито една от тях не знаеше какво да каже. Лара беше човекът, възможно най-далеч от егоизма, когото познаваха. Тя даваше на околните сто процента от себе си. Всичко, което притежаваше, можеше да стане ваше, ако сте в нужда. Тя винаги се съобразяваше с децата, с онова егоистично копеле Бил, който се беше възползвал от добрината и себеотрицанието ѝ. Тя не беше безпогрешна, но сърцето ѝ беше златно. И сега те изпитваха безкрайно съчувствие към нея. От всички жени на света, които могат

да бъдат изиграни и огорчени по този начин, Лара беше най-беззащитната.

— Събудих се тази сутрин — прошепна Лара. — И изведнъж се почувствах на четирийсет и пет години. И разбрах, че някъде по безкрайния друм на живота съм изгубила себе си. Чувствах се като никой. Като нищо. Без значение.

— Била си същата, както всеки ден — Вани любящо я прегърна. — Не си различна. Просто... — тя спря да говори, защото се страхуваше да изкаже онова, което мислеше: че Бил Луис е този, който е различен сега. Успехът и отдадеността му на работата го бяха променили. Докато Лара беше отглеждала децата и беше поддържала огъня в домашното огнище, Бил напредваше в кариерата. — Онова, от което имаш нужда, скъпа, е съветник по брачните въпроси — реши тя категорична. — Накарай Бил да се осъзнае, да възвърне здравия си разум.

— Раздрусай го здравата! — добави Сузи.

— Той да върви по дяволите! Онова, от което имаш нужда, е един ден здраво пазаруване — Делия удари гневно с юмрук по масата, чашите подскочиха и силно издрънчаха. — Изиграй Бил! Излез и изхарчи парите му! Ако наистина е в Бейджинг с Мелиса Кени, заслужава си го. Иди да пазаруваш от „Гучи“ и „Армани“. Купи си обувки и секси бельо. Накарай копелето да почувства болката ти чрез джоба си. Обзалагам се, че когато те види с черното копринено италианско бельо и с перлите, онази Мелиса няма да има никакъв шанс.

Въпреки болката си, Лара се усмихна. Пазаруването обаче не беше нейната страст. Тя просто не беше от жените, които живееха за дрехите. Поклати глава, а пълните ѝ със сълзи топли кафяви очи изразяваха обичта ѝ към тях.

— Какво щях да правя без вас! — каза им.

Това беше изявление, а не въпрос и всяка една от тях инстинктивно протегна ръка към средата на масата, за да стисне здраво тези на другите.

— Един за всички и всички за един! — казаха в един глас с откраднатите от Александър Дюма думи. Бяха прочели „Тримата мускетари“ още седемгодишни и още тогава бяха подпечатали дружбата си с кръв.

Лара направи знак на келнера и поръча още четири коктейла „Маргарита“, а после виновно добави:

— Иска ми се да изпия една текила, но не мисля, че ще направя добро впечатление.

Говореше толкова сериозно, че те се засмяха.

— О, Лара, няма още трябва да се тревожим как изглеждаме в очите на околните? — запита я Делия. — Мислех, че най-после сме стигнали възрастта, когато можем просто да бъдем себе си.

Аз също, помисли си тъжно Лара и отпи от леденостудения коктейл. О, Бил, и аз си мислех така.

Докато караше обратно към празната си къща в елегантния „Пасифик Хайтс“, Лара видя червения бански костюм на витрината на един магазин. Беше изрязан високо на хълбоците, ниско при деколтето, беше елегантен и секси. Импулсивно, тя се втурна в магазина, грабна го от стойката и влезе бързо в съблекалнята. Като видя отражението си в огледалото, въздъхна. Беше прекалено пълна за него. И може би прекалено стара. Но пък той си беше просто чудесен за една четирийсет и пет годишна жена, която има нужда от малко окуражаване. Без да размисли, тя го купи — направи си сама подарък.

Развеселена, се прибра у дома си. Декстър, старото златисто ловджийско куче, я посрещна до вратата, със синьото бебешко одеяло. Носеше го навсякъде със себе си, още откакто беше малко кученце. И нищо не можеше да го откаже от този му навик. Сега то ѝ го предложи и тя го погали, разроши меката му козина, засуети се над него.

— Ти си добро старо момче, Декс, нали? — поне докато Декс беше тук, къщата не изглеждаше толкова ужасно празна.

Кучето я последва в кухнята, където тя си напълни една купа с „Алпо“ и си направи кафе. Подпря се на студения гранитен плот, кръстоса ръце на гърдите си и го зачака да се свари. Празните дни се разгръщаха пред нея. Две сутрини в седмицата тя работеше като доброволец в местния Дом за стари хора, където организираше забавленията и обедите и помагаше на домуващите, които бяха над осемдесетгодишни. Всяка сряда следобед участваше в заседанието на комитета по набиране на средства, още два следобеда прекарваше в игра на тенис със Сузи в клуба. И това беше всичко.

Телефонът звънна пронизително. Беше синът ѝ. Джош беше на двайсет и три и учеше в Медицинското училище в Бостън. Той беше

точно копие на Бил, какъвто беше той, когато тя го беше срещнала за първи път. Гледаше по същия идеалистичен начин на професията си. Джош искаше да бъде лекар като баща си и тя не се съмняваше, че той също ще успее.

— Просто исках да ти кажа „Честит рожден ден“, мамо — каза той и тя му благодари за картичката и за подаръка, които ѝ беше изпратил — красиво шалче, избрано, без съмнение, с помощта на момичето, с което ходеше.

Говориха малко за това, колко зает е той, колко са дълги лекциите и колко трудни — изпитите му, колко е отвратително времето в Бостън, а после той я запита какво ще прави тази вечер.

Сърцето на Лара се сви, когато си помисли за вечерта, която ѝ предстоеше, дълги, празни и самотни часове.

— Знаеш ли какво, ще взема Декс и ще отида в къщата на плажа — реши изведнъж тя. — Там винаги се чувствам по-добре.

А всъщност имаше предвид, че там е по-малко самотна.

— Забавлявай се. Липсваш ми, мамо. Обичам те. Ще ти се обадя пак скоро — каза Джош. И след секунда затвори.

Мини се обади след две минути и Лара се запита дали Джош не ѝ се беше обадил, за да ѝ напомни, че майка им има рожден ден. Мини беше само на двацет и една, красива и жизнерадостна. Живееше в Лос Анджелис и се надяваше да стане филмова звезда.

— Честит рожден ден, мила мамо — пропя тя в телефонната слушалка. — Няма да те питам на колко години ставаш, защото знам, че е грубо, когато една жена стане на „определена възраст“. Предполагам, че ти се иска хората вече да започнат да забравят възрастта ти.

Тя се смееше, докато говореше, и Лара също се засмя.

— Ти прекрасно знаеш на колко съм години, защото те родих, когато бях на двацет и четири.

— Съжалявам, че забравих да ти изпратя картичка и подарък, мамо — каза Мини, пълна с разкаяние. — Веднага ще изляза да ти купя нещо великолепно и секси.

Лара си помисли, че за втори път през този ден някой ѝ предлага да си купи нещо секси.

— Татко какво ти подари?

Лара ѝ каза за диамантената огърлица и отдалечи слушалката от ухото си, когато Мини подсвири силно от изненада.

— Уоу, мамо, впечатлена съм! Обикновено ти подарява букет рози и последния нашумял роман. Какво му става сега, да не би да страда от чувство за вина или нещо подобно?

Сърцето на Лара пропусна един удар, после тя чу веселия смях на дъщеря си. Разбира се, че Мини не знаеше. Откъде би могла...?

— Кога ще си дойдеш у дома? — запита тя, като много ѝ се искаше гласът ѝ да не издава тъгата, която изпитва.

— Веднага щом се освободя, мамо. Ще се опитам, обещавам.

Сбогуваха се и Лара остави слушалката. Изключи машината за кафе и напълни чашката си, но вече не ѝ се пиеше толкова много. Загледа втренчено през прозореца на кухнята. Този следобед в Сан Франциско беше необичайно син и слънчев. Разбира се, Мини нямаше да си дойде у дома възможно най-скоро. И двете ѝ деца бяха излетели от семейното гнездо. Джош наистина беше затрупан с работа, а Мини се къпеше в слънчева светлина и разкош. Желаше най-доброто и за двамата.

Декстър близна ръката ѝ и тя сведе поглед към него. Безусловна любов грееше в очите му. Тя се наведе и го целуна по меката козина.

— Знаеш ли какво ще направим, ти и аз, Декс? — каза тя. — Ще отидем в къщата на плажа. Ще те извеждам на дълга разходка всеки ден, а вечер просто ще си седим пред огъня и ще слушаме океана.

Той излязъл възбудено два пъти и тя се засмя. Без съмнение, думите „плаж“ и „разходка“ му бяха познати.

Тя изтича нагоре по стълбите с кучето по петите си, нахвърли няколко неща в чантата си, грабна няколко пакета и кутии от хладилника и напъха всичко в багажника на белия си автомобил. Декстър вече се беше настанил на седалката отпред и тя зае бързо мястото си пред волана.

На сърцето сякаш ѝ олекна, докато шофираше на юг, от радиото се носеше малко старомодна музика, а вятърът развяваше косата ѝ. Щеше да се чувства по-добре в близост до океана. Винаги се чувстваше по-добре там.

ГЛАВА 3

Къщата се издигаше на скалист нос, който беше вдаден в Тихия океан, и беше нейният частен рай. Бяха видели къщата случайно и се бяха влюбили веднага в нея, макар по онова време тя да беше истинска развалина. Купиха я за един уикенд преди двайсет години, а тогава наистина не можеха да си го позволят. През годините я бяха ремонтирали и сега обичаха да се ласкаят с мисълта, че тогава са направили изгодна инвестиция. Тя беше осигурила на децата им дълги летни ваканции, пълни с радост и удоволствие, беше убежище на Бил винаги, когато можеше да се освободи от работа, а Лара приютяваше в моменти на мъка и самота, на трудности и проблеми. Като например сега.

Къщата беше малка, изградена от сив камък, с бели щори и малка градинка, с огромна дървена веранда, чиито стъпала водеха долу до плажа. Всичко в нея беше семпло и функционално. Плажен стил, казваше Лара, с което искаше всъщност да каже: Малко разходи и лесно поддържане. Стари пълнени дивани с дамаска от кремав лен, огромни възглавници в различни оттенъци на синьото, голяма камина с избеляла от времето полица от борово дърво, която бяха взели от морски капитан от Нантъкит, и дървени щори, каквито са имали южните плантации вместо завеси. Кухнята беше просторна, проветрива и напълно съвременна, а главната спалня имаше скосен таван, камина и тераса, която гледаше към осяения със скали океан. Леглото беше покрито с обикновена бяла кувертюра, а до прозореца стоеше удобен стар люлеещ се стол. Наистина беше удобно, атмосферата беше спокойна и прилягаше на Лара като стара ръкавица. Тук тя се чувстваше по у дома си, отколкото в голямата къща в „Пасифик Хайтс“.

Това се отнасяше и за Декс. Само за секунда той скочи от колата и се озова до голямата порта; после изтича до верандата, откъдето се спусна надолу по стъпалата до плажа. И всичко това за време, което не

беше достатъчно за Лара, дори да отвори вратата на колата. Тя се смееше щастливо, докато внасяше чантите в къщата.

Слънцето тъкмо залязваше. Тя отвори бутилка „Дюбое Моргон“ и я сложи върху таблата заедно с една чаша и бучката френско сирене и препечена кифличка, които беше купила в Кармел. После изнесе таблата на верандата. Декс дотича обратно, а от него капеше вода, защото вече беше успял да се потопи в океана. Седна задъхан на задните си лапи до нея, а тя отпиваше бавно от червеното вино, хапваше си от кифличката и сиренето и гледаше залеза. Той ѝ напомняше за някогашните им пикници с Бил и шофирането през Франция по време на медения им месец — преди двайсет и пет години, когато тя беше всъщност още момиче. Колко щастливи бяха тогава, колко чудесен беше всеки един ден, прекаран във Франция, страната на чудесата...

Тя въздъхна и отнесе таблата обратно в кухнята, затвори бутилката, изми чашата и постави чинията в машината. Студеният вятър нахлуваше през прозорците, затова тя ги затвори, после напъха няколко вестника в камината, отгоре сложи тънки клони и накрая — два пъна, а после драсна клечка кибрит. Коленичи и сгръ дланите си на огъня, заслушана в пращането на дървото и рева на океана. Декстър изяде вечерята си и се затича из кухнята. Пусна одеялото си върху килимчето пред камината, спусна се внимателно на огромните си лапи, после легна и затвори очи в кучешко блаженство.

Лара се сгуши на дивана, подвила крака под тялото си. Наметна се със стария син шал и се отпусна на възглавниците. Тишината я обгърна и само след няколко минути вече беше заспала.

Когато се събуди, огънят беше изгаснал и в къщата беше студено. Нямахте представа колко дълго е спала, затова хвърли поглед на часовника си и откри, че е два и половина след полунощ. Вече се беше разбудила напълно, но нямаше какво друго да прави, освен да си легне пак. Сутринта щеше да стане рано и да свърши някоя работа. Винаги има неща, за които да се погрижи докато е в плажната къща: нова боя, дребни поправки, течове, такива неща.

Пусна Декстър навън да потича малко, изчака го да се прибере, после се качи уморено на втория етаж, а той пак я следваше по петите.

Съблече се, взе набързо душ, за да се стопли, после си обу термични чорапи и облече стара сива тениска. Легна в скромното старо

легло с балдахин, което беше с такива размери, че не можеше да мине под стълбите, затова си беше останало тук.

Изгаси светлината, сгуши се удобно под одеялата и зачака очите ѝ да свикнат с мрака. Чуваше как Декстър шава спокойно и лекия шум от парното отопление, както и обичайния рев на океана. Той обикновено ѝ действаше като приспивна песен, но не и тази вечер.

Лунната светлина падаше върху бялата незаета възглавница до нея, където би трябвало да лежи главата на Бил — тя загледа втренчено дълго време, като се питаше къде ли спи той в момента. И дали не делеше леглото си с Мелиса. Сърцето ѝ тежеше като бучка олово в гърдите. Тя закри четирийсет и пет годишното си лице във възглавницата, чиято калъфка беше украсена с монограм и изработена от италиански памук и която беше гладка като коприна и почти два пъти толкова скъпа. Гневно помисли, че жените би трябвало да бъдат предупредени за спалното бельо, което има монограми. Като цигарите, и на тях трябваше да има предупредителен надпис: „Внимание: Може трайността им да не е вечна.“

Когато тя и Бил бяха новобрачна двойка, евтините им и най-обикновени чаршафи, омекнали от многократното пране във „Флаф Фолд“, ги топлеха приятно, когато разнебитената система за парно отопление в старата им двустайна квартира откажеше за пореден път. Тогава Бил работеше в болницата „Кук Каунти“ в Чикаго, а Лара успешно се бореше със скучната си работа. Бяха много бедни, но и много щастливи. Обзе я силна носталгия по онези дни, като си спомни миризмата на плесен, която ги посрещаше всеки път, когато отвореха вратата на апартамента си. Както и вечната миризма на спагети със сос болонез — единственото ястие, което тя можеше да приготвя. Спомни си колко приятен ѝ беше допирът до премръзналото голо тяло на Бил. Двамата спяха на едно-единствено, много тясно, легло. Беше им толкова топло под евтините чаршафи от фланелен плат. Той бързо се стопляше след шофирането в снежна нощ след дежурство в болницата. Тя се сгушваше като зайче в прегръдките му, вдишваше опияняващия аромат на кожата му — смес от мирис на сапун и болничен антисептик, както и на евтиния му одеколон. Но този аромат ѝ беше познат и тя го намираше за много мъжки и много секси. Никога не разговаряха. Той не искаше да я буди посред нощ, а тя искаше да му осигури поне няколко часа почивка, преди отново да поеме тежката

работа на интернист в болницата. Не говореха поне докато правеха любов, което обикновено се случваше всяка нощ. В такива моменти нямаха и нужда да разговарят. Плътно притиснатите им тела, преплетените им ръце и търсеци устни казваха всичко без думи. Нали така? Понякога на Лара ѝ се струваше, че спомените ѝ са по-скоро мечти.

Докато лежеше, без да може да заспи, в осветената от луната стая и компания ѝ правеше само равномерно дишане на Декстър, Лара внезапно се почувства победена от живота. Винаги беше мислила за себе си като за млада жена, но ето, че сега мястото ѝ беше заето от по-млада от нея. Беше объркана от факта, че започва да остарява, и се страхуваше дори от мисълта, че може да остарее сама, без Бил.

Наметна старата си роба, отиде до прозореца и загледа мощния, облян от лунната светлина океан, стоманеносив под нейния сребрист воал, който винаги правеше едно и също: прииждаше, погалваше нежно сушата и се отдръпваше. Безкрайно във вечността. Така е било дълго преди тя да се роди, така ще бъде и дълго след като тя умре. Странно, но тази вечер шумът на океана не ѝ действаше успокояващо.

Замисли се за първия път, когато беше видяла Бил. Той беше висок, строен, тъмнокос и много привлекателен. Вече учеше в медицинското училище и ѝ беше съсед. А тя беше пълна тийнейджърка с накъдрена коса, прекалено срамежлива, за да заговори. Казваше му само „Здравей“, когато минаваше покрай него. По онова време тя го смяташе за вече възрастен човек, който не можеше да бъде част от нейния свят.

После той седеше на стълбите на верандата пред нейната къща и плачеше, по лицето му се стичаха сълзи. Лара току-що беше научила новината за смъртта на майка му. Тя изпита силно съчувствие, затова отиде и седна до него. Хвана ръката му и я стисна здраво. След малко той избърса сълзите си с опакото на ръката си. Гледа я дълго в очите, после я целуна леко по бузата. И си отиде.

Не се срещнаха отново, докато тя не навърши седемнайсет и не се записа да учи в колежа. По онова време Бил беше вече интернист в „Кук Каунти“. За Лара това беше любов от втори поглед. Известно време просто се срещаха, после започна ухажването, почти стигнаха до края в новия автомобил на майка ѝ, но тя беше много уплашена, а той беше джентълмен. Ожениха се седмица след като тя завърши.

Години наред след това тя играеше ролята на негов помощник в борбата с живота — работеше по цял ден в мрачния офис на вестника, за да плаща наема, стоеше будна до късно през нощта, за да му помага да учи. Готвеше спагети със сос болонез, грижеше се за сметките, отпращаше кредиторите, винаги беше на разположение, когато той имаше нужда от нея. После беше изпълнявала задълженията си на майка на техните две деца, а понякога, понеже Бил често отсъстваше, и ролята на бащата. Животът ѝ беше пълен, тя беше винаги заета — всеки миг беше зает с децата, с техните проблеми, с неговите проблеми, тя го придружаваше на обществени места и не подозираше, че някога ще настъпи промяна.

Гледаше втренчено сребристия океан и мислеше за Бил, който беше в Бейджинг с красивата русокоса Мелиса. Предполагаше, че близостта им на работното място и споделената страст към медицинската професия ги привличат един към друг, а нея изхвърлят от техния вълшебен свят. Как би могла да се състезава, да се бори? Какво би могла да предложи? Едно много познато за него тяло, цял живот спомени, един изгубен свят.

Тя постави инстинктивно ръка на шията си и докосна малкия диамант на огърлицата. Нима любовният възел не беше символ на връзката, която свързва два живота? Дали това е имал предвид и Бил, когато ѝ е давал огърлицата? Въздъхна, надяваше се да е така. Както и да е, тя няма да я свали от врата си, докато той не се прибере у дома. Ще я носи като талисман, с надеждата, че тя ще го върне при нея.

Зората вече изгряваше и тя слезе на долния етаж, за да си приготви чаша чай „Ърл Грей“ — без кофеин, макар че не ѝ беше ясно защо се тревожи за това, след като току-що е прекарала безсънна нощ. Излезе с димящата чаша чай в ръка на верандата, облегна се на перилата и загледа как приливът приижда ведно със зората.

Запита се колко ли е часът в Бейджинг. „Обади се веднага, щом пристигнеш“, беше казала на Бил, внезапно изпитала тревога за безопасността на полета със самолет, страх какво ще бъде времето в чуждата страна, съмнение в надеждността на контрола по въздушния трафик. Неща, за които въобще не се замисляше, когато летеше самата тя. А сега се питаше дали той въобще си спомня думите ѝ.

Мислите ѝ се насочиха към пътуването, което щяха да предприемат двамата. Тя го беше предложила още преди месеци и си

беше помислила, че Бил изглежда доволен.

Меденият им месец бяха най-романтичните три седмици в живота ѝ, когато невинността ѝ беше още присъща, младостта — приемаше за даденост, а всяко преживяване — ново и вълнуващо. Бяха летели със самолет до Париж и отседнали в Риц което беше сватбен подарък от майка ѝ. От Париж заминаха да разгледат замъците по Лоара, после прекосиха Франция, докато стигнаха до Дордоните, обикаляха страната и накрая спряха в Авиньон, откъдето след няколко дни потеглиха на юг, към Средиземно море и несекващата слънчева светлина.

Тя си спомняше много ясно градовете и селата, които бяха посетили, хотелите и мотелите, в които бяха отседнали, ресторантите, където се бяха хранили, дори местата, на които си бяха правили пикници. Всичко беше протекло от гладко по-гладко. Местата бяха идеално избрани, времето също беше идеално и Бил беше нейният първи и единствен любовник. Върнаха се пак със самолет с полет от Ница след три седмици, доволни от споделената любов, наситили се на прекрасна храна и прекрасни вина, а погледите им още се извисяваха над горди средновековни замъци и се виеха над широките реки, които бяха видели. Това беше най-съвършеното време в техния живот.

А сега не можеше да се сети кога за последен път бяха успели да прекарат три дни заедно, камо ли цели седмици съвсем сами. Но те щяха отново да прекосят Франция по същия маршрут и тя разчиташе това пътуване да ѝ върне предния Бил онзи, когото тя добре познаваше.

ГЛАВА 4

Когато студената утринна мъгла най-после започна да се вдига, а след нея остана само прозрачна и приятна влага във въздуха, Лара извика Декс и двамата отидоха на дълга разходка по тясната ивица плаж, която беше останала незалята от прилива. Докато се върнат, слънцето беше напекло силно и денят обещавахе да е много горещ. Тя взе душ и се преоблече в пораздърпани бели шорти и черна тениска, напъха босите си крака в маратонки „Адидас“, набута Декс в колата и отиде до Кармел, за да потърси вестник, чаша кафе и кифлички, замесени с лимонова есенция.

По главния булевард на Кармел, „Оушън авеню“, беше приятно да се върви, защото от двете му страни растяха кестени и падаше хладна сянка. Той вече беше пълен с туристи, които вървяха бавно и въртяха глави на всички страни. На Лара се наложи да върви със същото бавно темпо и също да разглежда витрините на магазините за антики и сувенири, на скъпите бутици и на художествените галерии, докато накрая стигна до един кафе-бар, където изпи двойно капучино, а по-голямата част от кифлата остави на Декс, който дремеше в краката ѝ. Тя знаеше, че сладкото не е полезно за него, но си помисли, че какво пък, по дяволите, в живота на всеки трябва да има по нещо сладко, макар и забранено. Дори в живота на кучетата.

После си купи брой на „САЩ днес“, за да има програмата на телевизията, отиде до близката книжарница, откъдето купи последния пътеводител на Мичиган за Франция, както и биографията, която много ѝ се искаше да прочете, и една книга — „Дневници“ на Ноел Кауърд. Да чете дневниците на другите хора, ѝ се струваше като да наднича в живота им, затова се запита дали не се превръща в наблюдател, вместо да участва пълноценно в живота. Ядосана от тази си мисъл, тя излезе бързо от книжарницата и все така забързано влезе в магазина за зеленчуци, където, в предизвикателство към самата себе си, купи типов хляб, кафява, нерафинирана захар, банани, пакет

„Ореос“ и пакет мляко. После се върна в колата и подкара бавно по магистралата.

Къщата беше изпълнена със слънчева светлина и с шума на морето. Тя изтича горе, за да облече новия си червен бански костюм. Втри крем със слънцезащитен фактор петнайсет в бледата си кожа и завърза дългата си къдрава коса на конска опашка, после огледа критично отражението си в огледалото, решена да се огледа безпристрастно и дори безпощадно на ярката дневна светлина, защото беше сигурна, че огледалото в магазина лъже и сигурно сваля поне пет паунда от клиентите. Видя мека и бледа кожа, която се нуждаеше от слънчева светлина и масажи, кръгли гърди, които „се изсипваха“ от горнището, а високо изрязаният на бедрата бански костюм разкриваше от нея повече, отколкото ѝ се искаше. Сви рамене. Какво пък, по дяволите, нямаше кой да я види. Грабна хавлия и книгата на Кауърд и излезе на верандата.

Тъкмо изтегляше шезлонга на слънце, когато дъските изскърцаха заплашително. Чу се остър звук, дървото се разцепи и тя учудено загледа как задните колела на шезлонга потъват в току-що образувалата се дупка. Декс отскочи назад и залая бясно, с което я накара да се засмее. Той, изглежда, мислеше, че дупката е нещо живо. Макар и да не беше, тя беше опасна. Можеше цялата веранда да е прогнила. Опита се да си спомни кога за последен път е била ремонтирана, но не може — толкова много време беше минало.

Тя въздъхна дълбоко, върна се в къщата, прелисти пожълтелите страници на тефтерчето от кухнята и извика специалисти по поправка на веранди. Нито един от тях нямаше да е свободен до седмица и дори до две.

— По-добре се обадете на фирма, която сключва договори, — посъветва я вторият. — Опитайте при Дан Холанд. На него може да се разчита. Може би той ще успее да ви помогне.

Дан Холанд не беше в офиса си, но приятен глас я информира, че ако остави съобщение, той ще ѝ се обади, когато се върне. Тя остави съобщение, излезе пак на верандата, намери едно ъгълче, което ѝ се стори достатъчно надеждно, след като подскочи няколко пъти, за да опита здравината му, издърпа другия люлеещ се стол на колелца, разпростря хавлията си и въздъхна облекчено, когато се изтегна на слънце. Най-последно.

Остави телефона, кутийка диетична кола и „Дневниците“ на една масичка до себе си, дръпна ниско над очите си периферията на сламената си шапка и втренчи поглед в морето. Зачуди се кога ли ще ѝ се обади Бил. Ако въобще се обади. Ако въобще се сещаше за нея...

Дългият ден бавно изтичаше и приближаваше вечерта. Тя и Декс отново се разходиха по плажа. Кучето поплува малко, а тя му хвърляше във водата зелена топка за тенис. Вървяха толкова дълго, че глезените започнаха да я болят, а после се върнаха уморено в къщата. Като оставяше пясък зад себе си, тя отиде в кухнята, даде на кучето пълна купа вода и го подсуши с хавлия. Той легна по гръб, после зашляпа след нея към верандата, като внимателно избягваше разцепилите се дъски.

Беше почти пет часът. Над главите им прелетя ято пеликани, които просто се носеха с вятъра, неподвижни като статуи, а пълната тишина беше нарушавана само от пронизителните крясъци на чайките. Тя се подпря на перилата на верандата, а вятърът рошеше косата ѝ. Заслуша се в рева на океана и загледа как вълните се разбиват в скалите. Чакаше телефонът да звънне.

Но звънна звънецът на входната врата.

Когато я отвори, Лара загледа втренчено, изумена, младия мъж, който ѝ се усмихваше. Беше висок и строен, кожата му беше загоряла от слънцето, а кестенявата му, изсветляла от слънчевата светлина, коса падаше над дълбоките му сини очи. Вените се очертаваха по силния му врат, а туптенето на сърцето му се долавяше в основата му, където малки златисти косъмчета се къдреха над края на тениската му.

Между двамата се възцари бездиханна тишина. Лара усещаше твърде остро колко не на място беше щедро изрязаният червен бански, който разкриваше прекалено много, както и диамантената огърлица. Прииска ѝ се да изтича бързо вътре и да се наметне с огромна риза, за да скрие бледата си кожа, неприятната си голота. После той каза:

— Здравейте, аз съм Дан Холанд. Обадили сте се за верандата си. Къщата ви е по пътя ми, затова реших, че може да се отбия да хвърля едно око, да видя дали мога да направя нещо.

— О, верандата, разбира се — Лара успя да събере разхвърляните си мисли, покани го да влезе и му показа разцепилите се дъски на верандата. Докато той разглеждаше дупката, тя изтича горе и си облече широка и дълга риза. Когато слезе обратно долу, Дан

Холанд беше коленичил до дупката и въртеше в ръцете си отвертка. После се изправи, обиколи дупката, подскочи няколко пъти, за да опита резистентността им.

— Трябва да провера и отдолу, ако нямате нищо против — каза той учтиво.

Лара го гледаше как изтича надолу по дървените стъпала към плажа. Харесваше ѝ начинът, по който се движеше, пъргавата му крачка. Беше мъж, който се чувства удобно в тялото си, явно беше, че изпитва увереност. Веднага се виждаше, че знае какво прави. Лара беше сигурна, че може да му има доверие и че той ще свърши добра работа. Той се върна бавно и каза провлечено:

— Съжалявам, че трябва да ви кажа това, мисис Луис, но доста голям брой дъски са прогнили. Предполагам, минали са години, откакто верандата е подновявана. Сега трябва да се подменят две от големите поддържащи греди и да се закърпи там, където е прогнило. Състоянието на другата страна е по-добро, може би защото тя е по-закътана от вятъра и водните пръски. Както и да е, новините са лоши, страхувам се, мадам.

Той говореше с усмивка, която озаряваше очите му, а Лара мислеше за това, колко бели са зъбите му и колко приятен е контрастът им със загорялата му кожа.

— Предполагам, че трябва да го приема като лоши новини — каза тя с въздишка. — Мога ли да ви предлага студено питие, мистър Холанд? Пепси-кола или бира?

— Благодаря за предложението, мисис Луис, но трябва да тръгвам — без да бърза, той пхна отвертката в чантичката за инструменти, която висеше на колана му.

Разбира се, че трябва да тръгва, помисли си Лара и изпита болка. Млад мъж като този сигурно е много зает...

— Добре, кажете ми набързо какви са повредите.

Сега тя говореше кратко, делово. Той също набързо описа какво трябва да бъде направено и каква ще бъде цената.

— Благодаря, че се отбихте. Оценявам го — извика тя след него, после го загледа как се качва в яркочервения, но покрит с прах, „Форд пикап“, на чиято страна пишеше: „Компания за договори на Даниел Холанд“. Черен лабрадор се беше свил на задната седалка, изплезил

език, задъхал се в горещината. Дан Холанд ѝ махна с ръка и след миг вече беше оставил след себе си само вихрушка от прах.

Лара се запита на колко ли е години той. Достатъчно млад, за да се обръща към нея с „мадам“, все пак. Запита се и каква ли е съпругата му, защото привлекателен мъж като него сигурно има такава. Може би има и деца...

Настоятелният звън на телефона я стресна и я върна към реалността.

— Здравей. Мислех, че ще си долу, на плажа.

Беше Бил. Значи, решил е да се обади, все пак.

— Пристигнал си без произшествия, разбирам — каза тя глупаво, защото това беше очевиден факт.

— Пътуването беше дори приятно — отговори той. — Имахме малко турбуленция, но това е неизбежно напоследък. Да, Бейджинг е нещо друго, не прилича на нито едно място, което си виждала...

„Места, които никога няма да видя“, помисли си тя тъжно.

Той говореше за това, колко зает ще бъде в идните няколко дни, за това, че самият президент на Китай ще дойде за откриването на новата болница, че сърдечното крило ще бъде кръстено на негово име...

— А за пътуването във Франция... — каза той, гласът му вече звучеше колебливо. — Ще трябва да го отложим още малко.

Сърцето на Лара заседна в гърлото ѝ. Не можеше да мисли трезво, не можеше да намери думи, с които да изрази изненадата си, шока си.

— Но, Бил — започна да заеква тя, — трябва да заминем до три седмици, билетите са в чекмеджето на бюрото ти. Направила съм хотелските резервации, наела съм кола, дори съм запазила места в ресторантите.

„О, Господи, моля те, нека каже, че всичко е наред, молеше се тя наум. Нека каже, че ще успее. Разчитам на това пътуване, за да го отдалеча от Мелиса, да започнем отново нормален живот заедно.“

— Важно е да остана тук — каза той и вече звучеше изключително твърдо, категорично.

„Явно е по-важно от мен“, помисли си Лара съкрушена, докато той изброяваше множеството причини, които го задържат там, че трябва на връщане да спре и в Индия, за да провери новата детска

болница в Делхи и да им предложи помощта си. Тя не можеше да възрази, без това да прозвучи егоистично. Все пак, той спасяваше живота на толкова много деца.

— Скоро ще ти се обадя пак — сложи набързо край на разговора той. — Всичко наред ли е там? Децата добре ли са?

— Да — прошепна едва чуто тя. — Всичко е наред.

— Добре — настъпи дълга пауза, после той добави: — Съжалявам, Лара. Ще го направим някой друг път.

Лара остави слушалката и безмълвно се върна на прогнилата веранда. Животът ѝ току-що беше пропаднал отново. „Каква жена съм аз? — запита се мълчаливо тя, облегнала се на перилата на верандата, възряла се в черния океан. Какво съм сега, след като вече не съм съпруга и не съм така нужна на децата си? Вече не съм всеотдайната майка, не съм и любовница на мъжа си? Коя съм аз, Лара Луис?“

Знаеше само, че някъде по друмищата на живота, заробена в проблемите на всекидневието, беше изгубила самата себе си.

ГЛАВА 5

Даниел Холанд се смяташе за обикновен човек. Човек, който върши добра работа и с главата, и с ръцете си, и ръководи успешно малкия си бизнес. Винаги спускаше американското знаме на Четвърт юли и в Деня на труда, украсяваше коледно дърво и поставяше светлинки на покрива на къщата си на Коледа, издълбаваше тикви, които оставяше на верандата си всяка година на празника на Все светии.

Беше роден в малкия крайбрежен град Кармел, където все още живееше. Беше най-големият син на строителен предприемач. Родителите му бяха починали още млади и Дан, най-големият, беше отгледал по-малките си брат и сестра. Сега Трой учеше в медицинско училище и изгаряше от амбиция да заеме по-високо място в социалната стълбица, а красивата му по-малка сестра, Хали, полагаше усилия да завърши колеж, като междуременно печелеше конкурси за красота. През лятото тя работеше с братята си и понякога дори размахваше тежкия чук. Обикновено обаче караше пикала, вършеше закърпките и пробиваше дупките.

Като най-голям, Дан трябваше първи да се запише в колежа, но той отхвърли тази възможност.

— Предполагам, на мен ще се падне честта да играя ролята на пропадалия в семейството, татко — беше казал той на баща си. — Но онова, което наистина искам, е да работя заедно с теб.

И така, вместо да се запише в Политехническия, той получи добра подготовка в основите на строителния бизнес и на дизайна и сега можеше да построи къща от мазето до тавана. Той се гордееше с това, гордееше се и със способностите, и със знанията си и обичаше работата си. Обичаше дори дребните поправки, които обикновено приемаше като вид услуга, като например днес, в случая с мисис Луис. И те помагаша на бизнеса да върви.

Той зави и влезе с пикапа в непокритата с чакъл алея, която водеше към малката плажна къща, която беше негов дом. Остана

седнал в колата за миг, замислен за мисис Луис, за това, как изглеждаше тя в онзи секси бански костюм, който май беше с един размер по-малък, отколкото трябва. И каква лудост — диамантената огърлица, която тя носеше с него. По босите ѝ крака имаше пясък, ноктите ѝ бяха лакирани с яркочервен лак, краката ѝ бяха бледи, дълги и стройни. Косата ѝ беше разбъркана от вятъра, слънцето грееше в топлите ѝ кафяви очи и те блестяха като топази.

Той слезе от пикапа с усмивка и свирна на кучето, което тичаше по поляната. Беше успял да забележи доста неща у мисис Луис за краткото време, което беше прекарал в нейно присъствие. Тя беше различна от жените, които той обикновено срещаше — което означаваше хората от неговия град, сред които беше израснал, с онези, които идваха за уикенда от големия град и носеха със себе си скъпи вина, говореха високо и пискливо и се смятаха за върха на градската изисканост. Тази жена не беше като тях. Тя беше срамежлива и нервна, не много уверена в себе си. Без да иска, той се запита защо ли е така и какво ли се е случило, че да я направи толкова уязвима.

Влезе в къщата, чиято боя беше избеляла от времето и в която живееше сам, освен ако случайно Трой и Хали не бяха дошли през някоя ваканция. Нахрани кучето, пусна плоча на Боб Дилън, в която той пееше: „Докато не се влюбих в теб“, съблече дрехите си и пусна душа.

Дан никога не мислеше за добрия си външен вид, просто приемаше факта, че прилича на баща си. Красив, мургав, мускулист човек, който живее на открито. Започна енергично да трие силното си тяло, замислен за живота си, който никак не беше лесен, след като майка му и баща му бяха починали и му бяха оставали отговорността за брат му и сестра му. Усмихна се, когато се сети за „децата“. Те правеха живота му смислен.

Преди да излезе, той направи списък на необходимите поправки по верандата на мисис Луис и оценката им. Първата му работа на сутринта щеше да бъде да ги пусне в пощенската ѝ кутия. Работата не беше сериозна, макар че можеше и да стане, ако тя не се погрижеше за това веднага. Щяха да са му необходими няколко дни, а и трябваше да работи по това в промеждутъка, който щеше да му остане между другите поръчки.

Все още мислеше за мисис Луис, докато шофираше към Сан Франциско, за да се срещне с приятелката си. Питаше се какво ли прави сама в голямата плажна къща. И дали има съпруг. Мисис Луис май беше успяла да заеме голяма част от мислите му. Просто имаше нещо в нея нещо привлекателно, което червеният бански разкриваше...

ГЛАВА 6

Не беше в червения бански костюм, когато той позвъни на вратата ѝ рано на следващата сутрин. Беше току-що станала от леглото и беше наметнала стар розов хавлиен халат. Косата ѝ не беше вчесана, а в ръка стискаше голяма чаша димящо кафе. Дан си помисли, че изглежда уморена.

— Надявам се, че сте спали добре — каза учтиво той, когато тя го покани да влезе. — Предполага се, че морският въздух уморява хората и ги кара да си лягат веднага след вечеря.

Лара уморено сви рамене.

— Не важи за мен. Предполагам, че не съм свикнала с него — извади още една чаша от шкафа. — Кафе?

— Благодаря, да — той остави книжката, на които беше направил сметките, на масата между тях. — Вижте какво мисля, мисис Луис. Ще са достатъчни три или четири дни, но вече имам по-голяма поръчка нагоре по брега и се страхувам, че по вашата веранда ще мога да работя само вечер. Така ремонтът ще трае по-дълго, но поне работата ще бъде свършена.

— Добре — тя погледна сметките между глътките кафе. — Струва ми се, че цената е справедлива, мистър Холанд.

— Хората винаги ме наричат Дан.

Тогава тя му се усмихна и показа най-съвършените и най-красивите малки бели зъби, които беше виждал. Той си помисли, че цялото ѝ лице се променя, когато се усмихне, и осъзна, че преди имаше много тъжен и нещастен вид.

— Предполагам, че познавате всички хора в околността — тя му наля още кафе и му подаде захарницата.

— Роден съм и съм отраснал в Кармел, мадам.

Веселите пламъчета в очите ѝ отново ги накараха да заблестят като топази.

— О, моля ви, ако аз ще ви наричам Дан, вие трябва да ми казвате поне мисис Луис. Или Лара, ако ще прекарвате часове от

денонощието в моята къща. Както и да е, предпочитам да не съм „мадам“, ако нямате нищо против.

— Добре — той й се усмихна. — Лара. Хубаво име, мисис Луис. Като в „Доктор Живаго“.

Тя сви рамене.

— Всъщност аз съм родена, преди филмът да излезе по екраните. Така се е казвала и кръстницата ми.

— Имате ли деца? — той сложи две лъжички захар в кафето си и го разбърка.

— Момиче на двайсет и една, бъдеща холивудска звезда в Лос Анджелис. И момче на двайсет и три, в Медицинското училище в Бостън.

— И брат ми учи в медицинско училище. Само че Трой е в Емъри — той отпи глътка кафе, като я наблюдаваше внимателно.

— Женен ли сте? — тя се изчерви още докато задаваше въпроса. Не искаше да му задава толкова личен въпрос, но просто й се изплъзна от устата.

— Не, не съм женен.

— Още не — побърза да добави тя.

— Да, още не — съгласи се той с усмивка. — Сестра ми е първа година в колежа. И двете деца живеят с мен, когато си дойдат у дома, това е — той видя изненадата й и добави: — Мама и татко починаха преди десет години. Аз съм най-големият и, следователно, трябваше да се грижа за тях. Да съм сигурен, че посещават училище, че не вземат наркотици, да им помогна да стигнат до колежа — той сви рамене. — Аз съм на трийсет и две, не съм много по-възрастен от тях, но се чувствам повече като техен баща, а не като техен брат. Предполагам, защото жизненият ми опит е различен от техния — сините му очи й се усмихнаха над ръба на чашката с кафе. — На тяхната възраст аз вече строях къщи.

После той й благодари за кафето и каза, че е по-добре да тръгва.

— Ще бъда тук, да кажем, между четири и половина и пет тази вечер, мисис Луис — каза той учтиво. — Ще взема гредите по време на обедната си почивка.

— Добре, ще се видим тогава! — извика тя след него, докато той се качваше в кабината на червения пикап.

— Хубаво куче — добави, когато черният лабрадор изляз кратко.

— Казва се Милтън. Беше бездомно куче. Намерих го на входните си стъпала преди две години. Нарекох го Милтън, защото реших, че когато си намери дом, то ще намери своя Рай, който е загубило. Домът е там, където е сърцето, нали, Милт?

Лара изчака, докато пикапът завие и влезе в пътя. Когато затвори входната врата, осъзна, че за първи път от дни не мислеше за Бил и че всъщност очаква с нетърпение да стане четири и половина и красивият Дан Холанд да се върне. Поне имаше с кого да си говори, така си обясняваше обърканите си чувства.

По време на дългата разходка по брега в студената и сива утрин мислите ѝ се върнаха към реалността и към отложения втори меден месец. В гласа на Бил не се долавяше дори интерес, камо ли съжаление. „Ще го направим някой друг път“, беше казал небрежно, между другото, той. Нима не разбираше колко много означава това за нея? И колко много би трябвало да означава за него? Нима наистина не можеше да осъзнае колко внимателно тя е планирала всичко и колко време ѝ беше необходимо за това?

Замисли се за билетите, които беше прибрала в горното ляво чекмедже на бюрото му. Мрачно си помисли, че ще е по-добре да се обади на „Делта“ и да отмени пътуването, както и резервациите в хотелите и ресторантите. Беше проучвала безкрайно, докато открие отново адресите им след изминалите двайсет и пет години. Първоначалните адреси бяха в тефтерчето ѝ с готварските рецепти, където си беше записвала всяка привлякла вниманието ѝ гозба, както и менютата и коктейлите. Там беше прибрала и няколко салфетки с адресите на ресторанти и барове и дори на малките гостилнички, в които бяха хапвали пътьом. Тогава всичко ѝ се виждаше толкова чуждоземно, толкова бляскаво и различно, просто чудесно.

— О, Бил, копеле такава! — проплака тя. — Защо ми причиняваш това? Защо постъпваш така с нас? Защо?

Единственият отговор бяха крясъците на чайките, които се носеха в мъгливото сиво небе, и вечният рев на вълните, които се разбиват в брега.

Тя вдигна телефонната слушалка. Трябваше да говори с Делия.

— Предполагам, че си се скрила в плажната къща — каза Делия. — Снощи ти се обадох у вас. Когато никой не отговори, решихме, че си до морето. И решихме да не те безпокоим.

Въпреки тревогите си, Лара се усмихна. Увереният глас на Делия винаги ѝ вдъхваше кураж и я ободряваше.

— Благодаря, но мога да понеса малко безпокойство. Единственият човек, с когото мога да разговарям, ако се изключат чайките, е местният строител, който ще поправя верандата ми. И Бил.

— Обадил се е, значи? — гласът на Делия не изразяваше нищо, беше съвсем неутрален, докато задаваше този въпрос.

— Обади се. И каза, че няма да успее да се върне за пътуването до Франция. Че е много зает.

— Отложил е втория ви меден месец? — гласът на Делия сега трепереше от гняв. — Но ти го планираш от почти година и той трябва да направи всичко възможно, за да дойде.

— Истината, предполагам, е, че не иска да дойде — като отметна дългата си, разрешена от вятъра, коса от очите си, Лара каза тъжно: — О, Делия, какво ще правя? — искаше ѝ се да заплаче.

— Мелиса все още ли е с него? Искам да кажа, сигурна ли си в това, Лара?

— Знам, че е там сега. А той ми казва, че после трябва да отиде до Индия, в Делхи, да види някаква нова детска болница — гласът ѝ трепереше, когато добави: — Не знам дали ще пътува дотам сам.

Настъпи дълга тишина, докато Делия обмисляше информацията, после каза:

— Ще се бориш ли, Лар? Или просто ще ѝ го оставиш? Такъв ли е планът ти?

— Нямам никакъв план. Още се опитвам да се справя с приемането на фактите, с обърканите си чувства. Искам да кажа, какво мога да направя, Делия? Щом я иска толкова много, той така или иначе ще ме зарече — внезапно я завладя гняв. — И, по дяволите, не знам дали искам да имам мъж, който изгаря от страст по друга жена.

Смехът на Делия беше съвсем искрен.

— Точно така, Лара. Точно от малко гняв имаш нужда. Развикай му се, когато се върне у дома. Или му се обади по телефона и му кажи всичко, каквото мислиш.

И да видим какво ще се случи тогава. Лара се смееше, когато си казаха „дочуване“. Делия беше права, тя имаше нужда от промяна на отношението си към проблема. Първото нещо, което щеше да направи, беше да събере всичката си смелост и да се гмурне в ледения океан.

Облече си стария черен бански костюм и с Декс по петите изтича по стъпалата към плажа. С писъци на наслада, но и на шок, тя се гмурна в ледените вълни. Поплува малко, после излезе със залитане и разтърси глава, за да паднат капките морска вода от косите ѝ.

— Онова, от което имам нужда, Декс — каза задъхано тя, — е малко свеж въздух, който да прогони паяжините, обхванали ума ми.

Кучето също се отърси от водата и я изпръска с ледени пръски. Тя отново изпищя, после се засмя.

— Хайде да се надбягваме до къщата! — извика тя и пое по стръмния пясъчен склон.

Декс я изпревари и стигна първи, а Лара се задъхваше и пъшкеше. От нея капеше вода, когато се изкачи по стъпалата на верандата. И погледна право в сините очи на Дан Холанд.

— Съжалявам, ако съм ви изненадал, мисис Луис — извини се той. — Дойдох само да оставя дървения материал. Когато никой не отвори на позвъняването ми, реших, че сте излезли, и влязох през страничната врата. Надявам се, че нямате нищо против.

От години нито един мъж не я беше гледал така в очите. Всъщност никога. Със сигурност не и Бил. От този поглед дъхът ѝ спря. Тя погледна купа дървен материал, подреден на верандата.

— О, не. Не, разбира се, че не. Всеки път, когато не съм тук, моля, чувствайте се свободен да влизате.

— Чудесно, благодаря. Ще се върна в четири и половина тогава.

Лара все още стоеше в края на стълбите, когато той се обърна и се спря с ръка на дървената врата отстрани на верандата.

— Може ли да ви запитам нещо?

Тя поклати глава.

— Винаги ли носите диамантена огърлица, когато отивате да плувате?

На лицето му беше изписана изненада и Лара се засмя.

— Винаги — отговори тя скромно и докосна с пръсти възела на влюбените.

Чу смеха на Дан, с който той затвори портичката след себе си и се отдалечи.

ГЛАВА 7

Влезе през страничната врата точно в четири и петдесет и две минути. Лара не си направи труда да погледне и секундите на стария си часовник, но знаеше до минутата колко е часът. Разбира се, тя си повтаряше, че всъщност не чака него, и за да го докаже, подсвирна на Декстър и двамата веднага отидоха да се разходят по плажа. За нейно изумление, черният лабрадор на Дан се появи сякаш от нищото и заподскача край нея.

— Съжалявам за това! — извика ѝ Дан от верандата. Заслонила очи с длан, тя погледна нагоре към него. — Щом някой подсвирне, и той дотичва! — извика Дан. — Предполагам, че е доволен да се разходи, независимо с кого.

— А може ли да дойде?

— Да, ако вие нямате нищо против.

— Нямам, а и Декс сякаш няма — двете кучета бързо бяха изчезнали в далечината. Тя затича по пясъка, като викаше Декс, но кучето не ѝ обръщаше никакво внимание. „Декс е късметлия, помисли си тя. Той спечели повече от ваканцията ни. А щастието е преходно, дори в света на кучетата.“

Слънцето се беше спуснало ниско на небето, когато тя се върна. Половината от дъските на верандата бяха свалени.

— Ще трябва много да внимавате, докато сложа новите — предупреди я Дан. — Наглеждайте и кучето, защото не искаме то да си счупи някой крак, нали?

— Ще внимавам.

Той беше съблякъл ризата си, за да работи по-свободно, и по гърдите му блестяха капчици пот. Тялото му беше напълно лишено от излишна мазнина, че Лара можеше да преброи ребрата му, ако ѝ се приискаше. Като се почувства изведнъж бледа и дебела, тя побърза да каже:

— Да ви донеса ли нещо студено за пиене? Бира, може би?

— Една бира би било чудесно.

Той избърса врата си с пращен парцал и започна да премества дървения материал по-близо до мястото, където щеше да подмени гредите на следващия ден. На Лара, която усещаше ясно погледа му върху себе си, ѝ се искаше дупето ѝ да изглежда по-малко в белите къси панталонки, затова побърза да влезе в къщата. „Глупава жена, скара се мълчаливо тя сама на себе си. Какво значение има това за теб?“

„Интересува ме, извика сякаш някой друг в нея. Интересува ме. Искам отново да бъда на трийсет, искам да бъда по-слаба и по-красива, с дълга руса коса и с колосана бяла лекарска престилка и благородно да спасявам живота на малките дечица...“

Дан прие бирата от ръката ѝ с учтива усмивка.

— Оставих един ъгъл, където все още можете да седите в люлеещия се стол — каза той. — Ще свърша работата толкова бързо, колкото мога, обещавам.

— Няма проблем — тя се настани в стола и вдигна краката си. — Защо не седнете? И да ми разкажете за себе си.

Той седна на крайчеца на стълбите.

— Какво бихте искали да знаете? — той отметна глава назад и започна жадно да гълта бирата.

Лара гледаше втренчено, очарована, гладкия му, силен врат.

— О, не знам — каза тя, възвърнала здравия си разум. — Предполагам, искам да разбера що за човек сте. Каква е вашата същност. Какъв живот водите.

Той изви очи към небето.

— Летвата май е прекалено висока, мисис Луис. Мисля, че на последния ви въпрос е най-лесно да се отговори. Поне без помощта на психиатър — той се усмихна, когато тя се изчерви силно. — Мислех, че изчервяването вече не е на мода. Но както и да е, не исках да причиня смущение у вас.

— Съжалявам. Забравете какво съм попитала — съвсем съзнателно, подръпна надолу панталонките си, защото те започваха да се навиват около слабините ѝ. Май че се бяха свили изведнъж.

Той каза:

— Имам своята малка къща близо до плажа. Не толкова голяма като тази, разбира се — погледът му обхвана всичко, заедно със

стилната мебелировка. — Построена под формата на буквата „А“ постройка, която постепенно ремонтирам.

— Когато въобще успеете да откраднете време от поправката на чуждите къщи, работейки вечер, нали? — Лара се запита дали така й се струва, или пък въздухът между тях наистина затрептя, когато погледите им се срещнаха. Сигурно не. Дан Холанд беше тук само защото имаше работа, а не защото си търсеше компания.

— Милт и аз живеем там съвсем сами, освен когато има училищни ваканции. Тогава къщата сякаш се пука по шевовете от врявата на децата и техните приятели. Човек може и да свикне да живее сам — добави замислено той. — Тишината, спокойствието да мислиш само за себе си, да можеш да се вгълбиш, когато имаш нужда. Обикновено си пускам музика и понеже съм сам, мога да я пускам толкова високо, колкото пожелаея. Достатъчно високо, та звуците да изпълват нощта. Обичам да седя в мрака и да оставям музиката да ме залива, смесвайки се с рева на океана. Има нещо първично в това — той сви рамене. — Или поне така ми действа на мен. Стига чак до душата ми.

— Не мисля, че имате нужда от психиатър, мистър Холанд — каза Лара впечатлена. — Прекрасно познавате своята същност и вкусовете си.

Смехът му се разнесе в здрача.

— Името ми е Дан. Искаше ми се да е толкова просто. Аз съм обикновен човек. Обичам работата си, тя е част от моята същност. Работя по обикновени поръчки, но също така, с местния архитект, строя ново ранчо зад хълмовете на Кармел. Печеля пари. Не много, но достатъчно, за да бъда щастлив, да плащам за къщата, да пътувам до Мексико, за да ловя риба, и да карам понякога ски през уикенда в Биг Беър — той сви рамене. — Това е всичко.

— Ще ми разкажеш ли и за приятелката си?

Той вдигна учудено вежди, но й се усмихна.

— Тя се казва Брит. За известно време мислех, че е човекът, когото търся. А сега — той отново вдигна рамене — не съм толкова сигурен. Срещам се с нея от десет месеца. Тя е студентка в Бъркли.

Лара си каза, че можеше и сама да се досети за това.

— Обзалагам се, че е много красива.

— Да, красива е. И амбициозна. Не в смисъл, че иска на всяка цена да направи кариера. Това не е в стила на Брит. Тя е амбициозна по отношение на материалните неща. Понякога имам чувството, че търси по-изгодна във финансово отношение партия от мен — той се усмихна уморено. — Не мога да кажа, че я обвинявам.

— Тогава защо още си с нея?

— Тя е нещо като предизвикателство, предполагам — той не добави, че е прекрасна и дива в леглото, защото знаеше, че ще накара мисис Луис отново да се изчерви. Мисълта мина през ума му за част от секундата — запита се каква ли е мисис Луис в леглото. Мисълта беше интригуваща, но съвсем не на място.

— Не съм сигурен какво търся в живота — добави замислено той. — Знам само, че още не съм го намерил — погледът му задържа нейния. — А вие?

— О, аз съм съвсем обикновена жена. Майка... Нали знаете как е.

— Е, и как прекарвате дните си?

— Съпругът ми е специалист в областта на сърдечната хирургия. Работи предимно с деца. В момента е в Бейджинг, а после ще отиде и до Индия.

— Това е неговият живот. А вие?

Тя сви рамене озадачена.

— Аз се грижа за къщата, работя доброволно в старческия дом, играя тенис с приятелките от ученическите си години. Такива неща.

— Да, все неща, които богатите жени правят, за да убиват времето.

— Аз не съм богата — тя май беше принудена да се защитава. — Искам да кажа... О, по дяволите, знаете какво искам да кажа — тя го гледаше втренчено.

— Мисля, че знам, мисис Луис — той остави празната бутилка от бира на верандата и се изправи. — Става късно. По-добре да вървя.

Той подсвирна и кучето му бързо дотича от плажа.

— Ще се видим утре, горе-долу по същото време! — извика той миг преди портата да се затвори след него.

Лара потръпна и изпи остатъка от виното в чашата си. Със залеза беше дошъл и нощният хлад. Тя влезе вътре и затвори прозорците.

Запали огъня в камината и драсна клечка кибрит, изчака да се увери, че огънят ще се разгори, и се качи горе да вземе душ.

— Май ми се отразиха добре неговите въпроси, а, Декс? — каза тя и се засмя дрезгаво.

Направи си сандвич, който обикновено служи за утеха на децата — смачкан банан, размесен с нерафинирана захар, намазан на филийка хляб „Уондър бред“. После, облечена в стария си розов халат, се настани пред огъня с „Дневниците“ на Ноел Кауърд, които трябваше да ѝ помогнат да възприеме по-пълно живота. Помисли си, че може би Дан Холанд беше прав. Когато си сам, можеш да ядеш каквото поискаш и когато поискаш. Можеш да правиш онова, което ти се иска в момента. Да бъдеш какъвто пожелаеш.

„Но пък самотата е ужасна, помисли си тя с тъга, когато всичко, което можеш да очакваш с нетърпение, е опаковка «Ореос» и чаша мляко.“ Запита се дали и тази вечер Дан ще се срещне с красивата млада студентка.

ГЛАВА 8

Лара беше с червения бански на следващия ден следобед, когато Дан дойде, просто за да докаже на себе си, че идването му няма никакво значение за нея. Но се оказа, че е нямало за какво да се тревожи — той дори не я погледна.

Тя седеше под огромния зелен чадър в едната част на верандата и се преструваше, че чете книга, докато той работеше и си подсвиркуваше тихичко в другия ѝ край. Беше съблякъл тениската си и беше останал само по стари сиви къси панталони. Лара се запита какво ли щяха да кажат приятелките ѝ, ако можеха да го видят. Нямахме никакво съмнение, че Дан Холанд беше първокласен мъжки екземпляр. Млад при това, напомни си тя. А тя беше жена в средата на четирийсетте, която беше, макар и не напълно, отхвърлена от съпруга си, заменена с по-млада самка. Може би трябва да запознае Мелиса с Дан, за да бъдат те привлечени неудържимо един от друг, красота към красота. Така тя ще може да си върне съпруга и да разреши любовния живот на Дан.

Само че не ѝ се искаше да прави това. Не искаше да запознава Дан с никого, дори с приятелките си. Той беше нейна тайна и тя искаше да го задържи на собствената си веранда просто за да го гледа. Косата му беше гъста и права, изсветляла от слънцето; тялото му — стегнато и загоряло, мускулите — заякнали от тежката работа, играещи неспирно под гладката кожа. Тя се протегна мързеливо. Той беше толкова привлекателен, че дъхът ѝ спираше.

Той се обърна и ѝ се усмихна.

— Започва да захладнява — каза и изтича покрай нея по стъпалата към плажа. Гмурна се сред вълните с очарователната самоувереност на младите и тренираните, които вярват, че тялото им ще изпълни всичко, каквото поискат от него. Тя го гледаше как плува без видимо усилие в златистата пътека, която залязващото слънце оставяше във водата.

Когато се върна, на верандата го очакваше изстудена бира. Мокрите му къси панталони прилепваха към него — хлъзгави като

втора кожа.

— Ще ти донеса хавлия — каза тя и побърза да отмести поглед встрани. — Имам и стар чифт къси панталони на Бил, ако искаш, можеш да се преоблечеш.

Той грабна бутилката бира и започна жадно да пие.

— Благодаря, мисис Луис, но не си правете труда. В тази горещина ще изсъхна само за две минути и после веднага ще си тръгна.

Тя отново се излегна в шезлонга и втренчи поглед над океана. Много ѝ се искаше той да може да остане по-дълго.

— Как беше с Брит снощи?

— Брит беше... Предполагам, че Брит беше такава, каквато си е винаги — той се беше облегал на перилата на верандата, скръстил ръце на гърди. — Забравил съм какво съм ти разказвал за нея.

— Че е млада и красива, че обича парите и че вероятно си търси богат съпруг.

Той вдигна бутилката с бира — жест, който трябваше да потвърди казаното от нея.

— Да, точно такава е Брит — погледите им се срещнаха. — А ти какво прави снощи?

— Облякох си халата, изядох сандвич бял хляб с банан и четох за живота на други хора — каза тя, което напълно отговаряше на истината. Нямаше желание да скрие каквото и да било от него.

— Може би е било дори по-забавно, отколкото беше моята вечер — той остави празната бутилка и започна да прибира инструментите си. — По-добре да тръгвам, мисис Луис. Удобно ли ще е да дойда утре пак по същото време?

— О, разбира се. По всяко време, когато пожелаеш. Портата е винаги отключена, дори и да не съм тук — вече беше обещала на себе си, че няма да е в къщата, когато той пристигне утре. Определено няма да е. И на по-следващия ден — също.

Тишината я обгърна, когато се настани на полуразрушената веранда. Здрачът се превърна в пълен мрак. Тази вечер нямаше звезди. Тя галеше разсеяно Декс по главата и мислеше за Бил и онова, което тя се канеше да направи. Може би грешеше и Бил щеше да бъде сам в Индия. За него работата беше винаги на първо място. Да, вярно, той спасяваше човешки животи и може би така трябваше и да бъде. Той

спасяваше живота на много деца. Нима от тях двамата тя беше поголемият егоист и се канеше отново да постъпи егоистично, като го кара да замине за Франция?

Но стомахът ѝ се сви, когато си представи Бил с Мелиса. Почувства се изолирана, изоставена, част от неговото минало. Не можеше повече да понася това положение на нещата. Трябваше да знае истината.

Сграбчи телефонната слушалка, набра номера на болницата и помоли да я свържат с детското отделение. Дежурната сестра ѝ каза, че доктор Мелиса Кени е в Китай. Да, очаквало се да се върне следващата седмица, но сега се оказало, че ще закъснее още малко. Щяла да се прибере през Индия, което означавало още няколко седмици.

Лара изпусна слушалката и се сгуши на дивана, втречена в загасналия огън в огнището, но без да вижда нищо. Болката се беше настанила, тежка като олово, в сърцето ѝ и я дърпаше в място, дълбоко, черно и безнадеждно като пропаст. Животът ѝ беше откраднат от нея, а тя не можеше нищо да направи.

Не усещаше как минава времето, нямаше представа колко дълго е седяла така, но най-после до съзнанието ѝ стигна жаловитото виене на Декс. После усети, че е премръзнала. Часовникът ѝ показваше осем и половина. Тя пусна кучето навън и огледа уморено празната къща. Беше толкова тихо. Ах, тази проклета тишина! И тази самота! Неспособна повече да понася абсолютната тишина, изтича на горния етаж, облече набързо един пуловер и стара пола, обу кожени сандали с равни подметки, грабна ключовете за колата и изтича към вратата.

После си спомни, че дори не се огледа в огледалото, затова се завъртя бързо и изтича обратно нагоре по стъпалата, прокара гребена през косата си и внимателно си сложи червило. Мелиса Кени може и да ѝ беше откраднала съпруга, но проклета да беше, ако позволеше на тази кучка да ѝ открадне и гордостта. Изтича пак до входната врата, после обратно до тоалетката, за да си пръсне малко парфюм „Цейлон“, подарък от Делия и станал ѝ вече любим.

Отиде с колата до Кармел и се заразхожда безцелно заедно с Декс, който постоянно душеше земята. След известно време тя се намери пред вратата на малък кафе-бар. Завърза Декс за дърво-фикус, влезе вътре и се разположи удобно. Преди никога не беше влизала

сама в бар и сега, с известно неудобство, гледаше право напред, без да поглежда дори крадешком другите клиенти.

— Какво да ви донеса, мадам?

Барманът имаше изправена нагоре червена коса и тя си помисли, че е може би двацет и две годишен. Запита се уморено дали тук няма някаква младежка конспирация, дали тя не е единствената възрастна в областта, просто сбъркала века, в който да се роди. Но, много смело, си поръча текила. Отпи голяма глътка и се закашля, когато текилата опари гърлото ѝ, силна като огън. Този път поне беше проявила достатъчно кураж да си я поръча.

Улови погледа на сивокос мъж, който стоеше в другия край на бара. Той повдигна чашата си — жест, който имаше за цел да я поздрави, а тя побърза да отмести поглед встрани. Пресуши текилата на няколко глътки и си поръча друга. Барманът постави чашата пред нея и побутна купичката с лешници по-близо. Този път Лара пиеше бавно, втренчила поглед в огледалото зад бара, питаща се какво да прави с новата за нея свобода. Защото сега дори не се съмняваше, че Бил си е отишъл завинаги.

Докато вървеше по улицата, Дан забеляза първо кучето, завързано за дървото пред бара.

— Декстър? — каза въпросително той.

Декс зарадвано залая и Дан се наведе да го погали, а после видя Лара Луис да седи сама в бара. Беше бледа, но красива в синия си пуловер и тъмната коса, която се къдреше, мека и привлекателна, край лицето ѝ. Първият му импулс беше да отиде и да ѝ каже „здравей“, но нещо в приведените ѝ рамене, във втренчения ѝ в огледалото невиждащ поглед, го накараха да остане на мястото си и вътрешно да се отдръпне. Имаше вида на жена, която иска да остане насаме със себе си. Той погали Декс за последен път и се отдалечи.

Когато по-късно се върна у дома си, Дан започна да се разхожда неспокойно по верандата си и да мисли за мисис Луис. Тя не беше от типа жени, които човек очаква да завари да пият сами в бар, но пък от друга страна, цялото ѝ същество беше изтъкано от противоречия. Тя беше достатъчно срамежлива, за да се изчервява приятно, но пък държеше на мнението си и беше горда. Като че ли имаше какво да крие, но, от друга страна, беше изненадващо искрена. Той реши, че тя

е много интересна жена. И не можеше да забрави вида на тялото ѝ, облечено в червения бански костюм.

— Изглеждаш различна — каза ѝ Дан следващия следобед.

Лара го знаеше. Беше се погледнала внимателно в огледалото преди това и беше видяла в него истината: сенките под очите си, подпухналостта, леките бръчици. Не беше гримирана, а очите ѝ изразяваха всичко, което вълнуваше душата ѝ. Нямахме какво да крие от този непознат.

— Не можах да спя — каза троснато тя.

Той кимна.

— На мен ми се струва, че никога не можете да се наспите както трябва. Може би имате нужда да се посъветвате с някого по въпроса.

Лара се засмя — високо и кратко.

— Лекар, искате да кажете. Благодаря ви, но си имам моята собствена диагноза. И не се нуждая от помощ.

Той се извърна и тихо подхвана работата си. Лара въздъхна. Не искаше да проявява грубост, но отхвърлянето може да направи всяка жена кисела и нападателна. Тя се излегна в шезлонга и започна да го наблюдава, без дори да се преструва, че чете.

Така, в тишина, измина един час. Той не я погледна нито веднъж. Когато вече не издържаше повече, тя каза тихо:

— Съжалявам, че бях груба.

Той разрязваше с трион една греда. Довърши онова, което беше започнал, преди да вдигне поглед към нея.

— Всичко е наред, мисис Луис.

Този път въздишката ѝ беше дълбока и искрена.

— Кога ще се научите да ме наричате Лара? Та нали аз ви наричам Дан.

— Окей, Лара.

Той поднови работата си, а тя въздъхна още веднъж. Измина още един час и слънцето започна да се спуска по-ниско на небето. Тя му предложи чаша вино, но той каза, че би предпочел една бира, но тя да не става, защото можел и сам да си я вземе от кухнята.

Върна се с отворената бира и прекоси верандата, за да седне до нея. Лара си помисли колко спокойна и грациозна е походката му. У него нямаше и наполовина от неспокойствието и нервността на Бил. Нямахме дори част от неговото напрежение, от краченето му напред–

назад, от набръчканото чело, от нервното вдигане на телефона, чиито звън караше Бил да подскача. Този мъж изглеждаше така, сякаш всичкото време на света беше негово.

Той седеше на стола, праметнал крак върху крак, и се чувстваше напълно като у дома си, отпуснат и спокоен. В погледа му имаше усмивка.

Тя скръсти ръце под гърдите си, защото се чувстваше неудобно под погледа му.

— Какво гледаш?

Той вдигна рамене.

— Теб.

— Няма какво толкова да гледаш, наистина — тя отметна косата си назад като срамежлива тийнейджърка.

— Наистина?

Сега май той ѝ се присмиваше. Тя стана, пусна диск на Боб Дилън — глас, който обичаше още от своята младост.

— Любимият ми певец — каза той и увеличи звука.

Лара се зачуди колко силно и мощно звучи музиката в откритото пространство, как се носи над океана.

— Никога досега не съм слушала музика на открито — каза тя.

— Но музика може да се слуша само така. А тук имаш предимството да нямаш съседи, които да се оплакват.

— Аз обичам самотата си. Ценя я.

— Затова ли седеше сама в бара снощи? — чу я как си поема остро дъх, и се засмя. — Лейди, ако искаш да ходиш на бар сама, не оставяй кучето си отвън. То те издава.

Без да иска, Лара се засмя.

— Получих лоши новини — обясни тя.

— Докторът няма да дойде още известно време, ха!?

Тя го изгледа надменно.

— Ти да не си забравил? Казах ти, че е в Бейджинг. А сега се оказва, че после трябва да отиде до Делхи. Той заема високо положение в своята област.

Той кимна.

— Разбирам. Брат ми иска да стане неврохирург.

Само за това мисли.

— Отсега съжалявам бъдещата му съпруга.

Лицето на Лара представляваше маска, но той долови горчивината в гласа ѝ. Отпи от бирата си.

— Трой още не възнамерява да се жени.

— А ти ще се ожениш ли за Брит?

— Не.

— Защо не? — тя стоеше с гръб към него и гледаше надигацията се прилив.

— Защото не я обичам.

— О? — тя се обърна към него. — А откъде знаеш какво е любовта?

— Не знам, Лара. Само се надявам, че някой ден ще извадя късмет и най-после ще открия каква е магията на това чувство.

Слънцето беше залязло и се спускаше мъгла. Лара беше облечена само в стари къси панталонки и тениска. Разтри ръцете си нагоре от лактите, защото внезапно почувства студа.

— Време е да тръгвам — каза той, без да поглежда часовника си.

— Да. Разбира се. Сигурно има много неща, които трябва да свършиш... Късно е.

— Не бях забелязал как лети времето.

Той все още продължаваше да седи и все така ѝ се усмихваше с многозначителната си усмивка. Имаше нещо в очите му — изражение, което тя не можеше да разгадае.

— Казвал ли ти е някой някога, че си красива жена, мисис Луис?

Лара го изгледа втренчено. Смютена, направи крачка назад и нервно изтри длани в панталонките си.

— Аз... Не... Е... — и почувства как силна руменина пари бузите ѝ.

Той я гледа една дълга минута, после се обърна и спокойно влезе в кухнята ѝ. Остави празната бирена бутилка на бар-плота.

— Крайно време е някой да ти го каже! — извика той през рамо.

Тя го чу да подсвирва на кучето си и само след миг вече го нямаше.

Изумена, се отпусна тежко в един фотьойл. „Глупачка, каза си ядосано. Един мъж да ти направи комплимент и изпадаш в шок. Виж каква си станала, достойна си за съчувствие.“

— Върви на майната си, Бил! — Тя удари с юмрук по дръжката на фотьойла. — Ще отида в Париж без теб. Ще похарча всичките ти

пари за скъпи френски дрехи и шампанско. Ще се забавлявам и поне веднъж ще бъда кралицата на бала.

Пое си дълбок, разтърсващ, дъх. Поне веднъж сама взе решение за живота си. Тя не беше само майката, само добрата другарка в живота. Не беше само съперница на Мелиса Кени за любовта на съпруга. Беше Лара Луис, четирийсет и пет годишна, жена, която има право да живее и да бъде щастлива, жена, която скоро щеше да види Париж отново. При тази мисъл, кой знае защо, сърцето ѝ се сви.

ГЛАВА 9

Вани се обади след час и когато Лара я информира за решението си, тя загрижено каза:

— Трябва да го обсъдя с другите момичета. Искам да кажа, Лара... ти... сама... в Париж. Някак си, не ми се струва правилно.

— По-добре е, отколкото да бъда сама в Кармел — отговори Лара, която звучеше далеч по-уверено, отколкото се чувстваше. — И е по-добре, отколкото да седя и да гледам дали Мелиса Кени ще ми позволи да взема съпруга си обратно. В което, някак си, аз пък се съмнявам.

— А не искаш ли той да се върне?

Вани звучеше така, сякаш самата тя беше изпълнена с копнеж — като че ли вече се замисляше за първата загуба на съпруг в кръга на момичетата. Лара знаеше точно как се чувства тя. Те винаги са си били заедно, един отбор, а сега той започва да се разпада и заплашва и тяхната сигурност. Тя каза:

— Не знам, Вани. Точно сега съм толкова... — тя се замисли за правилната дума — толкова наранена. Бил ме излъга. Той пожертва нас, нашите планове, нашия живот заради Мелиса. Какво бих могла да кажа? — тя уморено сви рамене, но Вани не можеше да види това.

Следващото обаждане беше от Сузи.

— Щом настояваш да направиш това проклето пътуване, поне позволи на една от нас да дойде с теб — каза тя твърдо, но Лара беше не по-малко упорита.

— А какво мисли Делия? — запита тя.

— Делия мисли, че трябва да отидеш, но, както виждаш и сама, тя е малцинство.

Лара се засмя.

— Моят глас изравнява гласовете. Две на две.

— И така, кой има решаващия глас тогава? Децата ти?

Лара се зачуди дали сърцето ѝ може да стане по-тежко, а тъгата ѝ — по-дълбока. Беше такава егоистка, мислеше само за себе си и за

собствената си болка. Дори не беше помислила как може да се отрази разводът на Джош и Мини.

Делия беше още на линия.

— И така, кога заминаваме?

— Ние?

— Вън от града и... в Париж — заедно. Надявам се, че говориш френски по-добре от мен.

Лара се засмя.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, скъпа, но ще предприема пътуването сама.

— Няма ли да е по-забавно, ако сме две?

— Не забавление търся, Делия — внезапно Лара разбра от какво има нужда. — Търся себе си — замисли се за миг, като че ли някой друг беше изрекъл думите. — Не знам как точно да ти го обясня, но това ще бъде... пътуване към себе си. И трябва да го направя сама.

Делия веднага я разбра. Каза:

— Кога заминаваш?

— До две седмици. Скоро.

— Разбира се, ще се видим, преди да заминеш, нали? И се надявам, че всичко ще мине добре и ще ти бъде от полза, Лар — добави тя тихо.

ГЛАВА 10

Дан Холанд никога досега не беше срещал жена като Лара Луис. Тя беше така погълната от себе си, пазеше чувствата си ревниво и никога не ги издаваше — освен в случаите, когато биваха частично разкривани от изразителното ѝ лице и огромните ѝ тъжни очи. У нея се долавяше някаква невинност — нещо, което липсваше на младите жени, които той познаваше, а още и нежност, и уязвимост. Тя като че ли не смяташе, че жената трябва да бъде нахална и корава — мнение, с което по-младите момичета, изглежда, бяха закърмени. Според нея, тези качества не бяха необходими. Младите жени, с които той се срещаше, бяха агресивни и имаха отрицателно отношение към всичко. Смятаха, че животът им е дължник и те трябва да получат всичко. Привличаше го нежността на Лара, женствеността ѝ, харесваше ненатрапчивото ѝ чувство за собствена значимост, възхищаваше се на интелигентността ѝ.

Всяка вечер, след като свършеше работата си по верандата ѝ, той изпиваше бавно една бира. Двамата говореха, но без да казват нещо особено. Говореха за Кармел, за неговия живот, за нейните деца. А понякога настъпваше дълго мълчание, което говореше по-красноречиво и от думите.

Измина още една седмица. Дан работеше на другия край на верандата, не в този, където Лара седеше и четеше книга. Той беше съсредоточен в работата си, но все пак непрекъснато я следеше с периферното си зрение. Харесваше я в този червен бански костюм, защото гърдите ѝ се показваха примамливо отгоре, а той харесваше още дългите ѝ крака и заоблен ханш. Тя лежеше в шезлонга със затворени очи, а книгата си „почиваше“ върху корема ѝ. Кожата ѝ се беше изпотила леко, а до ноздрите му достигаше ароматът на лосиона ѝ — „Хавайски тропически плодове“.

Той работи, докато слънцето залезе, и после, както обикновено, Лара го помоли да остане и да изпие една бира. Седяха един срещу друг в здрача и наблюдаваха как лунното кълбо бавно се издига в

небето. Тя се беше преоблякла в широка и свободна бяла пола и тениска; беше наметнала синя жилетка на раменете си, а дългите ѝ стъпала бяха обути в обикновени ниски сандали. Но на ушите ѝ проблясваха златни обеци, а парфюмът ѝ имаше особен, приятен и деликатен аромат.

— Още два дни и работата ще е приключена — каза той тихо.

Лара кимна и си каза, че така е по-добре. И все пак, той щеше да ѝ липсва. О, да, щеше да ѝ липсва. У Дан имаше нещо неподправено, нещо истинско, което много ѝ се искаше да задържи край себе си.

— Искаш ли да останеш за вечеря? — опита се думите ѝ да прозвучат неангажиращо, като че ли ѝ беше хрумнало току-що, но истината беше, че същата тази сутрин беше отишла с колата до Кармел и специално беше купила храна. Знаеше, че ѝ се иска да вечерят заедно. — Само неща, които купих в града: пуйка, салата от сурово зеле, картофено пюре, горчица...

— Добра, домашно приготвена храна.

Той май пак ѝ се присмиваше, затова тя каза сърдито, като малко дете:

— Не е задължително да останеш.

— Не. Но ми се иска. И ти благодаря за поканата. Обичам пуйка и картофено пюре. Обичам и компанията ти.

Тя се усмихна срамежливо.

— Човек се чувства самотен тук.

— Но предполагам, в бара се чувстваш още по-самотен, когато си сам — каза той и се засмя, когато тя го изгледа гневно.

Лара влезе в къщата и запали ароматичните свещи, които изпълваха въздуха с миризма на розмарин и тамян и ѝ напомняха за Прованс преди толкова много години. Мислено благодареше на Бога, че Дан никога няма да узнае през колко мъки беше минала заради тази вечер. Колко тревоги ѝ беше създавало облеклото, решението дали да се хранят в трапезарията или в кухнята. Накрая беше решила да е кухнята, тъй като така нещата щяха да изглеждат по-малко нагласени. После, пак така трудно, трябваше да реши какво вино да пият и каква храна би харесал той. „Защо правя това? — запита се тя с радостна тръпка — може би толкова по-желана, защото беше забранена. — Какво замислям? Опасно е...“

Постави един компактдиск, по-точно Бил Евънс и Симфоничния оркестър, и звуците на пианото, подобни на ромолящ водопад, изпълниха стаята. Когато се обърна, видя, че Дан е застанал на прага и я наблюдава. Пространството между двамата се изпълни с напрежение и въздухът сякаш видимо затрептя от дългото им мълчание.

— Красиво е — каза Дан тихо.

Нервна, тя го покани да седне, сервира му храната и го помоли да налее виното. Говориха за децата си, за литература, изкуство и музика, за всичко друго, но не и за това, което ставаше между тях. А после той я изненада с думите си, че някога е имал мечта. Той се присмиваше сам на себе си, когато каза:

— Мислех, че мога да стана скулптор. Нали знаеш, съвременен Микеланджело, да пътувам до Карара, за да избирам прекрасния мрамор за моите творби и да работя записан, в моето таванско студио.

— Тогава защо не си преследвал мечтата си?

Той сви рамене.

— Съдбата ми поднесе друго. И не ми остави никакво време за мечти. Сега за мен това е само хоби и, предполагам, никога няма да отида до Карара, за да избирам мрамор. Но, както казват, такъв е животът. И аз съм щастлив човек.

— Завиждам ти.

Той я изгледа продължително, без да мига.

— Мисля, че нямаш нужда от тази завист.

Като избягваше погледа му, тя започна бързо да прибира чиниите. Той хвана ръката ѝ, за да я спре.

— Ще раздигнем по-късно — каза ѝ. — Ела да се разходим по плажа.

Навън беше хладно и Лара закопча пуловера си догоре, докато се разхождаха боси по плажната ивица. Луната беше само тънък сърп, но светлината ѝ оставяше фосфоресцираща пътека по средата на океана. Тя усещаше мускулестото мъжко присъствие на Дан така силно, долавяше така ясно мъжката му миризма и близостта му, че когато той я хвана за ръката, сякаш електрическа искра проряза стомаха ѝ и тя не посмя да вдигне поглед към него.

Той нежно я обърна с лице към себе си, пхна длан под меката ѝ коса и я постави на тила ѝ, за да я дръпне по-плътно към себе си. Тя буквално чу как кръвта ѝ пулсира във вените, и се остави на

примамливите усещания на този друг свят, където всичко, което имаше значение, беше начинът, по който се чувстваше. Чувствена. Жива. Жена.

Той прокарваше пръсти по гъвкавата извивка на гръбнака ѝ, сега пъхнал длани под синята ѝ жилетка.

— Не мога да те изгоня от съзнанието си. Оставям те тук, отивам си у дома и мисля за теб, питам се коя ли си и каква ли си всъщност...

Това беше така далеч от истината, противоречеше толкова силно на всичко, което тя беше, че ѝ се струваше, че полудява... Рязко се дръпна от ръцете му, по-далеч от него.

— Няма нищо, което си заслужава да знаеш.

Дан постави длани на раменете ѝ и я обърна с гръб към себе си.

— Ето отново — каза ядосан. — Защо, Лара? Какво не е наред? Какво се е случило с теб?

— Не знам... Не, това не е вярно, знам.

Внезапно тя откри, че му разказва всичко за Бил и Мелиса — за това, как животът ѝ се разпада пред очите ѝ. Че години наред е била всички жени в живота на Бил: младата любовница, съпругата и помощницата в живота, майката. И че сега той ѝ отнема всичко. И тя е принизявана до нищо. Че вече е никоя.

Дан я притегли по-плътно към себе си и започна да я гали успокоително по гърба.

— Бил те кара да се чувстваш безполезна. Той не те вижда по начина, както те виждат останалите мъже. Както те виждам аз. Той не вижда колко си красива, колко нежна е твоята същност — сега дланите му бяха на раменете ѝ и той чувстваше, че тя трепери. Притисна я до себе си, гърдите ѝ се допряха в неговите.

И тогава в мислите на Лара нямаше нищо друго, освен онова, което изпитваше в момента. Горещината, която я изпълваше, нуждата, необходимостта да се притисне още повече в него. Искаше да го видиш вместо въздуха, да го докосва, да го вкуси... Струваше ѝ се, че вече няма кости и че плува в пространството някъде около тях. Двамата се отпуснаха на хладния пясък. Той погали извивката на бузата ѝ и тя почувства колко задебеляла е дланта му от тежката работа. После той нежно изписа извивката на веждите ѝ. Устата му отново беше върху нейната и ѝ се струваше, че той иска да я изпие...

Беше взел нещата в свои ръце — разкопча жилетката и блузата ѝ, помогна ѝ да ги съблече, а после я положи, полугола, на леглото от пясък. Лунната светлина заля кожата ѝ и оцвети зърната ѝ в лилаво, а разделените сладно устни — в сребристо, а после се отрази обратно от полузатворените ѝ клепачи. Тя се чувстваше безтегловна в прегръдката му и всичките ѝ задръжки се стопиха.

Той лесно и бързо се съблече. Беше толкова красив, колкото тя си го представяше. С тесни бедра, строен, мускулест. Златисти косъмчета се къдреха по гърдите му, а когато се наведе над нея, долови аромата му — на слънчева светлина и морски вятър. Той целуна гърдите ѝ, погали с устни зърната ѝ, вдъхна аромата на кожата ѝ и Лара се притисна по-силно в него. Преплете длани зад силния му млад врат, като че ли се страхуваше, че той може да избяга, преди да му се е насладила достатъчно.

— Ти си прекрасна жена — прошепна нежно Дан в ухото ѝ. — Имаш ли въобще представа колко си красива? Колко секси ухаеш и колко си гореща?

Страстта пулсираше в корема ѝ. Ръцете му я галеха толкова нежно — извивката на хълбоците ѝ, триъгълникът тъмни косми, дъхавата ѝ влага. После езикът му започна да я опознава и да я поглъща жадно. Само това беше достатъчно да я изстреля като ракета към рая.

Когато не можеше да издържа повече, той легна върху нея. Беше само на няколко инча от нея. Гледаше я право в очите.

— Желая те толкова силно! — прошепна. — Кажи ми какво искаш, Лара — езикът му се плъзна в ухото ѝ.

Лара нададе страстен стон, искрен стон, извиращ от самите дълбини на желанието ѝ. Беше загубена. Беше уловена в капан от странните ограничения на езика, който еротиката използваше. По какъв друг начин би могла да му каже: „Докосни ме тук“ или „Дай ми ръката си, дай ми устните си, вземи ме в прегръдките си, целуни ме по устата, о, моля те, моля те...“ Поезията беше в телата им, не в думите, които биха могли да използват, не в онова, което той правеше с нея или което тя, за своя изненада, правеше с него. Запита се коя ли е тази жена. Дали наистина беше самата тя? Виковете ѝ бяха тихи и нежни и съвсем нови за нея. Беше изгубена, объркана от отговора на тялото си, на който тя дори не знаеше, че е способно.

Протегна ръка надолу да го докосне, почувства как той пулсира, почувства твърдостта му, която показваше, че я желае толкова, колкото и тя — него. Смело го насочи вътре в себе си, не желаеше да чака и секунда повече. Но викът, който нададе, беше мълчалив и съществуваеше само в съзнанието ѝ — като че ли се страхуваше, че някой може да я чуе. Или може би, че самата тя може да се чуе. Никога досега не беше изпитвала желание да крещи. А сега ѝ се искаше да вие с пълно гърло, да забие нокти в плътта му, да стиска и да хапе, докато силните му тласъци карат плажа около нея да се върти.

След края той остана да лежи върху нея, все още тръпнещ. Протегнатите ѝ встрани ръце бяха все така сплетени с неговите, тялото ѝ, хлъзгаво от потта, усещаше ясно тежестта на неговото, но не ѝ се искаше да помръдне дори. Искеше да пренесе този миг във вечността. Защото, дори това между тях да не се случеше никога вече, тя нямаше да бъде същата занапред, знаеше го.

Когато бавно се върнаха в реалността, почувстваха внезапния хлад на нощния въздух. Дан я дръпна да се изправи до седнало положение и напъха ръцете ѝ в ръкавите на жилетката — като че ли тя беше малко момиченце, което трябваше да облече. Заигра се несръчно с малките копченца и се наложи тя да му помогне. Той приглади назад разрешената ѝ и пълна с пясък коса, после обхвана лицето ѝ в длани.

— Не съм сигурен какво е любовта — каза тихо — но мисля, че я намерих.

Някъде от дълбините ѝ се надигна вълна истинско, неподправено щастие и Лара наведе глава, за да я подпре на рамото му.

— Аз също не знам какво е любовта — прошепна тя. — Всичко, което знам, е, че искам да имам онова, което се случи тази вечер между теб и мен.

Той ѝ помогна да се изправи на крака, притисна я силно към себе си и отново я целуна. Засмяха се щастливо и изтупаха пясъка от дрехите си. Той ѝ помогна да облече полата си, а тя настоя да закопчее дънките му. Прокара нежно длани по леката издутина под тях, която вече познаваше и която сега беше и нейна. Наведе се, за да го целуне през дънките, и той нададе тих стон.

— Недей, любима, иначе никога няма да си тръгнем оттук. А виж, приливът идва.

Океанът ревеше и се надигаше към тях. Той я хвана за ръката и двамата затичаха, като ту се подхлъзваха, ту се препъваха, по мокрия пясък. Щастливи, ухаещи на любов, секс, пот и морска вода, двамата изкачиха дървените стъпала към верандата и влязоха в къщата.

Телефонът звънеше. Лара замръзна на място. Знаеше, че е Бил.

Дан я гледаше втренчено и учудено, а телефонът продължаваше безумно да раздира тишината. Дивата сирена, която той беше опознал на плажа, беше изчезнала. Цветът се беше отдръпнал от лицето ѝ, което беше неописуемо бледо. Беше онемяла от ужас. Телефонът звънна още няколко пъти, после престана, но звукът като че ли още присъстваше в новата за тях, напрегната, тишина.

Лара се обърна към него с очи, потъмнели от паника.

— Какво ще правя в бъдеще? Какво правя в момента? — изтича нагоре по стълбите, далеч от него, но той я хвана за ръката.

— Защо бягаш от мен? — извика, ядосан от факта, че тя се страхува заради онова, което току-що бяха споделили. — По дяволите, Лара, ти само направи онова, което искаше. Така постъпва от известно време и себичният ти неверен съпруг.

— О, какво знаеш ти! — извика тя, побесняла от стари и нови чувства. — Откъде би могъл да знаеш какви са взаимоотношенията на хора, които са били женени в продължение на двайсет и пет години? Как въобще би могъл да знаеш как се чувствам аз?

Издърпа рязко ръката си от неговата, очите ѝ блестяха гневно. Той я гледаше втренчено, изумен и онемял, предаден от вината, която изпитваше. После каза тихо:

— Права си.

Взе в ръка обувките си, които бяха пълни с пясък и тръгна към вратата.

— Съжалявам, Лара — каза ѝ студено. — Но обаждането беше за теб, не за мен.

После отвори вратата и без да се обърне назад към нея, излезе от живота ѝ. А тя, като пълна глупачка, просто стоеше там и го остави да си отиде.

ГЛАВА 11

Дан не дойде да работи по верандата на следващия ден и Лара закрачи неспокойно из къщата, изтощена от безсънната нощ, разкъсвана от чувството за вина и все пак, спомняйки си с наслада всяка подробност от преживяното на плажа.

Объркана от собствените си чувства, взе Декс със себе си и отиде да се разходи по плажа. Когато наближи мястото, където се бяха любили с Дан, затърси отпечатъка от телата им по пясъка, но приливът беше измил всички следи. Моментът си беше отишъл завинаги.

Когато се върна в къщата, мракът почти се беше спуснал. Нямахше признаци, че Дан е идвал. Нямахше бележка под вратата. Не го обвиняваше. Тя беше разрушила нещо красиво и никога нямахше да го види отново.

Телефонът извънтя и този път тя скочи да вдигне слушалката.

— Обаждах се снощи. Предположих, че си излязла на разходка — Бил наистина звучеше така, сякаш се намира на другия край на света. Пуканията по линията прикриваха треперенето на гласа ѝ, когато изрече лъжата, че си е легнала рано заради ужасно главоболие и предварително е изключила телефона.

— Как си? Как вървят нещата при теб? — нервна, тя въртеше кичур коса между пръстите си. Очакваше той да ѝ съобщи, че никога вече няма да се върне при нея, но той ѝ отвърна само:

— Добре. — Настъпи моментна пауза, после каза: — Лара?

— Да?

— Трябва да говорим за нещо, когато се върна.

Гласът му беше необичайно тих и Лара се запита дали Мелиса не стои до него и не го ръчка в ребрата, за да говори.

— За Мелиса Кени? — тя се учуди колко спокойно го изрече.

Бил, без съмнение, беше изумен, защото не можа да реагира веднага.

— Не съм разбрал, че знаеш.

„А нима не знаеш, глупако, че след двацет и четири годишен брак вече знам всичко за теб? Всяка твоя мисъл, всяко твое движение. Познавам те толкова добре, че бих могла да бъда ти.“

Вместо това каза:

— Ще предприема пътуването до Франция сама.

— Лара, не мисля, че трябва да го правиш. Не и да отидеш сама във Франция, не...

— Да не отида сама на нашия втори меден месец?

— Сигурен съм, че имаш нужда от почивка. Но отиди някъде другаде. На морско пътешествие... И взе ми някоя от приятелките си със себе си.

„Морско пътешествие, помисли си тя с горчивина. Наградата за развода.“

— Ще отида сама, Бил — каза студено. — И то в Париж. Ще разговарям с теб, когато се върна — и му затвори.

Отпусна се в едно кресло трепереща. В очите ѝ бликнаха сълзи. Телефонът звънна отново само след секунди. Тя се застави да не отговори. След минута или две, звънът спря.

Самотната тишина, която Лара така добре познаваше, отново се настани в къщата. Жарта от снощи беше напълно изгоряла в огнището, свещите бяха изгорели също до дъно, цветята бяха увехнали. Тя скочи на крака, изтича на горния етаж и бързо опакова чантата си. Смачканите ѝ блуза и пола бяха захвърлени на пода до гардероба. Тя вдигна блузата и зарови лице в нея, за да вдъхне миризмата му, но такава липсваше. Хвърли я в коша за пране, грабна чантата си, извика Декс, заключи къщата и нахвърли багажа си в колата.

Подкара към Сан Франциско, като непрекъснато набираще скорост по тъмните шосета и почти не мислеше за онова, което прави. Единствената ѝ мисъл беше, че трябва да избяга от това място.

Голямата къща на „Пасифик Хайтс“, където бяха живели с Бил толкова много години и където бяха отгледали децата си, ѝ се струваше студена, чужда и враждебна, докато крачеше неспокойно из нея. Каква полза да имаш всекидневна стая, където семейството да се събира, ако нямаш семейство? Вече нямаше деца, които да играят до изтощение и да се карат до премала, нямаше безпорядък и сълзи, нито смях. Не се чуваше звукът на телевизора, предаващ поредното анимационно

филмче, нямаше тийнейджъри, които лакомо да поглъщат пица и пепси.

Със заминаването на децата от дома тя беше загубила работата си. А сега и Бил си беше отишъл. Както и любовникът ѝ. Само за една седмица целият ѝ живот се беше обърнал с главата надолу.

ГЛАВА 12

— От този момент нататък нещата биха могли само да се подобряват — каза Сузи и звучеше напълно категорично.

Приятелките ѝ седяха около масата за закуска в кухнята, в просторното ранчо на Сузи. От прозореца се виждаха конете, които пасяха в ливадата. „Момичетата“ пиеха вече петата си чашка кафе. С кофеин, защото Делия беше казала: „Какво пък, по дяволите, днес имаме нужда от него.“ Имаха „приятелска среща“.

— Мъжете са отвратителни егоисти! — Делия налага цяла шепа витамини и ги глътна с кафето, вместо с вода.

— Особено Бил Луис — Сузи изгледа втренчено Лара, която беше привела рамене над чашката си кафе, подпряла лакти на масата, хванала брадичка в шепи, без грим, с прибрана на опашка коса, бледа и нещастна. — Това измамно копеле пропиля години съжителство с теб само за две седмици.

— Трябва ли да отидеш на това пътуване? — запита я тихо и нежно Ванеса. — То е толкова пълно със спомени за теб, че от това само ще те заболи повече.

— Не съм ви казала всичко — Лара гледаше втренчено в кафето си и като че ли не чу какво ѝ каза Вени. — Срегнах друг мъж. Преди две вечери правих секс с него на плажа. Беше най-красивото нещо, което въобще ми се е случвало.

Настъпи тишина, причинена от огромното им изумление. Споглеждаха се една друга, после отново спираха поглед върху Лара. Тя говореше като насън.

— Не знаех, че може да бъде и така. Просто беше по-силно от мен. Не знаех нито къде се намирам, нито дори коя съм. Всичко, което исках, беше Дан и онова, което той правеше с тялото ми. И онова, което аз правех с неговото.

Момичетата отново се спогледаха. Този път — с вдигнати вежди.

— Вината беше изцяло моя — гласът на Лара трепереше. — Знаех какво правя, когато го помолих да остане за вечеря. Знаех, че го

желая, макар да не смеех да го призная дори на себе си. Но желанието диктуваше всяко мое действие — от свещите и виното, до белите дрехи и златистите сандали.

— Лека жена! — усмихна ѝ се с възхищение Делия.

— И кога ще се срещнем с твоя любовник? — Сузи им наля още кафе и извади шоколадовата торта. — Случаят е много важен, направо — спешен — обясни тя, когато другите я изгледаха скептично. — Само това е останало след децата.

Е, щом като беше така, всички си взеха по парче.

— Просто трябваше да ви кажа — каза Лара с уста, пълна с калории, които носеха утеха.

— Разбира се, че трябваше — потвърди Делия. — Това е най-вълнуващата новина, която сме чували от години. Бил да върви по дяволите! Щом лъже две жени едновременно, той заслужава кучка като Мелиса Кени. Разкажи ни за любовника си. Кой е той?

— Казва се Дан Холанд — очите на Лара потъмняха и тя въздъхна, когато споменът изплува само при изричане на името му. — Той е мъжът, който поправя верандата на плажната къща — тя ги погледна виновно. — И е на трийсет и две години.

Челюстите им увиснаха.

— Исусе! — възкликна Сузи. — Да не е останал без дом?

— И е много красив — Лара не ѝ обърна никакво внимание на въпроса. — И е най-добрият любовник, когото съм имала.

— И какво следва от това, мисис Лара Луис? — сякаш ѝ се присмя Делия. — Че е по-добре да имаш двама, отколкото един мъж?

Но Вани протегна ръка и стисна нейната.

— Радвам се, че си го срещнала, Лара. Той е точно това, от което имаш нужда сега.

Всички се обърнаха към нея, изненадани от думите ѝ. Вани Девицата беше прякорът ѝ, когато бяха ученички, а ето, че сега тя одобряваше връзката на Лара с младия работник.

— Какво знаеш ти за това? — запита я Делия.

— Повече, отколкото си мислите — Вани се усмихна скромно, когато отново я изгледаха изумено. — Моят сексуален живот е повече от задоволителен, благодаря, че попитахте. И мога да разбера защо в този момент Лара има нужда от мъж. Бил я пренебрегва от доста

време, а тя е прекрасна, нормална жена. И ако Дан Холанд е толкова добър, колкото казва тя, тогава, свалям ѝ шапка.

— Добре! — Сузи се отпусна назад върху възглавничките почти шокирана. — Благодарим ти, че сподели това с нас, Вани. Ще си мисля за думите следващия път, когато вечерям с теб и Лукас.

— Окей, но Лара е дошла при нас за помощ, а ето, че досега нищо не сме решили — каза Делия, явно изпълнена с нетърпение. — Обобщението е следното: първо — Бил ѝ изневерява и Лара не е сигурна дали ще го приеме отново, дори той да пълзи в краката ѝ. Второ — Лара има любовник, с когото е преживяла прекрасен секс и който много ще ѝ помогне в преодоляването на това препятствие. Мисля, че трябва да гласуваме. Дали Лара да запази любовника си и да му отпусне юздите? Или да отиде сама във Франция и да прекарва нещастно дните си в спомени за това, какво е било едно време? Дан? Или Франция?

— Дан — три ръце се стрелнаха във въздуха и три усмихнати лица се обърнаха към Лара.

— Прекалено е късно — каза тя нещастно. — Всичко съсипах. Той си отиде.

— Какво си направила?!

Лара им обясни, че когато телефонът звъннал, тя знаела, че е Бил, каза им колко смутена и виновна се почувствала и с какви думи се е обърнала към Дан.

— И така, той просто си взе обувките в ръка и си тръгна — каза тя.

— Исусе, сега верандата ти може да остане недовършена! — практичната Сузи вдигна рамене, когато другите я изгледаха неодобрително.

— Последните му думи бяха: „Телефонът звънеште за теб, не за мен.“ — Лара, в крайно мрачно настроение, си взе още едно парче торта. — И това е краят на историята с Дан Холанд — каза тя, а после облиза шоколада от пръстите си. — И така, ще замина за Париж. Сама. Точка.

Вани избута встрани чинията си с останките от тортата.

— Човек няма нужда от чак толкова много калории за утеха. Чували ли сте някога за вълшебните думички „извинявай“ и

„съжалявам“! Може би е необходимо само едно извинение. Та нали, все пак, ти си сгрешила.

Но Лара поклати глава.

— Всичко приключи — каза тя с нотка на такава категоричност и обреченост в гласа, та им стана ясно, че е истина.

— Тогава, по дяволите, няма време за губене — Делия пъкна отново крака в сандалите и избута стола си назад. Останалите я изгледаха въпросително.

— Е, не можем да позволим на Лара да отиде в Париж в такъв вид, нали?

Всички се обърнаха, за да огледат критично Лара, която се изчерви от неудобство в тениската си с надпис „Ролинг стоунс“ и стари дънки. Косата ѝ беше рошава и, какво престъпление, отново не си беше сложила червило. Лара сведе поглед към тялото си. Знаеше, че е размъкната, че започва да се предава пред настъплението на средната възраст. Делия я хвана за ръката и я дръпна, за да я изправи на крака.

— Ти ще се бориш с истински секс символ за доктора в бялата престилка — каза ѝ тя категорично. — Мислиш грешно. Не можеш да спечелиш. Не и без няколко нови, секси парцалчета. Хайде, момичета, стягайте се, отиваме да пазаруваме!

ГЛАВА 13

Готовите дрехи висяха в гардероба на Лара, а новите обувки и сандали стояха чинно под тях. Скъпата дамска чанта все още беше увита в амбалажна хартия, а новото бельо, фино и скъпо, много различно от памучното, което обикновено носеше, сякаш беше направено не от дантела, а от тръни. Делия обаче ѝ беше казала: „Това е втори меден месец и дори да отидеш сама, никога не знаеш какво може да се случи.“ И беше вдигнала миниатюрното парченце дантела. „Това тук може да преобърне живота ти“, беше казала още тя. Лара я беше изгледала въпросително. „В добрия смисъл на израза, разбира се“, беше добавила Делия и се беше изкикотила.

Лара обаче мислеше, че задникът ѝ изглежда прекалено голям в тези бикини, и не беше сигурна дали ще свикне с допира на тази материя до кожата ѝ, но момичетата бяха така ентузиазирани и толкова доволни, че беше отстъпила. Беше се оставила на опитите им да я направят по-елегантна. Но за кого?

Бил не се обади повече. Нито пък Дан Холанд. След няколко дни щеше да замине за Париж. Щеше да отседне, съвсем сама, в разточително луксозна стая в „Риц“ същия хотел, където двамата с Бил бяха отседнали през медения си месец. Тогава гостуването в хотела беше подарък от майка ѝ. Щеше да обядва и вечеря, все така сама, в „Мишелин“, известния ресторант „Три звезди“. Ще шофира сама по протежението на Лоара, ще разглежда замъците, ще отсяда в същите малки странноприемнички, ще се храни в същите кафенета и бистра, в които с Бил си бяха хапвали заедно.

Ще си направи сама пикник край езерото в Лимож, където с Бил бяха хранили патиците. Ще отседне, все така сама, в онзи малък хотел близо до Бержерак същият, чиито стени се миеха от тихата река Дордона и където, както си седиш във ваната, можеш да гледаш красивите лебеди, носещи се величествено над водата. Щеше да прекоси сама разстоянието до Авиньон, който беше врата към Прованс. Щеше да разгледа селцата, които се гушеха в хълмовете.

Сама. Щеше да отседне в старата ферма и да вечеря — сама. Щеше да се наслади на прекрасното вино, което поднасяха. Пак сама.

И все така сама, щеше да поеме на юг, към Ривиерата. Щеше да отсяда на същите места, да се пече на същите плажове и да се мотае по същите кафе–барове в ясните и сини нощи. Сама.

Не искаше да предприеме това пътуване. Толкова силно беше нежеланието ѝ, че почти протегна ръка към телефона, за да го отмени. После погледна отново новите си дрехи и си спомни колко уверено беше говорила пред момичетата.

Докосна диамантената огърлица, която продължаваше да носи непрекъснато и която, предполагаше се, щеше да върне Бил при нея. Бил не се върна при нея, но тя продължи да я носи. Дали все още ли таеше надежда? Въпреки онова, което изпитваше към Дан Холанд?

Не беше престанала да мисли за Дан, откакто се бяха разделили. Той беше в ума ѝ, когато се редеше на опашка в супермаркета. Пак за него мислеше и на партитата, които организираше за хората от старческия дом. Питаше се къде ли е той в този момент и какво ли прави.

Мислеше за допира на силните му ръце до закръгленото ѝ тяло, докато се сапунисваше под душа и докато се оглеждаше критично в огледалото, гола, търсеца недостатъци, които той може да е открил у нея. И обикновено ги намираще.

А после, в леглото, мечтаеше за твърдото му тяло върху своето и се събуждаше гореща и влажна, желаеща го.

Къщата в Сан Франциско, макар и просторна, сякаш я стягаше, задушаваше я. Ръката често оставаше спокойно върху телефонната слушалка. Знаеше наизуст номера на Дан. После издаваше вик на нетърпение и се извърещаше от съблазнителния телефонен апарат.

Един ден, като не можеше повече да понася клаустрофобията и безнадеждността, тя обу чифт стари дънки, облече раздърпана тениска и извика Декс. Кучето грабна одеялото си и щастливо скочи на седалката до шофьорското място.

Слънцето беше вече почти залязло, когато колата ѝ навлезе в тясната и мръсна алея, която водеше към дома на Дан Холанд — дървената къщичка във формата на буквата „А“, пред която имаше малка градинка, а зад нея беше ревящият океан.

Лара гледаше втрещено оградата от колове и разпръскващия упойващ аромат жасмин, който се виеше около перилата на верандата, леденостудените рози и малките пътечки между тях, оброчени с морски раковини. Дан беше старомоден мъж, това поне беше ясно.

Седеше нерешително в колата. „Остави, Лара. Отиди си. Остави го да живее живота си, той е прекалено млад, брат му е на възрастта на сина ти. За вас двамата няма бъдеще.“

Но излезе от колата и тръгна по пътечката, от двете страни на която бяха поставени раковини. Старо овчарско звънче с медна верижка служеше за входен звънец. Тя дръпна жичката и чу звъна му да отеква някъде във вътрешността на къщата. Докато чакаше, долавяше и музика, не само аромата на жасмина. Почука нетърпеливо няколко пъти, после откряна малко вратата и надникна. Най-накрая извика:

— Ало! Има ли някой тук?

Помещението, което се откри пред погледа ѝ, беше огромно и завършваше с галерия. Имаше дивани, които изглеждаха някак смачкани. По тях бяха разпръснати възглавнички с изтъркани калъфки. Имаше и доста овехтяла масичка за кафе и телевизор с голям екран — достатъчно голям, за да му е удобно на Дан да гледа спортните предавания. Имаше още маса от борово дърво с шест стола, рогозка от тръстика и висока бяла ваза, в която бяха поставени върбови клонки. Всичко беше безупречно чисто. Като че ли тук живееше жена, а не мъж. Такива бяха мислите на Лара.

Тя колебливо излезе през френските прозорци и се озова в малко дворче с изглед към океана. Заля я музика, изпълнявана на китара, която се носеше от два високоговорителя, поставени встрани. А после ги видя, силуетите им бяха очертани на арката на вратата, която водеше към страничния двор. Бяха с гръб към нея.

Жената беше руса и стройна, а Дан я беше прегърнал с обич през раменете. Докато ги гледаше, той я целуна по върха на косите, жената каза нещо и Дан ѝ отговори със смях.

Извърна се, разкъсвана от желание да избяга по-бързо. Не трябваше да бъде тук... Въобще не трябваше да идва... Сега вече знаеше, че не е означавала нищо за него... О, Господи, трябваше веднага да си тръгне!

— Лара!

Хванаха я на местопрестъплението. Ужасена и унижена, тя се обърна с лице към него.

— Добре дошла — Дан взе ръцете ѝ в своите и ѝ се усмихна.

Над неговото рамо, Лара срещна погледа на другата жена. Тя беше силна, кипяща от цветущо здраве.

Изглеждаше така, сякаш прекарваше по-голямата част от времето си на открито. Беше някъде на възрастта на Лара.

— Позволи ми да те представя на леля си Джес — каза Дан. — Най-малката сестра на майка ми и всъщност жената, която поддържа къщата ми.

Леля Джеси стисна топло ръката ѝ.

— Той никога не би се справил сам.

— Лара е приятелка — Дан изглеждаше в добро настроение, щастлив и отпуснат. — Има къща по-надолу по крайбрежието, край Кармел.

— Това е хубаво — леля Джес се усмихна. — Тази част от страната е красива. Приятно е да се живее там.

— Да. Благодаря ви. Наистина е така — Лара изпитваше затруднение с намирането на подходящите думи. Дан продължаваше да държи и гали ръцете ѝ и Лара беше сигурна, че този факт не остава незабелязан от леля му.

— Е, аз ще си тръгвам вече — каза леко, неангажиращо, леля Джес. — Имам деца, които трябва да нахраня. А още и коне, и кучета, без да броя котките и хамстерите — тя се смееше, докато казваше това, и ставаше ясно, че тази всекидневна рутина е основата и радостта на живота ѝ. Тя се радваше, че животът ѝ е пълен.

Лара завистливо си помисли, че леля Джес очевидно е много доволна от живота си. Когато тя си тръгна, Лара се обърна и погледна внимателно Дан в очите.

— Ти каза, че онова телефонно обаждане е за мен.

Дойдох да ти кажа, че съжалявам. Сгреших. И освен това, не знам дали бих могла да живея без теб.

Нямаше намерение да казва това последното, но то просто се изплъзна от устните ѝ — така, както обикновено става с истината, която все ни изиграва да я признаем. Ръцете на Дан бяха на раменете ѝ, лицето ѝ беше повдигнато към неговото, дългата ѝ коса се развяваше свободно на вятъра.

— Не съм преставал да мисля за теб нито за секунда, откакто си тръгна — каза той тихо.

— Но от това нищо не може да излезе — тя искаше и той да го знае, искаше да подчертае, че не очаква нищо от него. — Прекалено съм възрастна за теб. Погледни ме. Аз съм на възрастта на леля ти.

Мислеше: „Погледни ме, Дан. Виж истината.“

— Винаги съм виждал истината — той изглеждаше изненадан, че тя въобще е отворила дума за това.

Тя попиваше с обич всеки детайл от силното му младо лице — леко наболата му брада, твърдите очертания на чувствените устни, правия нос и силния грациозен врат, широкото чело с правилната извивка и дълбоко поставените очи с толкова наситен син цвят, че чак ти се завиваше свят, като ги погледнеш. Той беше толкова красив, че желанието да го докосне беше неустойимо. Искаше да прави любов с него, да бъде негово притежание.

— Имаме само три дни — каза тя, твърдо решена да изясни позициите си. — После заминавам за Париж.

Дан я отдалечи от себе си шокиран.

— Дошла си, за да ми кажеш, че ще заминеш със съпруга си? И ще си позволиш да прекараш с мен оставащите три дни?

О, Господи, ето, че отново бяха в недоразумение. Не това беше имала предвид тя.

— Не, не, заминавам сама. Планирала съм това пътуване толкова отдавна. Трябва да замина.

И тогава ръцете му отново я обгърнаха. Тялото му беше топло, косата му имаше соления мирис на морския вятър. Не знаеше какво я накара да го каже, но думите се изплъзнаха неусетно от устните ѝ.

— Ела в Париж с мен, Дан — прошепна тя, когато той се наведе да я целуне.

Бяха се притиснали толкова силно, че телата им сякаш се бяха слели в едно. Той я взе на ръце и я занесе нагоре по стъпалата. Спалнята му беше с изглед към океана. Прозорците бяха широко отворени и свежият морски въздух влизаше свободно. Той я остави внимателно на широкото легло от борово дърво. Белите чаршафи бяха хладни или може би кожата ѝ беше прекалено гореща.

— Никога не съм усещал липсата на друг човек така, както ми липсваше ти. Като че ли бях изгубил част от самия себе си —

прошепна той между целувките, с които обсипваше устните ѝ. — Помниш ли, онази нощ ти казах, че съм открил какво е любовта. Вярваш ли ми?

Реалността беше някъде много далеч. Съществуваха само те двамата, техните тела, студът и горещината.

— Вярвам ти.

Той я взе в мечешка прегръдка, мускулите на ръцете му прилегнаха точно към страничната извивка на гърдите ѝ. Тя чувстваше всяко тънко косъмче по тялото му, а тежестта му беше повече от прекрасна.

— О, Господи, толкова се радвам, че се върна при мен — прошепна той. — Реших, че все още обичаш Бил.

Мислех, че той ще се върне при теб и всичко между нас ще бъде забравено.

— А аз мислех, че ти ще се ожениш за красивата Брит...

Но в следващата секунда съвсем забрави за Брит. Всичко, което искаше, беше да чувства топлината му, бавните му ритмични движения и ласки и хладния морски въздух, който галеше приятно сгорещените им тела.

Когато той най-после влезе в нея, не ѝ остана нищо друго, освен удоволствието на сетивата, тръпнещите нервни окончания, смесващата се пот на любещите се тела. Не искаше нищо повече от живота, освен да остане завинаги в прегръдките на Дан Холанд.

ГЛАВА 14

— Ще замине с нея — каза Вани на Сузи по телефона на следващия ден.

— Бил ли? — запита Сузи обърквана.

— Разбира се, че не, идиотка такава. Красивият работник. Дан Холанд.

— Исусе, тя ще го вземе със себе си!? В Париж?

— А, не, в Занзибар! — Вани ставаше нетърпелива, когато не я разбираха от първия път. — Обади се тази сутрин и каза да не я изпращаме на летището, защото имала компания.

— И какво ще направим по въпроса?

— Надявах се ти да ми кажеш — Вани въздъхна. — Ще се обадя на Делия. А после пак на теб.

— Добре, добре, добре — каза Делия, когато ѝ се обадиха. Вани долавяше от тона ѝ, че е широко и доволно усмихната. Беше ясно, че според нея Лара трябваше да запази любовната си връзка.

— И така, какво ще предприемем ние? — запита разтревожено Ванеса.

— Какво ще направим ли? Скъпа, ние просто ще пожелаем на приятелката си приятно прекарване и ще се надяваме тя наистина да прекара страхотно — Делия беше развълнувана и истински щастлива. — Сигурна съм, че си спомняш първоначалния нещастен сценарий. Вторият меден месец с неверния Бил. А после възможността Лара сама да се върне по същия маршрут, да обиколи всички кафета, ресторанти и хотелски стаи. Сега поне няма да се тревожим, че може да скочи от някой прозорец, когато спомените ѝ дойдат прекалено много. Помниш ли, тя винаги казваше, че меденият месец е бил най-щастливото време в живота ѝ. Че всичко тогава вървяло като по вода. Съвършените хотели, съвършените места, съвършеното време. Съвършеният съпруг.

— Е, мисля, че сега ще има възможност да ги сравни с нещо друго.

— Не, сега ще има Дан Холанд, с когото да сподели всичко това — поправи я Делия. — Надявам се, че тя е наясно в какво се впуска — добави замислено тя. — Искам да кажа, предполагаш ли, че Лара му е казала за проекта втори меден месец? И дали мъжът знае, че трябва да се мери със самото съвършенство по време на това пътуване? — тя се засмя. — Обещава да бъде интересно, Вани. Истината за миналото ще излезе наяве от всичките тези толкова съвършени спомени. И също така истината за настоящето с толкова прекрасния Дан. И накрая — добави тя тихо — ще стане ясно дали Лара ще открие своята същност и ще намери себе си.

ГЛАВА 15

Международното летище в Сан Франциско беше претъпкано и шумно. Уморените деца крещяха неудържимо и ядосваха родителите си, които и без това губеха търпение. Лара и Дан чакаха търпеливо да получат разрешение да се качат на борда.

— Полетът до Париж е пълен — чиновникът гледаше мрачно екрана на компютъра си. — Искате ли да вземете полет до Синсинати?

Ужасеният поглед на Лара срещна този на Дан. Синсинати беше ужасно далеч от Париж.

— Самолетът ви ще излети след два часа, в десет и четирийсет и пет, от изход трийсет и осми.

— Но как може да няма място за нас? — запита Лара, силно ядосана. — Имам тези билети от шест месеца.

Дан повдигна въпросително вежди.

— По-добре се откажи, скъпа. Няма да постигнеш нищо.

Чиновникът раздразнено лепеше стикери по трите им чанти.

— Не контролирам продажбата на билети, мадам — погледна Лара за първи път. — Да предположа ли, че ще се качите на полета до Синсинати?

Какъв ли избор имаше?! Докато пъхаше всички документи обратно в чантата си и се чудеха как да убият оставащите два часа, Лара се питаше по какъв ли странен начин чиновникът от гишето я беше накарал да изпита благодарност, че ще лети до Синсинати — място, където въобще не искаше да отиде.

— Охайо — каза Дан и весело я стисна за ръката над лакътя. — За първи път ще отида там.

— Аз също — каза Лара и се усмихна примирено, когато той я поведе към „Старбакс“.

— Хайде да си купим вестник, да прием кафе и да си говорим за Париж и за всички онези прекрасни местенца, които имаме намерение да посетим — добави той.

— Хайде да се престорим, че не сме още на летището — каза тя някак тъжно след един час и три чашки кафе, придружени от мека и топла кифла.

Досега трябваше да са се качили на самолета за Париж, да се държат щастливо за ръце и може би да пият шампанско, на път за земята на нейните мечти. И спомени. У нея се прокрадна подлата мисъл, че от летището никога не биха отказали на Бил да му намерят място в самолета за Париж.

Беше полузаспала с глава на рамото на Дан, когато съобщиха, че полетът за Синсинати има забавяне. В този момент Лара се сети, че, тъй като използваша билетите на Бил, пътуваха в бизнес класа и следователно можеха да се възползват от предимствата и удобствата на клуба на летището. Каква идиотка беше! Истината беше, че никога досега не беше летяла сама. Всъщност тя много рядко беше пътувала със самолет. Пътуванията ѝ винаги бяха косвени — осъществени чрез Бил.

Дан си проби път през тълпата, като внимателно заобиколи едно дете, което си играеше на пода. Искаше да запита какво ще бъде забавянето и да обясни на чиновника колко е важно да хванат свързващия полет за Париж.

Върна се при нея след десет минути с мрачната новина, че ще се качат на самолета чак след половин час, което ще им остави само четирийсет минути, за да се прехвърлят на самолета за Париж. Настани се на твърдата метална седалка до нея и протегна дългите си крака.

— Казаха, че няма да имаме никакви проблеми, защото тази връзка се осъществявала всеки път.

— Лара му хвърли скептичен поглед и за да я накара да се чувства по-уверена, той взе дланта ѝ в своята. — Всичко ще бъде наред, любима — обеща ѝ. — Ще стигнем до Париж.

Измина още половин час. Беше вече обяд, а те все още бяха на летище „Сан Франциско Интърнешънъл“. Лара се беше отпуснала, привела рамене, и мрачно мислеше, че това е краят на ваканцията ѝ, когато най-после полетът им беше обявен и те се качиха на борда като стадо благодарни овце, направлявани от стюардесите.

— Ние имаме връзка с полета за Париж — каза Лара на красивата руса стюардеса, която им предложи по чаша шампанско. —

Но се страхуваме, че заради закъснението няма да успеем.

— Не се тревожете, за нас това е всекидневна работа — каза ѝ стюардесата. — Ще стигнем навреме.

Вратите на самолета се затвориха и докато той набираше скорост по пистата, Лара се надяваше стюардесата да се окаже права.

Тресенето на самолета стана по-осезаемо, когато приближиха Синсинати. Районът беше обхванат от силни гръмотевични бури. Пътниците затегнаха здраво коланите, а самолетът започна да се спуска wśród сиви облаци, устремен към безопасно кацане. Дан стисна ръката на Лара. Вече беше скочил на крака, когато стюардесата направи съобщението.

— За пътниците, които имат връзка с други полети, моля, потърсете нашите представители. Те са в червени униформи и ще ви чакат на изхода.

Русата стюардеса им се усмихна уморено, когато изтичаха покрай нея, забързани към терминала.

Имаше само един служител в червено сако, който беше заобиколен от тълпа нетърпеливи пътници.

— Париж! — извика Лара, изпаднала в паника. — Моля...

Той улови погледа ѝ.

— Самолетът за Париж вече излетя.

— Излетя? — те го изгледаха втренчено, ужасени.

— Отидете до гишето за информация. Оттам може би ще успеят да ви насочат към свързващи полети през Лондон или Франкфурт.

— Франкфурт? — речникът на Лара като че ли беше сведен само до единични думи. Преди да измисли какво друго да каже, двамата тичаха към гишето за информация.

— Вие не разбирате — каза умолително тя на безразличния чиновник, който очевидно беше изслушвал тази история много пъти, и то прекалено често. — Направила съм резервациите преди шест месеца. Трябва веднага да се кача на самолет за Париж.

— Лейди, нямам контрол над времето — каза ѝ студено мъжът зад стъклото. — Може да успеем да ви намерим място в самолета за Франкфурт, който ще излети тази вечер, в единайсет и четирийсет и пет. Така ще стигнете в Париж в един и петнайсет утре.

Лара гледаше Дан с отчаяние.

— Но това означава, че ще изгубим цял ден от престоя си в Париж.

Чиновникът сви рамене, все така безразличен.

— Ако искате, можете да изчакате до утре вечер, за да видите дали ще ви намерим място в директния самолет за Париж.

— Какво искате да кажете с това „да видим дали ще можем“! — запита го Дан.

Чиновникът забарабани нетърпеливо с пръсти по компютъра си.

— Всички полети за другата седмица са пълни, сър. Ще трябва да ви сложим допълнителни седалки. А имаме две свободни места в полета за Франкфурт довечера в единайсет и четирийсет и пет — едно във втора класа и едно — в бизнес класата. Можете да ги заемете или не. Мога да ви кажа още, че толкова много полети бяха отменени или забавени заради времето, че в хотелите на Синсинати няма свободни стаи.

Те се гледаха мълчаливо един друг. Полетът до Франкфурт продължаваше десет часа и дори нямаше да пътуват един до друг.

— Ще вземем местата — каза Дан с въздишка.

Прегърна успокоително Лара и двамата тръгнаха към кафе-бара, за да убият още шест часа. Толкова оставаше до полета.

— Съжалявам, скъпа. Скоро ще бъдем в Париж, ще видиш.

Лара знаеше, че такова нещо, объркване на полетите, никога не би се случило на Бил.

Изминаха два часа. Дан отиде да поиска допълнителна информация от гишетото. След дълъг разговор с дежурната жена се върна с усмивка — първото чудо за деня. Даваха им места едно до друго в бизнес класата.

Второто чудо се случи, когато беше обявен полетът им, а третото — когато, въпреки лошото време, излетяха. Усмиваха се доволно един на друг, когато Синсинати остана зад тях.

— Най-последно! — каза Лара с огромно облекчение.

„Изразите «най-последно» и «най-накрая» май станаха нещо обичайно в нашите разговори“, помисли си тя. Опита се да не мисли за това, че вече трябваше да са в Париж. Беше с Дан и бяха на път към Париж. Е, не съвсем, но поне бяха на път за Европа. Макар и това да беше само Франкфурт.

Седяха във фоайето на летището и си гризваха от сандвичите, които никак не искаха да ядат, пиеха поредната чашка кафе и гледаха как светкавиците разкъсват заплашително небето. Изтощена съм, помисли си Лара. И, по дяволите, все още съм в Синсинати.

Това едва ли беше подходящо начало за едно романтично приключение. Хвърли крадешком поглед на Дан, погълнат от бейзболния мач, който предаваха по телевизията. Със сигурност случилото се беше божието наказание за неверните жени, помисли си тя, особено за жени, които вземат любовника си на втория меден месец вместо съпруга си. „Не трябваше да си тръгвам от Кармел, а още по-малко — да го моля да дойде с мен в Париж.“

ГЛАВА 16

Лара беше напълно будна по време на целия десетчасов полет, хваната в капана на пространството и времето, докато Дан дремеше неспокойно на седалката до нея. От време на време, тя го поглеждаше с любов. Изглеждаше толкова млад.

Знаеше, че трябваше да му каже, че пътуването първоначално е било планирано като нейния втори меден месец, но някак си чувстваше, че ще е по-добре, ако той не знае. А сега беше прекалено късно.

Замисли се за последния път, когато беше летяла до Европа — по онова време, току-що омъжена.

Бяха се оженили едва предния ден. Лара беше в традиционната бяла булчинска рокля — от сатен, свободна и дълга, с дълъг шлейф, който трябваше да наметне на ръката си четири пъти, за да може да върви. Спомни си, че роклята беше шести размер, и с тъга си помисли, че сега по никакъв начин не би могла да се събере в нея, макар че дъщеря ѝ, Мини, със сигурност би могла. В сватбения ден Лара беше прибрала лъскавата си черна коса на кок, в който бяха закрепени ароматни гардении. С красивите си правилни вежди и златистокафяви очи, с блясъка и красотата на младостта, тя много приличаше на Одри Хепбърн.

Бил, когото дотогава беше виждала само в бяла докторска престилка или в дънки и пуловер, ѝ се беше сторил като млад и красив непознат в сивия си безупречен костюм, с пригладената си къдрава тъмна коса и с бялата роза в бутоньерата.

Майка ѝ беше настояла да се спазят традициите и искаше тя да уточни подробностите. Имаше триста гости, бяха ангажирали още преди година местния клуб. Малките ѝ братовчедки носеха цветята, а приятелките ѝ бяха шаферки. Вечеря и танци, сватбена торта и шампанско, снимки и речи. Още преди всичко да е приключило, тя и Бил изгаряха от нетърпение да се скрият в хотелската си стая не защото нямаха търпение да паднат в прегръдките един на друг, а

защото много им се спеше. Бяха изтощени от напрежението на седмиците, предхождащи голямата сватба. На следващия ден Бил беше спал по време на полета до Париж точно така, както сега дремеше Дан.

А Лара беше прекалено развълнувана, кипеше от щастие и не искаше да пропусне нито минута от онова, което ѝ се случва. Беше изпила шампанското и беше изяла до троха храната, която сервираха в самолета, защото не беше хапнала нищо на сватбата си и умираше от глад. И дори изгледа филма, макар всички други пътници да спяха дълбоко. Помнеше всичко ясно и до ден-днешен. Филмът се казваше „Дневникът на полудялата домакиня“.

Може би неговото заглавие беше зловещо предзнаменование, помисли си тя сега с горчива усмивка. Предчувствие за онова, което щеше да дойде. И ако трябваше сега да признае истината, в някои от онези безкрайни седмици, когато Бил отсъстваше от къщи и тя беше сама с две малки деца, ѝ се струваше, че ще полудее. Например, когато децата бяха повредили кранчето в банята и бяха наводнили целия втори етаж, когато водата се стичаше дори надолу по стълбите, а тя беше изпаднала в паника, защото не знаеше как да я спре, или пък когато Мини удари силно Джош по главата с една играчка влакче. Имаше кръв навсякъде и тя трябваше, обезумяла, бързо да го заведе в болницата, където да му оказат спешна помощ. Или когато трябваше да се плати наемът, а тя буквално броеше пенитата и си купуваше евтини хамбургери. В онези дни можеше спокойно да изиграе ролята на главната героиня във филма.

По онова време Бил не печелеше много. Работеше дълго, повече от нормалното, и често отсъстваше. А нейната главна грижа в живота бяха двете им деца и как да успеят да свържат двата края. Но пък бяха щастливи. Нали? Макар че сега, като си спомнеше за стреса и за несвършващите отговорности, които тежаха само на нейните рамене, Лара не можеше да си представи как са могли да бъдат щастливи.

Погледът ѝ се спря на лицето на Дан, отпуснато в съня. Главата му клюмаше и тя се премести по-близо до него, за да може той да я подпре на рамото ѝ. Огледа се и видя, че всички останали или спят, или гледат филма. Беше благодарна, че никой не забелязва каква любов изпитва към младия си любовник и не прави коментари относно разликата във възрастта им. После остро си напомни, че не би трябвало да се интересува от мнението на хората. „Но ти се

интересуваш“, прошепна тихо едно предателско гласче и тя въздъхна засрамена. Пък и, както и да е, няма такава любов и загриженост бяха нещо забранено? Или глупаво? А дали това беше любов, все пак? Откъде би могла да знае.

Докато самолетът летеше безметежно към Франкфурт, Лара си спомни как тя и Бил бяха пристигнали в Париж, в хотел „Риц“. Спомни си колко много се вълнуваше, че ще отседне в известния хотел, където Ърнест Хемингуей беше пил мартини в бара на улица „Камбон“ и където беше „освободил“ Париж след войната. Където беше живяла Шанел, в огромен апартамент, към който водело грандиозно стълбище. Шанел беше показвала колекциите си тук, седнала полускрита в сянката на стълбището. Пушела настървено цигара, от цигара, докато зорко следяла реакцията на публиката. Короновани глави, куртизанки и филмови звезди бяха отседнали в същия този луксозен хотел, където, години по-късно, принцеса Даяна беше вечеряла за последен път в живота си. „Риц“ се беше превърнал в част от историята и Лара щастливо се къпеше в неговия лукс. А дали беше така?

Някъде дълбоко от подсъзнанието ѝ, скрит в продължение на години, изникна спомен за огромно изтощение. Тогава беше само на двайсет години и никога не беше пътувала по-далеч от родната си Калифорния, всъщност — от Чикаго. Бил беше на двайсет и осем и беше прекарал по-голямата част от живота си в училище или в болницата. Бяха двойка млади и неопитни съпрузи в чужда страна, несигурни в себе си и един в друг. Тя беше раздражителна, той — вечно в лошо настроение. Стаята им със сигурност беше най-малката в грандхотела и беше с изглед към покривите.

— Les toits de Paris — беше казал Бил, за да се изфука с френския си, с което много я ядоса. Защо винаги трябваше да се надува така и да се хвали с фактите, които са в главата му. Погледна го втренчено — все едно че той беше същество от друга планета.

Онази вечер спаха в двата противоположни края на двойното легло, за което Бил специално беше помолил. Бяха ядосани и се държаха сковано, обвиняваха се един друг, а бракът им все още не беше консумиран. А Лара толкова силно копнееше да се прибере у дома, че цяла нощ беше плакала.

Как тогава беше запазила спомена за Париж като съвършен през всичките тези години? Умът ѝ пазеше само фактите — в стаята им

имаше цветя, легло с медни табли, красиви златисти завеси от брокат и позлатени кантове на мебелите, а от малката тераса се виждаха безброй звезди.

На следващия ден с Бил се бяха разходили навсякъде с пътеводител в ръка. Помисли си, че със същия успех можеха да имат на гърба табелки, на които да пише, че са американци. На нея ѝ се искаше да надникне във всеки скъп бутик, да седи в някое малко кафене и да гледа как хората минават покрай нея или как седат в същото заведение и пият „Рикард“ или „Пастис“ — имена, които виждаше гравирани по пепелниците, поставени на елегантните маси на открито. Искеше да се почувства францужойка, а Бил искаше просто да разгледа Франция. Това беше огромната разлика между тях. Бил беше планирал всичко и смяташе да го изпълни.

На третия ден Лара мислеше, че ще умре заради болките в краката. Имаше огромни пришки на всички пръсти, а същата вечер щяха да вечерят в най-големия и изискан парижки ресторант. Това щеше да бъде гвоздеят в техния престой.

Прекара дълги часове с крака, потопени в ледена вода. Почувства как студът я сковава цялата, а после се опита да напъха стъпалата си в тесните черни велурени обувки с високи токчета, които идеално подхождаха на тясната и къса черна рокля, която си беше купила за случая. Нямахше полза. Единственото, което би могло да носи на краката си, бяха маратонки. Копнееше да си остане в леглото и просто да извика рум-сървиса, но Бил не искаше и да чуе.

— Обуй си маратонките, Лара — заповяда ѝ нетърпеливо. — Ще отидем.

Всички глави се обърнаха към нея, когато накуцваща и дълбоко огорчена, влезе в изискания ресторант. Виждаше как хората се усмихват и коментират, скрити зад дланите си. Но метрдотелът беше любезен и прояви съчувствие, очарован от младостта им.

— Пришки — обясни му тя шепнешком, поруменяла от смущение.

— А, мадам, Париж може да бъде много жесток към краката на дамите — отговори ѝ също шепнешком, с разбиране, той, докато ги водеше към маса в ъгъла, откъдето се виждаха грозните стени на Нотр Дам.

Храната беше доста различна в онези години, особено френската кухня, в която все още бяха включени много масло и сметана. До женитбата си тя беше ученичка и беше живяла възможно най-евтино, хранеше се с пици и бургери, а Бил беше стажант и ядеше каквото предлагаша в кафетерията на болницата. Сега Бил започна разточително да поръчва.

— Ще започнем с foie gras — реши той, без да се посъветва с нея. — И по чаша сотерн.

Младата Лара го гледаше втренчено, с влажни огромни очи и широко отворени меки устни, впечатлена от неочакваното му познаване на френската кухня. Той знаеше дори какво вино да поръча.

— А после какво? — Бил я погледна въпросително.

Тя отметна от очите си дългата черна коса, прегледа набързо менюто, цялото изписано на френски.

— Мосю трябва да опита патицата — каза сервитьорът с желание да им помогне. — Ресторантът е известен с нея. А след това може би зелена салатата и малко сирене. А после и десерт.

После идваше най-голямото препятствие. Бил прегледа бързо и като обезумял листата с вината, като няколко пъти изпсува тихо при вида на цифрите, обозначаващи цената. Търсеше бутилка вино, която да му е по джоба.

— Мосю и мадам са може би тук на меден месец? — сервитьорът беше обучен перфектно. — Тогава, разбира се, трябва да пиете шампанско.

И така Бил поръча шампанско, като дори отказа да погледне цената.

Вдигнаха тост и отпиха от превъзходната бълбукаща течност. Лара си спомни колко красив и изтъкнат ѝ се струваше тогава Бил. Нейният съпруг, хирургът. Дори сега можеше да усети вкуса на първото си ястие в изискан френски ресторант.

Когато привършиха със салатата и сиренето, бяха изпили и всичкото шампанско. Бил беше захвърлил всяка предпазливост и поръча бутилка червено вино. Беше тъмно и силно и много скъпо, спомни си тя. За да го отвори, сервитьорът го подържа известно време над пламъка на свещта. Още усещаше аромата на патицата, много апетитна на вид. Донесоха я цяла на масата им, за да могат да ѝ се възхитят. Кожата ѝ беше кафеникава и хрупкава. На крака имаше

някакво етикетче, което трябваше да им покаже, че е специална порода и в ограничени количества — като превъзходното вино. Но това етикетче само накара Лара да си помисли, че патицата е била живо същество преди това. Не можеше да не си представи как изрязват части от нея, а после я слагат във фурната, как изсмукват жизнените ѝ сокове. Лара преглътна тежко и трудно, докато сервитьорът тържествено хвалеше блюдото.

Не можа да хапне от патицата. Тя просто засядаше в гърлото ѝ. Бил, в новата за него роля на светски мъж, изразяваше леденото си презрение от слабостта ѝ. Мълчанието между тях ставаше все по-дълбоко и по-значимо, а сервитьорът напълни отново чашите им.

Тя се насили да опита от пикантното сирене, което преглътна с няколко глътки от превъзходното вино. И това направи само защото се страхуваше да каже „не“. Но и двамата изгълтаха с огромно удоволствие шоколадовия десерт.

Тази нощ Лара прекара на мраморния под на банята им в „Риц“. Повръщаше неудържимо. Бил спеше, напълно облечен, много пиян и хъркаше високо в „тяхното“ двойно легло.

Каква силна омраза беше изпитвала към него в онази нощ, толкова нещастна и самотна в студената баня. Нейният съпруг, лекарят, дори не знаеше, че е болна. Как ѝ се искаше да не се беше омъжила за него! С новия напън за повръщане си пожела да бъде мъртва само след секунда.

На следващата сутрин Бил стана рано, бодър и щастлив. А Лара лежеше в леглото и се чувстваше ужасно.

— Колата ни чака, скъпа — беше извикал той изпод душа. — По-добре се посъвземи и се пригответи навреме, защото днес потегляме към Лоара. Ще разгледаме няколко от известните замъци.

Лара нададе стон и с усилие стана от леглото с крака, натежали като олово. Все още ѝ беше лошо и главата ѝ се въртеше от виното. Доколкото познаваше Бил, щяха да изследват проклетите замъци сантиметър по сантиметър.

— Не можем ли да останем тук само още един ден? Само ти и аз? Изпрати да донесат кафе и да се отпуснем. Какво ще кажеш?

Той надникна от банята и я погледна втренчено. В същото време подсушаваше енергично косата си с хавлията.

— Да не си луда, Лара? Та ние сме във Франция! Няма време за отпускане. Пък и кой има нужда от рум сървис?

„Аз“, помисли си нещастно тя, като гледаше подутите си стъпала, обсипани с пришки. Как ѝ се искаше няколко часа просто да поседи. В колата щеше да може да го направи. Бил щеше да шофира. А той караше бързо и беше нетърпелив шофьор.

Беше истински ад дори да излязат с колата от Париж. Магистралите бяха претъпкани. Нямаше нито един свободен сантиметър. Пътната карта беше на френски, имената звучаха подвеждащо и ги объркваха и тя, която трябваше да бъде навигатор, обърка пътя цели шест пъти в онази сутрин, като следваше знаците, които сякаш винаги водеха до задънена улица. Бяха потеглили към град Тур, но откриха, че се намират край Льо Ман, а там нямаше нито един замък. Бил беше побеснял от яд, а Лара беше в мрачно настроение и непрекъснато настояваше, че вината не е нейна. А после го питаше защо той мисли така. Тя настояваше още просто да се примирят и да намерят някой малък хотел, където да прекарат нощта на спокойствие, а Бил настояваше да се придържат към графика си и да изминат веднага целия обратен път до Тур.

Мракът се беше спуснал и, естествено, те отново се изгубиха. Завършиха пътя си там, откъдето бяха тръгнали. Прекараха нощта в „Лорен“, семеен хотел в Лу, близо до Льо Ман, където заспаха толкова дълбоко, че все едно изпаднаха в безсъзнание. Беше хубав хотел, буржоазен в добрия смисъл на думата, а имаше и ресторант. Дотогава не бяха хапнали нищо и буквално умираха от глад, а храната беше от добрата стара френска кухня. Пилешкото месо се топеше в устата, хлебчетата бяха превъзходни, а пухеният дюшек и меките завивки бяха като балсам за уморените пътешественици.

Едва сега Лара разбра, удивена, че истината е следната: в Париж тя и Бил непрекъснато бяха спорили и непрекъснато бяха сърдити. Освен това тя се беше напила, а персоналът на хотела се отнасяше надменно с двойката неопитни и бедни американчета. А и през цялото време бяха прекалено изтощени, за да правят любов.

Но как тогава беше запомнила Париж като синоним на идеалното щастие? Как пазеше толкова противоречив спомен през всичките тези години? Разтърси глава, объркана от номерата на паметта. А може би те се проявяваха само когато човек отчаяно искаше това?

„Е, този път поне не може да бъде по-лошо“, помисли си тя.

ГЛАВА 17

Дан отвори очи. Извърна глава и започна да изучава профила на Лара, който, в приглушената светлина на вътрешността на самолета, изглеждаше студен, вкаменен. Беше потънала в собствените си мисли и от нея струеше такова чувство на тъга и копнеж, че той се зачуди дали е постъпил правилно, като е тръгнал за Франция с нея. Дали тя вече не съжаляваше, че го е поканила? Дали не беше смутена заради разликата във възрастта им? А може би беше просто разстроена от непрекъснатите неуредици и обвиняваше себе си за това? Ако я познаваше добре, а вярваше, че е така, най-вероятно беше смесица от трите.

Взе брадичката ѝ в шепи и обърна лицето ѝ към своето.

— Любовта — каза ѝ сериозно — може да преодолее всичко, което ѝ сервира от „Делта еър лайнс“.

Лара се засмя, изтръгната изведнъж от мрачността си, а той я взе в прегръдките си и я целуна жадно по устните.

— Мина прекалено дълго време, откакто за последен път правих това — погали бузата ѝ с длан и проследи очертанията на устните ѝ с пръст.

Изведнъж запалиха осветлението и те неохотно се разделиха.

— Дами и господа — каза стюардесата с безличния си глас, използван от персонала, — след малко ще сервираме закуска, след което ще кацнем във Франкфурт.

Скована от умора, Лара каза:

— Не мисля, че бих могла да понеса още една чашка кафе.

— Нито пък повече кифлички и хлебчета...

— Да не говорим за още една купичка сладолед — тя си спомни виновно, че вече беше изяла две: една в самолета до Синсинати и една в този самолет. Молеше се да не ѝ предложат трета по време на полета до Париж, защото, като се вземеше предвид и неочакваният стрес, изглежда, всичката ѝ воля се беше стопила незабелязано. Беше затворник на авиолиниите, робиня, която послушно изяждаше всичко,

което ѝ предложеха, независимо от калориите, независимо дори от това, дали ѝ харесва или не. Защото така поне имаше какво да прави.

Освен това от виното беше получила главоболие.

Закуската беше сервирана и бързо разчистена. Само след секунди откриха, че закопчават коланите, че се уверяват дали са ги закопчали добре и че кацат във Франкфурт.

— За пътниците, които имат свързващи полети, служител от нашия персонал, облечен в червено сако, ще чака на изхода. Той ще ви помогне. Благодарим ви, че летяхте с „Делта“ — гласът на стюардесата звучеше уморено.

Лара погледна часовника си. Бяха изминали вече двацет и два часа, откакто бяха напуснали Сан Франциско, а все още бяха само във Франкфурт. С копнеж си помисли, че вече трябваше да е в прекрасната стая на хотел „Риц“.

На терминала нямаше никакви служители на персонала, облечени в червени сака. Всъщност нямаше нито един човек. Летището във Франкфурт беше безлюдно като училищна кафетерия след обяда и стерилно и чисто като хирургична зала.

Дан извади от джоба си листчето с номера на полета на „Луфтханза“ до Париж, който чиновникът от летището на Синсинати им беше дал. Сравни информацията с тази на монитора с предстоящите полети.

— Имаме петнайсет минути — каза той и отново сграбчи ръката на Лара. Преминаха на бегот покрай безкрайна редица витрини с елегантни рокли и кожени якета, скъпи чанти и безлюдни кафе-барове. Разбира се, техният изход беше на противоположния край на терминала. Успяха в последната минута.

Русокосата жена с червените очила, седнала зад бюрото в гишето на „Луфтханза“, ги изгледа неодобрително, като че ли те нямаха абсолютно никакво извинение за закъснението си. Като все още едва си поемаше дъх, Дан ѝ подаде листчето с номера на полета, за който имаха резервации. Тя го изучаваше, смръщила вежди, и непрекъснато натискаше бутона на мишката и поглеждаше към монитора на компютъра, а Лара я гледаше с нескрита тревога и пристъпваше от крак на крак. Ако жената не побързаше, щяха да затворят вратите на самолета.

Жената им подаде листчето обратно.

— Нямайте резервации за този полет — каза им.

За нейна собствена изненада, Лара се изкикоти. Това беше последната сламка. Дан ѝ се усмихна широко, после двамата започнаха гръмогласно да се смеят. Чиновничката ги гледаше втренчено, изумена от реакцията им, а Лара се облегна на плота, изтощена от умората и взривния смях.

— Дойде ми прекалено много! — хлъцна тя. — Просто прекалено много!

— Вижте — опита се да обясни Дан колкото се може най-разумно, — имахме много дълъг полет, всъщност два много дълги полета. Трябваше да бъдем в Париж вчера. Не можете ли да ни намерите места в този самолет? — усмихна се широко на чиновничката. — Моля ви — добави той, — наистина бихме оценили това.

Тя си позволи да му се усмихне неохотно, после отново се обърна към компютъра.

— Може и да извадите късмет. Изглежда, има двама пътници, които не са заели местата си — тя погледна часовника си. — За тях вече е прекалено късно — призна тя и набързо им издаде две разрешителни да се качат на борда.

Те побързаха да се качат в самолета и се отпуснаха тежко на седалките, изтощени. Вратите бяха затворени, моторите бръмчаха.

— Най-последно! — въздъхна Лара.

— Да, най-последно! — усмихна ѝ се Дан. — На път сме.

Лара също му се усмихна въодушевена. Чувстваше се като Ева, която най-последно ще влезе в Райската градина. Просто знаеше, че Париж ще бъде тяхната Райска градина.

ГЛАВА 18

Дали това беше игра на въображението ѝ, или наистина имаше нещо различно в атмосферата на летище „Шарл де Гол“? Например във въздуха се усещаше много по-силна миризма на цигари, както и много по-голямо оживление, нещо като елегантна суетня, ако въобще може да съществува такъв израз, подсказвана от начина, по който хората бързаха около нея и маниера, с който градските кучета надничаха иззад чантите с багажа. А и този прекрасен мелодичен език, който придаваше дори на прозаичното звучност, ритъм и очарование.

Стояха до багажен конвейер 22 и чакаха пристигането на багажа си. Лара плъзна ръката си под лакътя на Дан.

— Хей — прошепна тя, — ние сме в Париж.

Той ѝ се усмихна.

— Никога нямаше да позная.

Тя хвърли поглед на часовника си.

— Само преди двайсет и пет часа бяхме в Калифорния. За това време можехме да стигнем и до Австралия.

— Предпочитам Париж. С теб — добави той.

Конвейерът започна да се движи. От отвора му започнаха да изскачат чанти, които другите пътници бързо разграбваха. Лара също щеше да разпознае бързо, черните си чанти, защото ги беше облепила с жълти лепенки, а сакът на Дан беше тъмнозелен. Тя смръщи тревожно вежди при вида на малкото чанти, които се въртяха вече за трети или четвърти път в на конвейера. След няколко минути конвейерът щеше да бъде изключен.

— О, Господи, не мога да повярвам — простена тя, когато най-после осъзна факта, че е в Париж, но без никакви дрехи.

— Всичко ще бъде наред, скъпа, аз ще се погрижа каза ѝ Дан с тон, който целеше да повдигне духа ѝ.

— Седни тук, не се тревожи и не мърдай.

Лара го гледаше как равномерно крачи към гишето за информация, което се намиреше в далечния ъгъл на огромното

помещение за получаване на багажа. Интуицията ѝ подсказваше, че е безнадеждно. Багажът им можеше да се намира в която и да е точка на земното кълбо. Сан Франциско, Синсинати, Франкфурт. И дори можеше да е в Китай при Бил.

— Но вие не разбирате — говореше Дан на служителката на „Еър Франс“, застанала зад гишето, на което пишеше: „Изгубен багаж“. — Нямаме никакви дрехи. Нищо.

Тя погледна със съжаление хубавия млад американец и му подаде синя чанта с цип, много подобна тези, които раздават на пътниците в дългите полети, само че по-голяма.

— Вземете това — каза тя и му се усмихна, за да му каже, че го подкрепя. — Вътре има всичко, от което имате нужда — когато Дан изказа съмненията си, тя го погледна право в очите и каза: — Имайте ми доверие, мосю. И, между другото, обикновено самолетите на „Луфтханза“ пристигат на терминал С. Можете да потърсите багажа си там.

Дан побърза да се върне при Лара с тази новина, после се втурна към терминал С, като отново я стави сама в огромното, прилично на пещера, помещение. Лара отново го гледаше как изчезва зад далечния ъгъл и мислеше с тъга и копнеж за съвсем новото си секси бельо и красивите нови рокли и за това, колко добре щеше да се чувства в леглото на „Риц“, когато най-после се озове там. Пътуваха вече почти двайсет и шест часа, а тя не беше мигнала нито за секунда. Чувстваше се замаяна, с олекнала глава, изтощена. Почти заспала, чакаше Дан да се върне.

На Дан се стори, че терминал С се намира сякаш на миля разстояние. Вероятно това бяха представите на французите за „наблизо“. Когато най-накрая го откри, беше упътен към куп багаж, струпай в ъгъла. Но техните чанти не бяха и тук. Сграбчи за ръкава един от служителите на летището и се опита да му обясни проблема си. Макар че не говореше френски, мъжът като че ли го разбра. Пробвайте на терминал О, посъветва го той. Но на терминал О му казаха:

— Може би на терминал А.

Когато стигна на терминал А, Дан спря и се опита да размисли над ситуацията. Времето минаваше. Багажът беше изчезнал. А той беше оставил Лара да чака съвсем сама. Трябваше да се върне при нея.

Обърна се, за да се върне по същия път, но всичко наоколо изглеждаше еднакво: същите ярко осветени зали с все същите реклами, същите безкрайни коридори, водещи наникъде. Не можеше да си спомни как бе стигнал дотук, за да се върне по стъпките си. А Лара още си стоеше там и вероятно очакваше той да сътвори някакво чудо и да се върне с изгубения им багаж...

Сграбчи за ръкава друг служител на летището и го запитва на кой терминал пристигат самолетите на „Луфтханза“. Отново му отговориха — терминал С. Разочаровано и с недоумение прокара длан през косата си.

— Не — обясни отново, бавно и внимателно, на английски. — Багажът ни не беше на терминал С. А ние не пристигнахме на терминал С. Пристигнахме на другия, огромния терминал. Бяхме до конвейер 22.

Мъжът сви рамене.

— Нямаме конвейер с номер 22, мосю. Вие грешите. Опитайте на бюрото за информация.

Пред въпросното бюро имаше дълга опашка. За миг Дан се замисли дали да не си пробие път с лакти и да обясни колко е спешен неговият проблем, да спомене за чакащата го Лара, съвсем сама в огромното летище. Да им каже, че бяха пътували вече двацет и пет часа и че той я е оставил още преди час...

Пред него вече имаше само един човек. Той чакаше възпитано човекът да освободи мястото пред гишето, за да пристъпи напред. Почувства лакът в ребрата си и някой си проби път покрай него. Залюля се нестабилно, полудял от яд и тревога, готов да убие човек. Беше монахиня. Монахиня в синя одежда му беше забила лакът в ребрата и го беше избутала от пътя си. И на него му се беше приискало да я убие. „Прости ми, Господи“, помисли си той ужасен и се усмихна всеопрощаващо на монахинята.

— Мосю — каза му служителят зад стъклото, — не знам за какво говорите. Няма конвейер с номер 22.

Ето ви буквите на всичките терминали: А, В, С и О.

Сигурно грешите.

Дан удари с юмрук по дървения тезгях пред гишето и служителят го изгледа страхливо.

— Как бих могъл да греша! — изрева Дан. — Жена ми седи там и ме чака, до конвейер 22. Самолетът на „Луфтханза“ се приземи там. От тази компания загубиха всичкия ни багаж. Конвейер двацет и втори...

Служителят изгледа с тревога този луд според него човек.

— А защо вие не изпратите сигнал на пейджъра на мадам — предложи най-накрая той.

Разбира се. Защо той не се беше сетил за това? Сигурно изтощението беше блокирало изцяло мисловния му процес. Скоро откри, че няма обща система за изпращане на пейджър-сигнали. Всеки терминал имаше своя собствена такава. Изтича подред до всички терминали и й изпрати редица съобщения. Дали наистина не беше луд? Дали конвейер 22 не беше плод на въображението му? Сърцето му биеше тежко, а по кожата му беше избила пот. Той беше изгубил Лара. Господи, какъв глупак беше! Какво ли си мисли Лара? Че я е изоставил, а после се е изгубил из летището — домашарят, който е за първи път в Париж. Знаеше, че това не може да се случи на съпруга й, известния хирург. Той нямаше да остави Лара сама на летище „Шарл де Гол“. Щеше да й осигури лимузина, с която да я закара до апартамента в „Риц“...

Забеляза служителя, когото първи беше помолил за помощ, и този път го сграбчи за пеша на сакото.

— Не ми казвайте отново, че съм луд! — процеди той през стиснати зъби. — Има и друг терминал. Знаем, че самолетът на „Луфтханза“ се приземи там. Имате двацет и два конвейера. Жена ми ме чака там...

Мъжът вдигна поглед към него и бутна шапката си назад.

— Но, мосю, вие сигурно имате предвид новия терминал. Защо не казахте веднага? — той сви неопределено рамене — типично галски жест — като че ли това беше очевидно. — Но, разбира се — каза след това, — никой още не ходи дотам.

Дан го пусна, оправи внимателно реверите на сакото му и се извини за гнева си. После затича към терминал Р.

Лара реши, че Дан се е загубил, и изпадна в паника. Каза си, че не е трябвало да му позволява да се отделя от нея. „Това тук не е Сан Франциско, а той не говори френски. Никой няма да го разбере“, мислеше тя. Погледна отново часовника си. Беше изминал час и

половина. Тя беше пуснала корени на мястото си. Просто не можеше да стане и да го потърси, трябваше да остане тук. Някой от тях трябваше да е на мястото, откъдето бяха тръгнали, в противен случай никога нямаше да се намерят... Никога нямаше да се намерят...

Дан я видя — все така седнала на стоманената пейка, скована от тревога. Тя чу звука от стъпките му и скочи на крака. Хвърли се в протегнатите му ръце и извика от облекчение. Той се притисна в нея.

— О, Господи, колко съм щастлив, че те намерих! Толкова съжалявам, така искрено съжалявам! Помислих, че полудявам, защото непрекъснато ми повтаряха, че не съществува конвейер с номер 22. И реших, че никога няма да те намеря отново...

— Знаех, че си се загубил — беше се притиснала така силно в него, че долавяше ударите на сърцето му.

— А аз можех да мисля единствено за това, че седиш тук и ме чакаш...

Тя докосна ръката му и откри, че трепери.

— Всичко е наред.

— Една монахиня заби лакът в ребрата ми пред гишето за информация и ми се прииска да я убия.

Лара се усмихна.

— Добре че не си го направил. Чувала съм, че френските затвори не са нито луксозни, нито удобни.

— Ще ми простиш ли? — ръцете му я обгърнаха още по-плътно.

— Няма какво да ти прощавам.

— О, и между другото — прошепна той помежду целувките, — никой не знае къде е багажът ни.

Лара сви рамене със същия галски жест, който, изглежда, беше заразителен или действаше на всички, стъпили веднъж в Париж.

— Няма значение — каза. — Намерихме се.

ГЛАВА 19

Вече пред терминала, уморено и с благодарност, но и с няколко препъвания, се настаниха в едно такси.

— Le Ritz, s'il vous plaît — каза Лара на шофьора и се отпусна уморено на седалката. Още не можеше да повярва, че наистина са в Париж. — Има толкова много неща, които могат да се видят — каза на Дан, когато се вляха в изключително натовареното улично движение.

— Какво ще кажеш за онези известни фонтани? — запита Дан.

— Фонтани? — тя беше озадачена. Дали той не бъркаше Париж с Рим?

После откриха, че прекосяват някакъв мост и вече поемат по улиците на вълшебния град.

Париж. Лъчи слънчева светлина падат върху внушителни сиви сгради; стръмни мансардни покриви с изострени върхове и високи прозорци; изискани жилища с високи огради и зелени щори; сенчести улички и огромни дървета по „Шан'з Елизе“; кръгли улични лампи по каменните мостове, улично движение и невъобразим шум. Пешеходци по булевардите, елегантни жени с превъзходни крака, придружавани, както изглежда, винаги от добре възпитани малки кученца, улични пазарчета с изобилие от пикантни и пресни плодове и зеленчуци; долитаща музика от прозорците с дантелени завеси, които едва ли можеха да предпазят обитателите от любопитни погледи. Позлатени статуи буквално на всеки ъгъл; кремавите камъни на Лувъра; железните перила, също с позлатени върхове, и децата със сламени шапки и морскосини сака, строени в редица зад гувернантката; тесните павирани улички и скритите вътрешни четвъртити дворчета зад масивните дървени порти; ароматът на превъзходна храна и нежни парфюми. Външни кафе-барове, чиито малки и кръгли масички са разположени направо на тротоарите, а около тях — плетени столове, на които хората могат да си починат, да пият кафе с щедра доза бита сметана или пък питиета във високи и тънки чаши, като че ли нямат какво друго да правят на света. Тъмни малки бутици и изискани

ресторанти; паркове с фонтани и винаги вълшебната лента на Сена, която тече като кръвта на живота, защото Париж е град, където животът изпълва всички улици.

Париж. Спомените нахлуха в главата на Лара, натежала от умората, като свеж полъх на летен бриз. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ е живяло тук през всичките тези години, докато някаква друга, по-незначителна, част от нея е живяла в Калифорния.

Таксито им спря пред величествения хотел и Лара изпусна дълбока прочувствена въздишка, когато портиерът забърза към тях. Беше като да се завърнеш у дома. Всички глави се обърнаха към тях, когато, накуцващи, видимо уморени и без багаж, минаха през изисканото фоайе, застлано с червен килим, после край дългата редица витрини, където бяха изложени изключителни по своята уникалност и цена бижута и дрехи. Но Лара вече беше толкова уморена, че пет пари не даваше какво си мислят хората. Не я интересуваше как приемат нито външността ѝ, нито разликата във възрастта ѝ с Дан. Очакваше с нетърпение да се озоват в лукса и уединението на стаята си, горещата вана, която щеше да възстанови донякъде силите ѝ.

— Мосю, мадам? — Служителят от рецепцията изглеждаше недостижим в тъмния си костюм, въпреки че се усмихваше приятно.

— Имаме резервация. Мисис Луис от Сан Франциско.

Усмивката на Лара озари лицето ѝ. Огледа щастливо изисканата обстановка, докато служителят преглеждаше списъците. Измърмори нещо на колегата си, после каза:

— Извинете за момент, мадам, трябва да проверя в компютъра.

Лара стисна ръката на Дан.

— Не е ли прекрасно? — прошепна му.

— Изглежда страхотно — каза той, но тя забеляза, че той не се усмихва. Реши, че е така, защото разбира колко е скъпо всичко тук. Беше настоял сам да плати пътните си разходи. Беше израз на самоуважение и тя прекрасно го разбираше. Затова, след дълги пререкания, се беше съгласила, но от своя страна беше настояла да плаща разходите в такива луксозни хотели като този, защото знаеше, че той не може да си го позволи.

Служителят се върна много обезпокоен.

— Съжалявам, мадам Луис, но резервацията ви е била за онзи ден. След като не сте пристигнали, стаята е била дадена на друг гост.

— За онзи ден? — Лара изглеждаше озадачена. — Но как е възможно? На факса, с който потвърждавате резервацията, ясно пише седемнайсети.

— Днес е деветнайсети, мадам.

Лара се сети за деня, който бяха изгубили.

— Изтървахме самолета си — обясни тя и добави — Защото времето беше лошо.

А после осъзна, че от туристическата агенция не са съобразили и деветте часа разлика във времето и са ѝ наели стая за същия ден, в който е било и тръгването ѝ от Калифорния, вместо за следващия.

— Разбирам, но не сме били информирани за промяната във вашите планове. Искрено съжалявам, защото такива неща обикновено не се случват в „Риц“, мадам.

Той беше толкова ядосан и разтревожен, че Лара го съжали.

— Всичко е наред — каза тя. — Ще вземем друга стая.

Той вдигна рамене с този жест, който можеше да изразява хиляди неща.

— Съжалявам, но сега е модната седмица и всички хотели в Париж предварително са запълнени. Вече накарах помощника от рецепцията да разпита в другите хотели от ваше име — отново повдигна рамене. — Няма нито една свободна стая.

Дан я прегърна през отпуснатите рамене, за да я успокои.

— Всичко е наред. Ще намерим нещо — каза той. — Хайде, Лара, не се тревожи за това.

Излязоха отново на улицата и се втренчиха един в друг, без да знаят какво да правят. После Дан каза:

— След като сме бездомни в Париж, предлагам да изпием по чаша шампанско.

Настроението на Лара изведнъж се повиши и усмивката ѝ отново стана безгрижна, когато го хвана под ръка и тръгнаха към ъгъла на улица „Камбон“, където се намираше известният бар „Риц“.

Стените на бара бяха облицовани с дървена ламперия и вътре беше много уютно. Беше пълно със сериозни бизнесмени в делови костюми и елегантно облечени жени. Ясно осъзнавайки колко неугледен е техният външен вид, Лара си спомни колко смутена щеше да бъде от този факт „съпругата на Бил“. Но новата Лара беше далеч от тези неща. Бяха в Париж. И при това — в бар „Риц“.

— Хемингуей е седял тук — каза тя на Дан, въодушевена и отново щастлива, когато започнаха да си хапват от приготвените по домашна рецепта пържени картофи. — Може би дори на същото място, на което сега седиш ти.

— За мен е истинска чест — Дан повдигна въпросително вежда. — А кой е седял на твоето място?

— О, вероятно Щанел. Може би Айзенхауер или Джак Кенеди, или пък бедната принцеса Даяна.

— Значи сме в добра компания.

Лара се засмя. Чувстваше се смешно щастлива, като се имаше предвид, че нямат стая в хотел и вероятно няма да намерят в цял Париж. Отпиваше бавно от шампанското си, като че ли разполагаха с всичкото време на света, за да вземат решение.

— И какво ще правим?

— Винаги има хотели около гарите — каза той. — Обзалагам се, че модната тълпа не би отседнала там.

Изпиха питиетата си възможно най-бавно и с огромна наслада, Дан плати астрономичната цена от петдесет долара и взеха такси до Северната гара.

— *Arretez ici, s'il vous plait* — Лара изговори доста неуверено малкото френски думи, които знаеше, и таксиметровият шофьор спря пред високата и леко западнала сива сграда със зелената неонова светлина, която указваше, че това е хотел „Зоро“.

Беше евтин търговски хотел от типа, които се строят около железопътните гари навсякъде по света. Нисък и слаб мъж с пригладена назад мазна коса вдигна поглед от броя на „*France Soir*“, когато влязоха. На черния му пуловер имаше дупка, а от цигарата, която сякаш беше залепнала за долната му устна, се посипа пепел.

На въпроса на Лара „*Avez-vous une chambre pour ce soir m'sieur?*“ отвърна с недоволно кимване и извади ключ, закрепен на огромна метална халка заедно с множество ключове, след което го плъзна към тях по сивия тезгях. Измърмори под носа си цената, а после, като видя объркването ѝ, я написа на листче хартия.

— О, окей — тя взе ключа и тръгна към малкия и тесен асансьор.

— Мадам! — най-накрая проговори. Протегна ръка и разтри нетърпеливо пръстите си. — Плаща се предварително.

Дан схвана международния жест с разтриването на пръстите един в друг и му подаде необходимите франкове.

В тесния асансьор едва имаше място за двамата, а и той скърцаше повече от зловещо. Погледът на Лара срещна страхливо този на Дан, когато вратите се отвориха и пред тях се разкри коридор без прозорци, застлан с изтърган червен килим. От двете му страни имаше редица ниски врати, боядисани в кафяво. Броячът на осветлението се изключваше много бързо. Натиснаха ключа един път, но преди да намерят стаята си, осветлението угасна. Наложиха се да се върнат, да натиснат ключа за втори път и да тичат, за да успеят да открият вратата, която им трябва.

Стая номер трийсет и седем никак не можеше да се нарече красива. Беше може би осем на десет фута, с посивели дантелени завеси, закриващи мръсни стъкла, имаше тясно и хлътно легло, а светлината на единствената крушка беше прекалено ярка. Пластмасовата кабинка с душа беше разположена толкова наблизко, че човек би могъл да скочи от леглото направо под душа. Друга, също толкова мръсна, кабинка помещаваше тоалетната и един леген. Това тук определено не беше раят.

Ужасена, Лара се огледа, като се чудеше дали да се хвърли върху леглото и да избухне в сълзи, или просто да се качи на следващия самолет за дома. Дан пък гледаше нея и много искаше да измисли какво да каже, за да я успокои и окуражи.

Лара погледна часовника си. Беше осем и половина вечерта. Вече беше забравила колко е часът в Калифорния. Помнеше само, че там най-вероятно е още вчера, макар че, чакай, не беше ли разликата само девет часа? Отказа се да прави изчисления. Знаеше само, че е време или да заспят като мъртви от изтощение, или отново да се впуснат в действие. Погледна Дан. Той разпери ръце и тя се хвърли в прегръдките му.

— Ето, че намерихме стая — каза ѝ той помежду целувките. — Сигурен съм, че тук сервират превъзходна храна и отлично вино. Но нямаме чисто бельо — добави той с усмивка, — а ти знаеш какво ти е повтаряла непрекъснато майка ти.

Лара облиза гладно устни.

— Има само едно разрешение на този проблем, Дан Холанд — каза тя и го чу да се смее. Съблече набързо дрехите, които носеше като

че ли от цяла вечност, и влезе под душа.

Изведнъж Дан си спомни за синята чанта с цип на „Еър Франс“, която му бяха дали на летището.

— Чакай минутка. Жената ми каза, че тук има всичко, от което ще имаме нужда.

Той извади голяма бяла тениска с надпис „Еър Франс“ на гърдите, паста и четка за зъби, на които Лара се нахвърли с радостен вик, пакет книжни носни кърпички, тоалетна хартия, сапун и тампони за отстраняване на грима. Погледна последното останало нещо в чантата, после вдигна поглед към нея. Усмихна се.

— Била е абсолютно права! — показа ѝ кондома. — Само французите биха се сетили за това!

Лара избухна в смях.

— Magnum — Le plus grand! EXTRA. Но откъде е узнала размера? Да не би да ти измериха раменете или нещо друго? — той отново я притегли към себе си и двамата паднаха на леглото, като се тресяха от смях. Животът в Париж все пак беше сладък и прекрасен.

Трийсет безсънни часа, а и още четирийсет минути, за да бъдем точни, след като бяха напуснали Калифорния, те седяха един срещу друг в малък изискан ресторант на улица „Отел Колбер“, намиращ се на тясна павирана уличка точно от другата страна на реката срещу Нотр Дам. Като се огледа наоколо, Лара си помисли, че този ресторант е точно такъв, какъвто трябва да бъде един парижки ресторант — малък, интимен и уютен. Другите посетители въобще не обръщаха внимание на недотам спретнатия им външен вид. Може би беше така, защото всички бяха потънали в своите малки собствени светове, помисли си тя — наслаждаваха се на храната, на виното, на разговорите. А може би това беше просто проява на френската учтивост.

Скоро сервитьорът, с огромна бяла престилка, им наля вино „Родерер Кристал“ във високи чаши със столче. Донесе им кошничка с дъхав, току-що изпечен хляб, който се стори на двамата ветерани на авиолиниите като небесен дар. Като се сети, че не носи белъо, Лара се изкикоти, без да може да реши дали се чувства удобно или неудобно. Запита се дали отсъствието на сутиен и бикини може да стане начин на живот.

— Никога не бих се осмелила да изляза без бельо у дома — сподели с него тя. — Всъщност никога досега не съм го правила. Е, откакто съм навършила три годинки. Тогава паднах в езерото до Спящата красавица в Дисниленд и ми помогнаха да се съблека. Но на тази възраст това няма значение. Но, знаеш ли, сега съм вече пораснала и трябва да разбирам по-добре нещата, а все още мисля, че няма значение.

Дан я погали по умореното, но все така красиво лице. Погледите им се срещнаха в дълбок и интимен контакт, какъвто само любовниците биха могли да осъществят. Той вдигна чашата си към нея.

— Наистина ли съм тук с теб? — прошепна. — Или сънувам? Или пък това наистина е Париж?

— Париж е — каза тя, без да откъсва поглед от неговия. — Париж е мечтата на всеки човек.

Докато отпиваха от шампанското, все още хванати за ръце, Лара си помисли, че се чувства като напълно различна жена.

Когато се върнаха в безличния хотел до гарата, Дан каза, че той е истинско разочарование, а Лара отговори, че изглежда като онези, където плащаш, за да прекараш един час, и че тя се чувства като проститутка, а Дан ѝ отговори: „Добре!“ и я целуна още в отвратителния малък асансьор, защото, както ѝ каза, умираше от страст по нея. После натисна ключа за осветлението и двамата затичаха по неугледния коридор към стаята си. Едва успяха да стигнат, преди коридорът отново да потъне в мрак.

Тя се подпря на затворената врата и го загледа с полуусмивка на устни. Струваше ѝ се толкова привлекателен, че би могла да го схруска за десерт.

Чуха някакъв неопределен шум отгоре. Вдигнаха погледи към тавана, после се спогледаха. Хрумна им, че сигурно някой използва банята на горния етаж.

— Това сигурно са известните парижки фонтани — прошепна Дан и двамата паднаха върху леглото и се смяха гръмогласно, докато мъжът отгоре не им извика да престанат.

Все още се смееха, макар и тихо, когато той започна да я люби. Не беше възможно да заглушават страстните си стонове, но, изглежда, французите нямаха нищо против това.

Не мръднаха от тясното и хлътно легло до следобед на следващия ден. Спяха дълбоко, любеха се така, като че ли нямаше да настъпи утре. „Пък и кой знае, помисли си Лара сънено, може би в Париж утрешният ден не съществува.“

ГЛАВА 20

На следващия следобед все още никой нищо не можеше да им каже за местонахождението на багажа им. От авиокомпания „Делта“ смятаха, че е все още в Синсинати. Затова двамата с Дан се принудиха да отидат до булевард „Сен Жервизи“, където имаше добре снабден и сравнително евтин универсален магазин. Купиха си бельо, като търпеливо изчакаха реда си на дългата опашка от жени, които купуваха сирене, перилни и почистващи препарати, бански костюми и кошчета за отпадъци.

„Сега поне най-после имам бикини“, помисли си Лара с облекчение, макар че вече беше свикнала да ходи без такова. А после попаднаха на прекрасен малък бутик за скъпо и фино дамско бельо. Тя влезе усмихната, защото в този момент се сети за Делия. Имаше намерение да си купи нещо наистина вълшебно.

Магазинът беше малък и изискан, на прозорците имаше дантелени завеси — изглежда, французите много ги обичаха. Бикини-прашки и модни сутиени бяха изложени върху манекени, напомнящи крехки момичешки тела, които, помисли си Лара, нямаха нищо общо с нейните закръглени форми.

Стройната, но с мършав и изпит вид, продавачка я изгледа студено, защото само с един поглед беше преценила, по неугледната ѝ външност, че не е клиентка.

— Bonjour, madame — каза ѝ с безразличие.

— Bonjour, madame — отговори Лара. — Имам нужда от няколко сутиена. — Говореше много бавно, на френски, защото не знаеше дали продавачката говори чужди езици.

Погледът на момичето се спря с неодобрение на пищната гръд на Лара.

— Но какъв размер, мадам?

Лара знаеше, че французите мерят в метри и сантиметри, но не можеше да си спомни точния размер. Вместо това каза американския номер:

— Трийсет и осми.

Очите на момичето се разшириха от учудване.

— И чашка „С“ — призна Лара.

Продавачката си пое дълбоко дъх, веждите ѝ презрително се стрелнаха нагоре, тя зацъка с език и накрая поклати глава.

— Oh, mais non, madame — устните ѝ неодобрително се свиха.

— Non! Pas ici. No. Не тук.

Лара се засмя. Това беше просто нереално, толкова глупаво, толкова абсолютно по парижки.

— Представяш ли си, да изразят неодобрение от теб в магазин за сутиени! — каза тя на Дан, когато излезе отново на улицата, все още смеейки се.

По-късно извади късмет и откри разпродажба в студиото на Макс на улица „Сен Пиер“, където с благодарност успя да сграбчи ленена пола, чифт ленени бикини, няколко обикновени тениски и камизоли. Сега, когато откри, че и в Париж се организират разпродажби, задърпа Дан по булевард „Сен Жермен“ и затърси жадно с очи знаци, уведомяващи за такива. Спря като ударена от гръм пред изискания бутик на Соня Рикиел, втръчена изумено в роклята на витрината, изработена от копринен жоржет, кремава, обсипана с тъмнорозови рози. Беше без ръкави, леко набрана в раменете, дълбоко изрязано деколте и поли, които се разстилаха като облак. Лара си помисли с въздишка, че роклята олицетворява парижко лято. Трябваше да я има. Дори знаеше с точност кога ще има случай да я облече. Тази вечер, в известния ресторант, където беше направила резервации още преди месеци, когато все още мислеше, че ще дойде в Париж с Бил. Изненадана, тя установи, че се забавлява повече от очакваното и дори е забравила за Бил. „На кого му пука за това измамно копеле, помисли си тя и сви рамене точно като парижаните. Той със сигурност не мисли за мен.“ Влезе уверено в магазина и излезе, лъчезарно усмихната, след петнайсет минути с грижливо опакованата рокля.

После започнаха да търсят дрехи за Дан. Лара настоя да му купи красива тъмносиня риза, която, както каза, щяла много да отива на очите му. Купи му още вратовръзка в синьо и жълто, която избра сама, макар Дан да се кълнеше, че никога през живота си не е слагал вратовръзка. Той си избра хубаво свободно ленено сако и чифт мокасини от мека кожа в един доста изискан магазин със странното за

Париж име „Уестън“. Лара му каза, че е чула от Делия за този магазин и че според приятелката ѝ тук продавали най-добрите мъжки обувки в цяла Франция.

След два часа ходене, с удоволствие заеха малка двойна маса на тротоара пред кафе „Ле Дю Маго“. Покупките си струпаха на свободен стол до себе си. Поръчаха си кафе с бита сметана и кроасани. Според Лара, не биваше да ядат много през деня, защото трябваше да събират сили за голямото угощение, което им предстоеше вечерта.

ГЛАВА 21

Същата вечер, докато се преобличаха за вечеря в грозната малка стая в хотела, Лара огледа внимателно новия си образ в малкото, нащърбено и наплото от мухи огледало. Роклята прилепваше тревожно към заоблените извивки на тялото ѝ, макар в магазина да не мислеше, че е толкова тясна, освен това се питаше дали розовият цвят е подходящ за жена на нейната възраст. Ниско изрязаното деколте разкриваше горната извивка на гърдите ѝ, а полата — доста голяма част от краката ѝ. Отдолу носеше малкия дантелен сутиен от „Моноприкс“ на булевард „Сен Жермен“, който сякаш правеше чудеса с фигурата ѝ, и дантелени бикини, в които се чувстваше гола, което беше почти истина. В добавка беше обула новите обувки, чиито токчета имаха височина четири инча и които я правеха да изглежда по-висока и по-елегантна. Единственият им недостатък беше, че походката ѝ беше по-неуверена и по-страхлива.

Приклезна леко, защото искаше да долови цялостния ефект в мръсното огледало, подпряно на олющения кафяв шкаф за дрехи. Лицето на Дан се показа над рамото ѝ. Той наместваше вратовръзката, която тя му беше купила. Лара с вина си помисли, че сигурно и Мелиса купува вратовръзки на Бил. Дали обичайното поведение на любовниците не беше такава?

— Само заради теб бих носил вратовръзка — каза Дан. — Няма нужда да се гледаш в огледалото — добави той и я целуна по косата, докато тя се опитваше да си сложи малките обеци с диамантите и перлите. После отново пригладни косата си, за да стои в правилна прическа. — Изглеждаш страхотно!

Лара се завъртя, за да я огледа той по-добре, все още несигурна по отношение на новото си „аз“. Той поклати глава удивен.

— Това наистина ли е жената, с която влязох в стаята?

Лара се засмя и го целуна, после оправи новата му копринена вратовръзка и го погледна възхитено, с възторжени очи.

— Виждаш ли колко си красив? — каза.

Той също ѝ отвърна с усмивка.

— И двамата сме толкова шик, че не съм сигурен дали Париж е готов за нас — каза той.

Затичаха, хванати за ръце, по мрачния коридор, преди осветлението да се е изключило. Все още се смееха щастливо, когато спряха едно такси и потеглиха към вечерта, която, Лара знаеше, щеше да бъде гвоздеят в престоя им в Париж.

Лара не беше събрала смелост да отиде пак в „Тур д’Армеен“ — ресторанта, който бяха посетили с Бил като младоженци. Беше направила резервации в „Лукас Картон“, ресторант на фирма „Мишелин“ с три звезди. Огледа се доволна от избора си. Ресторантът беше отворен в началото на века и беше много красив, с дървена ламперия и високи огледала. Имаше огромни ниши, в които бяха поставени големи саксии с красиви цветя, полилеите бяха бляскави, стените — обточени над ламперията със златиста боя.

До вратата кръжаха група келнери с каменни лица и бели престилки. Метрдотелът, на чието лице също нямаше усмивка, провери резервациите им. След преценяващ поглед, той им посочи отдалечена маса в близост до кухнята. Лара погледна Дан с неудобство. Знаеше, че Бил непременно щеше да се оплаче заради лошата маса, но Дан като че ли не забеляза.

Сериозните млади келнери ги наобиколиха и разтвориха огромни бели книжни салфетки, които сложиха в скутовете им. Лара поръча бутилка „Вив Клико ле Гранд дам“ от листа с менюто — същото превъзходно и много скъпо шампанско, което Бил беше поръчал в „Тур д’Аржен“, макар, разбира се, Дан да не знаеше това.

Оглеждаше Дан изпод спуснатите си мигли с надеждата, че беше постъпила правилно като го беше довела в този изискан, но претъпкан и задушен ресторант. И все пак не беше сигурна. Обстановката би била много по-подходяща за Бил, отколкото за Дан. Въздъхна и си сложи малките очила със златни рамки, които беше заставена да носи, откакто навърши четирийсет, и без които не можеше да прочете нищо, освен ако не беше написано с гигантски букви, след което посвети вниманието си на менюто.

А Дан мислеше колко много ѝ отиват очилата и колко е красива. Когато тя вдигна поглед, той долови аромата на парфюма ѝ. Тя му се усмихна въпросително и той хвана ръката ѝ през масата.

— Тъкмо си спомних за теб — каза той.

— Със сигурност не би могъл вече да ме забравиш!? — тя му се усмихна с новата увереност на жена, която знае, че е обичана.

Погледът му задържа нейния.

— Не, мадам, мисис Луис. Не бих могъл.

Лара почувства сладната топлина да се разлива отново по тялото ѝ. Изведнъж го пожела така силно, че дъхът ѝ секна. Дланите им си предаваха искри, от които коленете ѝ омекнаха. Стори ѝ се, че са съвсем сами в пълния ресторант, че са само двамата в цял Париж... Келнерът се върна и те неохотно пуснаха ръцете си. Той напълни едната чаша и я предложи на Дан, който опита шампанското, без да откъсва поглед от Лара.

— Превъзходно — каза.

Нито той, нито келнерът, се съмняваха, че всъщност имаше предвид жената, а не виното.

Келнерът им подаде менюто — огромни и твърди червени корици, а вътре — листове, пълни с думи като „жабешки бутчета“, „картофи с тамян“ и „сепия равиоли“. Като не можа да намери нищо познато, Дан се отказа и помоли Лара да избере и за двама им. Огледа красивата зала и изпита неудобство от приглушените гласове и сериозните лица на останалите посетители. Изглеждаше, че никой не прекарва добре и уютният и приятен ресторант приличаше на храм, посветен на изкуството на храненето. Подръпна вратовръзката си. Чувстваше се съвсем не на място, прекалено много американец. После пусна рязко менюто и прекатури чашата си. Втренчи се, смутен и объркан, в разливащото се петно шампанско и в парченцата кристал, които загрозяваха безупречно бялата покривка.

— Съжалявам — измърмори едва чуто, когато изпълнените с презрение келнери се скупчиха около него.

Знаеше, че въобще не биваше да идва тук. Това беше в стила на Лариния съпруг, не в неговия. Бил никога не би прекатурил чашата си с шампанско. Мястото на Бил беше тук. Ако въобще трябваше да идва тук, Лара трябваше да бъде придружавана от Бил.

Като пренебрегнаха извиненията му, мълчаливите келнери попиха петното, прибраха счупените стъкла, смениха покривката и отново напълниха чашата му с шампанско.

— Всичко е наред, Дан, това няма значение — каза Лара, почувствала внезапно неудобство.

Устните му бяха стиснати и образуваха тясна права линия, а в очите му светеше студен стоманен блясък. Лара знаеше, че той вероятно се пита защо го беше довела тук, в това изискано място, което никак не подходеше и на двама им. Може би си мислеше, че тя иска да се показва с него — той, красивият и млад работник, и тя, изисканата светска съпруга на известен хирург. С тъга си помисли, че в това няма нито зрънце истина. Намеренията ѝ въобще не бяха такива. Въздъхна и с усилие се съсредоточи отново в менюто с ясното съзнание, че нищо от предлаганото няма да се хареса на Дан. Беше най-лесно да поръча супа за предястие, а после, защото звучеше толкова различно, за основно блюдо поръча агнешко с хлебчета и гарнитурата от омари и карамелизирани пуканки.

Зачакаха в мълчание да донесат храната им. Лара разглеждаше останалите хранещи се, а Дан беше смръщил вежди и беше забил поглед в недокоснатата си чаша шампанско.

Когато поставиха храната пред тях на масата, видяха, че блюдата са оформени красиво и изящно, което въобще не беше в стила на Дан. Той дори не се докосна до хлебчетата. Мълчанието, настанило се между тях, беше толкова дълбоко, че сега приглушените гласове на останалите определено звучаха весело. „О, Господи, помисли си Лара, това отново е същата сцена. Като онази, разиграла се между мен и Бил в «Тур д’Аржен». Само че сега ролите са разменени. Сега аз съм се превърнала в Бил.“

Беше втренчила нещастно поглед в десерта, пухкав, с минимално количество мазнини. Дан изучаваше пастата в чинията, си като че ли на света не съществуваше нещо по-интересно. После я погледна студено право в очите.

— Искам да знаеш, че това е последният път, в който си поръчвам „Наполеон“ за петдесет долара — каза той.

После направи знак на келнера да донесе сметката. Когато я донесоха, той я грабна грубо от ръцете ѝ. Цената беше изумителна — шестстотин долара. Плати със зелената си кредитна карта „Амекс“. Като не знаеше как да постъпи, Лара го остави да го направи.

ГЛАВА 22

Бяха пред ресторанта и чакаха такси. Сърцето на Лара сякаш се беше изкачило и заседнало в средата на гърлото ѝ. С крайчеца на окото си забеляза, че Дан се беше извърнал с безразличие от нея. Беше пъхнал ръце в джобовете на панталоните, по които личаха петна от разлятото шампанско, и си играеше безцелно с дребните монети, които се намираха там. Тя си помисли, че това е истински провал. Приятното им прекарване в Париж беше свършило още преди да е започнало. Мисълта за неуютната тъмна стая и тях двамата, застанали в различни ъгли, без да си говорят, беше непоносима и импулсивно Лара каза на шофьора на таксито да ги закара в кафе „Фльор“ на „Сен Жермен“. Тя седеше в единия ъгъл на таксито, а Дан — в другия. Нито един от двамата не проговори.

Улиците по левия бряг на Сена бяха пълни с народ, а кафебаровете сякаш щяха да се пукнат по шевовете. Като проява на изключителен късмет, Лара успя да намери свободна маса на тротоара, която почти откупи от двойка, привършила напитките си, и с благодарност се отпусна в удобния, изплетен от тръстика стол. Дан седна срещу нея. Погледите им се срещнаха. Неговите очи приличаха на късчета сини и студени диаманти.

Тя го гледаше сериозно, принудена да признае ужасната истина, която никога не би могла да изрече на глас. Никога не би могла да признае пред него, че го е завела в скъпия и изискан ресторант, за да съживи спомена за медения си месец с Бил.

— Съжалявам — каза тихо. — Разбрах, че не ти харесва и не те обвинявам.

— Всичко е наред.

Заетият келнер избърса мраморната масичка и постави малка чинийка в центъра ѝ за l’addition. Като знаеше, че Дан сигурно е гладен, Лара помоли за *croque monsieur* и *deux fines*.

Когато препечената шунка и сандвичите със сирене, както и двете чашки бренди, най-после им бяха донесени, Дан ги изгледа

втренчено, после вдигна поглед към нея и бавната усмивка, която я беше очаровала толкова много още в началото на познанството им, се разля по красивото му лице.

— Сега вече сме в Париж — каза той. — В града, какъвто го усещам аз.

Лара въздъхна тихо от облекчение и се запита дали въобще може да се каже нещо ново за старата и добре изпитана рутина на щастливите бракове. Да имаш любовник, беше като да изучаваш нова игра — всички правила бяха различни. И тя трябваше да стане различна.

Дан изгълта лакомо сандвичите си и си поръча още два. Позволила си отново да изпита предпазливо щастие, тя отпи от брeндитo си и загледа жонгльорите и гълтачите на огън, които правеха изпълненията си направо на тротоара.

По-късно, когато се надяваха, че неприятното преживяване от ресторанта е зад гърба им, те се разходиха по улиците на левия бряг. Лара спря да се възхити на красивите обувки на витрината на „Мод Фризон“ на улица „Сен Пиер“. Видя красива ефирна рокля на витрината на „Анджело Тарлаци“, която, беше сигурна, щеше да бъде идеална за дъщеря ѝ Мини, а после направо се влюби в цялата витрина, показваща красиво, ефирно и изискано бельо на малкото магазинче „Сабиа Роса“, особено в един копринено дантелен корсаж с цвета на измити праскови и вид, че не тежи по-малко от унция. Каза на Дан със завист, че никога не е имала бельо като това и че сигурно е прекалено скъпо и че, освен това, сигурно не разполагат с нейния размер. Но дълго време остана пред витрината и му се възхищава.

Разгледаха набързо бутиците по улица „Шарж-Миди“, но се забавиха по-дълго пред витрината на „Дюбав&Гале“ на улица „Наполеон“, изкушени от апетитните шоколадови бонбони. Разходиха се, отново щастливи, по улица „Якоб“ с нейните антикварни магазинчета, малки кафененца и още по-малки хотелчета.

Дан се спря пред хотел „д’Англетер“ и се загледа втренчено през леко матираното стъкло в сивокосата, прилична на дракон, възрастна дама, която седеше зад рецепцията. Тя пък изглежда многозначително Лара.

— Чакай тук — каза той и влезе вътре.

Лара го гледаше как се навежда напред, поставя лакти на дървената повърхност и си бърби весело с дамата, която очевидно управляваше всичко с желязна ръка. Когато очевидно я запита дали имат свободна стая, тя поклати глава и вдигна вежди, а секунда по-късно вдигна и рамене. Лара си помисли, че със същия успех би могъл да пита дали осигуряват полети до Луната. И се извърна с тъжна въздишка, защото си спомни мръсната и тясна стая в хотела, чиито стени бяха много тънки и се чуваха всички шумове, включително и боботенето на минаващите локомотиви. Просто Париж не съществуваше на Земята, за да бъде възприеман така. И най-малко пък от двойка влюбени, които търсят рая. Запита се мрачно колко ли време може да просъществува една любов тук. Колкото двамата да хапнат в някой гранд ресторант, помисли си.

Обърна се отново с лице към фасадата, когато стъклените врати се отвориха. Дан я хвана за ръката и я дръпна вътре.

— Добре дошла в Париж, мадам — каза ѝ той усмихнат победоносно.

Лара не знаеше как Дан е успял, след като не говореше френски, а дамата надали говореше английски, но предположи, че добре известният американски чар отново беше сътворил чудеса. Дамата дракон им беше дала стая под стряхата, чиито стени бяха облепени с нежносини тапети. Гредите, които поддържаха тавана, бяха от тъмно дърво. Имаше стара вана, чиито крака представляваха глави на грифони, дантелени завеси и онези високи прозорци с дървени капаци, които човек може да види само във Франция.

— Това вече е раят! — извика тя и подскочи няколко пъти върху широкото двойно легло, като че ли искаше да изпита здравината му.

— Това е Париж — каза той и се засмя заедно с нея.

Не, това е дело на Дан, реши тя и си помисли колко много го обича.

Дан взе такси обратно до хотела на гарата, за да прибере нещата им, а Лара използва времето, за да разгледа новата обстановка.

Разтвори капациите и видя, че стаята им гледа към малко дворче, пълно с цветя, където имаше малки кръгли масички и столове и където на другата сутрин щяха да изпият на спокойствие кафето си.

Оправи двойното легло, поизправи пухените възглавници, разгледа тоалетните принадлежности в банята, която имаше каменни

стени и греди, които датираха още от времето на Френската революция, и беше очарована да открие, след като прочете брошурата, оставена на ниската масичка, че някога в тази сграда се е помещавало Британското посолство.

Напълни ваната и изпразни вътре малкото пакетче ароматично масло, оставено до нея, съблече красивата си рокля и бельото от „Моноприкс“, свали фуркетите от косата си. Плискаше щастливо в ароматните мехурчета и си мислеше, че това е истинско блаженство, когато Дан се върна.

Той подпря гръб на вратата, скръсти ръце на гърди и я загледа, а тя си помисли, като потръпна в радостно предчувствие, че той е опустошително красив и секси и наистина е достоен за обожание. О, Господи, колко силно го желаше! Не беше се чувствала по този начин от години. Май дори не можеше да си спомни да е изпитвала нещо подобно към Бил.

— Приличаш на истинска францужойка — каза той.

Тя му се усмихна предизвикателно и прокара длани по дължината на тялото си.

— Как позна къде съм?

— Лесно. Просто проследих пътеката, оставена от захвърлените ти на пода дрехи, и дирята, оставена от парфюма ти.

Той дърпаше нетърпеливо възела на вратовръзката си, като в същото време вървеше към нея. Хвърли вратовръзката и започна да разкопчава ризата си. Остави и нея да падне на пода. Тя гледаше като хипнотизирана как дръпва ципа на панталоните и само след секунда се изправя гол пред нея. Големината на ерекцията му ѝ подсказа колко силно я желае... Не беше виждала ерекция като тази у Бил от години... Всъщност много дълго време и сега се запита дали с такава ерекция не биват удостоявани само любовниците и дали Бил не реагира по същия начин на Мелиса, дали той не е така втвърден и готов за нея, за по-младата жена... Е, Дан също беше по-млад мъж и беше готов и огромен дори само след като я погледнеше веднъж — така, както беше едно време с Бил. А дали беше така? Разтърси силно глава. Точно сега всичко, което имаше значение, беше нейният любовник. Нейният любим...

— Има ли място и за двама ни в тази вана? — запита Дан и с усмивка на облекчение, че любовта отново се е върнала при тях, тя го

пусна при себе си.

Мехурчетата сякаш бяха полепнали по гърдите ѝ и заплетени в гъстите косъмчета на неговите гърди. Те се пукнаха, когато телата им се срещнаха. Кожата ѝ беше хлъзгава под дланите му, по-гладка и по-нежна от коприна, а дългата ѝ тъмна и мека коса плаваше свободно по повърхността. Той си помисли, че тя изглежда като мадона от прерафаелитския период, освен дето беше топла и жива и хлъзгава като змиорка, когато се опиташе да я хване в прегръдките си. Най-после успя и я целуна по устните, по косите и по миглите, после нежно прокара език по ушите ѝ, надолу по врата ѝ и над диамантената огърлица, която тя не беше свалила.

Полудял от желание по нея, ѝ помогна да излезе от ваната, загърна я в хавлията и я занесе в леглото. Проследи извивката на гърдите ѝ с нежни пръсти, погали с длани цялото ѝ закръглено тяло, целуна меките извивки. Някога беше казал на Лара, че не знае какво е любовта. Сега, докато лежаха заедно, той отново си зададе този въпрос.

Тя знаеше, че той е обикновен, искрен, човек, който живее простичък живот. Помисли си, че тя също е искала това, че двамата много си приличат. Но пък от друга страна, беше влязла в онзи скъп и изискан ресторант, като че ли мястото ѝ беше там, и той изведнъж беше видал в нейно лице друга жена.

Дали пък тя не беше истинската Лара Луис? Или пък истинската беше другата, по-нежната жена с тревожните очи и прекалено малкия за нея червен бански костюм, която се разхождаше самотна по плажа в компанията на кучето си?

Дали това беше само кратка любовна връзка? Или пък просто секс? Съблазняване? Париж? А нима точно сега имаше някакво значение? Беше каквото беше.

Докато я милваше, той усещаше, че мекото ѝ чувствено тяло не е като това на Брит, нито пък като онези на няколкото момичета на по двайсет и няколко години, които беше познавал. А нима точно затова не я обичаше повече?

„Да!“, каза си, когато я притисна силно до себе си. Огромно, всепоглъщащо „ДА“ Ръцете ѝ бяха склучени около врата му, краката ѝ го стискаха, като че ли никога нямаше да го пусне да си иде. Телата им

бяха горещи, желаеха се много силно едно друго. „О, да“, помисли си той и влезе дълбоко в нея.

— Да, обичам те, Лара! — извика високо, неспособен да спре думите, в мига, когато двамата стигнаха едновременно до разтърсващия спазъм на върховното удоволствие.

ГЛАВА 23

Следващата сутрин станаха рано. Чувстваха се като истински французи, докато закусваха с кафе и кроасани, намазани с масло, в малката вътрешна градина заедно с другите гости на хотела, които ги поздравиха с любезното: „Bonjour, m’sieur, ’dame.“

Когато отново излязоха на улицата, Лара се засмя неудържимо на Дан, който подуши нетърпеливо въздуха като млад жребец, усетил тучна пролетна ливада. С лице, грейнало от удоволствие, той я запитва:

— Ти не го ли подушваш?

Тя затвори очи и вдъхна захарния ванилов аромат, който идваше от фурната по-надолу по улицата. Долавяше се още тежък смесен аромат от парфюмерийния магазин, мирисът на чист памук и пудра от бебешкия магазин и чесновия аромат от ресторанта на ъгъла. От сладкарницата пък долиташе сладко-горчивият мирис на истински шоколад, а от антикварния магазин — недотам приятния, мирис на прах. И над всичко, помисли си тя, със сигурност господства главозамайващият мирис на секс.

— Това е Париж — каза Дан, грабна я на ръце и я завъртя, а Лара отметна глава назад и се засмя щастливо на лудостта и палавостта му.

Някой зад тях им изръкопляска. Тя се изчерви и изгледа право в очите добре облечените мъж и жена на средна възраст, които учтиво чакаха да им направят път да минат по тесния тротоар.

— Bravo, mes amis — извика им мъжът, когато смутено отстъпиха назад.

Но погледът на жената се спря, всезнаещ, на лицето на Лара, като същевременно изразяваше букет от чувства: възхищение, завист, одобрение. Лара се усмихна, докато гледаше как жената се отдалечава. „Тя знае“, помисли си. И се почувства така, сякаш току-що беше станала член на изключително скъп женски клуб.

Взеха метрото до Халите, откъдето се запътиха към „Помпаду“. Входът на този модернистичен музей беше откъм огромен площад, пълен с туристи и продавачи на евтини сувенири, кошници с

амбулантна стока и художници, които се надяваха да продадат някоя картина. Макар че атмосферата беше много артистична и посвоему уникална, не им хареса липсата на свободно пространство. Затова се прокраднаха по страничните улички и започнаха бавно да се разхождат из квартала, докато не усетиха, че отново умират от глад. Лара каза, че това сигурно е от въздействието на парижкия въздух, а Дан — че е от любовта. И точно тогава откриха малко бистро на улица „Де Албре Сек“. Казваше се „Шез ла Виел“ или, в превод, „Мястото на старите жени“.

Всъщност вътре работеха две жени. Едната се грижеше за кухнята, а другата — за трапезарията. И нито една от двете не беше стара.

Сградата, не много голяма, датираше от шестнайсети век и все още беше с оригиналния под от големи черни и бели плочи и напукани каменни стени. Всяка пукнатина беше покрита с нова мазилка и стикер, което указваше, че е забелязана и за нея са се погрижили, което накара Дан да изрази надеждата, че стените няма да се срутят върху тях, докато се хранят. Кухнята беше вдясно, а вляво беше малкият салон за хранене, в който имаше само седем маси. Носеше се ароматът на печено агнешко и пиле, на подправки и чесън. Беше свят, доста различен от този на шик ресторанта „Мишелин“, и беше точно мястото, което се бяха надявали да открият в Париж.

Очарователната, майчински тип, собственичка, облечена в рокля на цветя и току-що накъдрена коса, ги осведоми, че бистрот е отворено още през 1958 година и че когато Адриен, основателката, чието име е носело първоначално, се е пенсионирала, вече е била сигурна, че те двете са нейни достойни заместнички. И че сега тя, мадам, обслужва гостите в трапезарията, докато младата главна готвачка буквално извършва подвизи в кухнята, достойни за името на мадам Адриен.

И тя веднага ги взе под крилото си. Донесе им две чаши шампанско, две резенчета шунка и цяла кошничка току-що изваден от фурната хляб, още топъл. Лара се замисли как ли ще се отрази той на талията ѝ, а после с възмущение отхвърли предразсъдъците си, като си каза, че яде зелена салата и моркови от години и че резултатът от тази драстична диета не е кой знае какъв. Сега не беше времето да мисли за

диети. Беше в Париж с мъжа, когото обичаше и който обожаваше вкусната храна не по-малко от нея.

Като си спомни каква катастрофа беше снощната им вечеря, тя си помисли с облекчение, че вече всичко е част от миналото. Сега знаеше какво обича Дан. Усмихна се и го хвана за ръката. Дан не беше Бил. Той си имаше свои собствени вкусове. А тя беше научила някои от правилата на новата игра.

Мадам им предложи да опитат „Merlot Rose“, „Pere Piug“ и „Cuvee de la Nymphe“. Каза им, че са съвършеното усещане в горещия ден. И, естествено, бутилка „Бадоа“.

Поставиха пред тях огромна, изработена от печена глина, битова чиния с домашно приготвен *rate champagne*, както и такава с домати, обилно поръсени с олио и подправки. После им поднесоха пържени калмари, леки като перце, и *ratatouille*, много сочно и крехко, по-високи чаши с друго вино... и още много, много различни блюда. Беше добра храна и много подходяща, както се съгласиха и Дан, и Лара, за двама изгладнели влюбени.

После дойде редът на *ravioli d'hommard en biaque*, леки и ароматни, пълнени с пресни омари и подправени с доматиен сос. После агнешко, толкова крехко, че се топеше в устата и оставяше приятен дъх на розмарин, а после и печени *rommes*. Още вино и салатата, подбрани видове сирене, после пастички с гладка карамелизирана повърхност и шоколадов мус, както и дълбока купа, пълна с добре узрели сини сливи, задушени в сладко вино. Всичко това беше поставено на масата в огромни чинии, за да могат да си вземат от онова, което пожелаят.

В малкото помещение се водеха приглушени разговори и се виеше синкав тютюнев дим, а мадам побърза да донесе и специалитета на заведението — ароматен *digestif*.

Лара въздъхна доволно.

— Заслужаваше си — каза Дан, усмихнат при вида на гъстото силно кафе, което тя си беше поръчала.

Лара също се засмя. Нали хората винаги са твърдели, че любовта на мъжа минава през стомаха? Сега вече и тя започваше да вярва в тази максима.

Струваше им се, че Париж ги обгръща в топла прегръдка и че ги целува по двете бузи. Можеше дори да поставят огромни неоновы надписи „Влюбени, добре дошли в Париж“, които щяха да са в пълен

унисон с щастливите искрици в очите им. Казаха си, че само Париж може да предложи толкова много на влюбените. И че днес това е техният град.

Разходиха се по „Шанз Елизе“, по който растяха три редици огромни вековни дървета, посетиха галерията „De Jeu de Paume“, за да видят колекцията от творби на импресионисти. Щастливи, че могат да се държат като туристи, се бавеха в блаженство в кафета и барове, държаха се за ръцете и много се смяха. Лара си помисли, че отново се чувства млада. Само че, когато за първи път беше тук и наистина беше млада, не се беше забавлявала толкова много. И почти изгуби Дан в Лувъра.

Влязоха в прекрасния павиран двор, видяха стъклената пирамида и влязоха в галерията със скулптурите. Дан беше като човек, попаднал в рая. Ръцете го сърбяха да докосне мраморното съвършенство, да почувства леките извивки. Чудеше се как майсторите са успели да вградят толкова много чувства в тези късчета студен камък.

— Тук човек може да се прости с мечтите си — каза той на Лара, която го наблюдаваше, докато той, от своя страна, гледаше *Psyche rearmee par la baiser de L'amour*, мраморна статуя на красиво младо момиче, прималяло от целувката на любимия, вероятно Купидон, който, както се предполагаше, я е посетил през нощта.

— Антонио Канова, Венеция 1757–1822 — прочете Дан надписа и въздъхна. — Няма начин някога да стана толкова добър.

— Но откъде знаеш? Никога не си опитвал.

— Повярвай ми, знам. Може би не беше чак толкова лошо, че ми се наложи да се грижа за брат си и сестра си. Така ми беше спестено да позная болката на провалилия се човек на изкуството. Не се тревожи — добави той, като видя загрижеността и тревогата в погледа ѝ, — не съм изгубил мечтите си. Току-що видях какъв е големият талант, това е всичко.

Влязоха в магазина на музея и си купиха картичка със статуята, а Дан каза, че ще я постави в рамка, за да помни винаги този ден.

„О, но дали ще го запомниш! — прошепна едва чуто предателско гласче в душата на Лара. — Или пък ще забравиш, както стана с Бил, прекалено скоро...“

ГЛАВА 24

Същата вечер, доволни един от друг, се разходиха, хванати за ръце, по бреговете на Сена, като се спряха, облежани на перилата, на Пон Ньоф, за да погледат минаващите лодки, празнично осветени и пълни с туристи, които щастливо се хранеха и разглеждаха забележителностите край тях.

Малко след това се озоваха в голямата катедрала Нотр Дам, където зяпнаха, замаяни от почуда, огромните прозорци, които светеха на залеза и сякаш имаха свой живот и своя сила. Спокойствието под извисяващите се сводести арки и ехото на древните камъни ги пренесоха сякаш в друг свят — свят, където царуваха безметежността и размишлението. Други туристи се разхождаха и гледаха, а местните хора коленичеха за молитва, с наведени смирено глави. Лара запали свещи и коленичи до Дан, сякаш се предложи на този спокоен свят.

„Чуй ме, Господи, не се чувствам като грешница, но ако съм, прости ми. Аз просто се опитвам да уловя щастието, да взема каквото още мога и, моля те, помогни ми да намеря истината за себе си и за Бил. И за Дан...“

Когато излязоха от катедралата, здрачът вече се беше спуснал. През реката, на другия бряг, Лара видя светлините на „Тур д’Аржен“. Беше забравила за съществуването на ресторанта, докато не го видя отново. Спомни си младия Бил, който безразсъдно поръчваше шампанско, и неочаквано сърцето я заболя за младата и неопитна двойка, която бяха тогава. Сега вече беше сигурна, че единственото му желание е било да я впечатли. О, Бил, помисли си с тъга, какво стана с нас?

Разходиха се по моста De la Tournelle и стигнаха до Сейнт Луи, малко островче наред Сена, където надникнаха в малките и оградени четвъртити вътрешни дворчета на древните каменни имения, строени по протежение на кея д’Анжу. Замислиха се за знаменитостите и милионерите, които най-вероятно живееха в тях, после се разходиха по улица „Сейнт Луи ан айл“ и се удивиха на магазинчетата за кукли на

конци, на магазините за котки и на сладкарниците, на чиито витрини пастите блестяха като бижута, а тортите бяха покрити с пухкава сметана. Наредиха се на дългата опашка пред „Бертилион“ за сладолед. Лара си поръча такъв със смокинова нуга, а Дан — с шоколадова и поръсен със стрити бадеми — най-вкусното нещо на света, както се изрази той.

По-късно се настаниха на външна маса в „Le Flore en l’Isle“, отпиваха бавно от бялото вино и гледаха как край тях преминават лодките. Струваше им се, че всъщност пред погледа им се разкрива целият свят. И най-накрая, след като мракът се спусна над земята, взеха такси обратно до хотела, за да заспят със съня на истински изтощени и щастливи туристи. Като любовници, отпуснати в прегръдките си.

Малко преди да затвори очи, Лара си помисли, че това е най-щастливият ден в живота ѝ. „Без да се броят дните, в които се родиха децата ти“, отново ѝ напомни онова слабо и несигурно, но упорито гласче. „Е, и какво от това — запита го виновно тя. Нима има общовалидно определение за щастие? Защо да не мога просто да го приема и да му се наслажда от все сърце?“

Следващият ден щеше да бъде последният им в Париж и затова станаха рано. Разходиха се по улиците като две развълнувани деца, все още очаровани от факта, че всичко изглежда толкова по френски — от изящния, покрит с павеа, Place de Furstembourg с неговите очарователни сгради с дървени капаци и грациозни и тънки дървета Paulownia, с витрините на магазините, обсипани с блестящи копринени и кадифени тъкани, както и с лъскав брокат до уличния пазар на улица „Дебюси“, където се спряха в благодатната сянка на синята тента до сергия, за да опитат пресни пъпешки и добре узрели, много сладки праскови. Удивиха се на силния аромат на различните видове сирене и шунка, ахнаха при вида на изобилието от замразени омари, защото въобще не знаеха, че съществуват толкова много видове, както и че на света има сиви стриди с толкова пикантен аромат.

Доловиха сладкия и дъхав аромат на току-що извадени от фурната пасти, покрити с плодове или различни глазури, които бяха толкова съвършени на вид, че приличаха на снимки от списанието на Марта Стюарт. Опитаха се да изберат между направо дяволитите на вид chocolat daquoise и ягодовите mille feuille, богати на сметана.

Неспособни да им устоят, си купиха и от двете и ги изгълтаха щастливи в близкото, намиращо се на ъгъла кафе, където изпиха и по две чаши силно еспресо.

Дан настоя да направи снимка на Лара, щастливо усмихната и без червило на устните. Един от келнерите учтиво предложи да направи снимка и на двамата и Лара се облегна на свитата в лакътя ръка на Дан с израза на „котка, която е облизала сметаната“, както каза, когато по-късно видя снимката.

Разходиха се в Люксембургските градини и разгледаха, без да бързат, малките бутици, където се продаваха златни бижута, обсипани с перли. Лара купи по един чифт обеци за „момичетата“. И когато най-после се умориха, взеха такси обратно до хотела, където ги чакаше багажът им. Казаха им, че наистина бил останал в Синсинати.

Беше вече пет часът и Лара чувстваше болки в стъпалата. Съблече полата си, легна на леглото и се прозина дълбоко. Дан я зави с одеяло, целуна я и каза:

— Ще се върна скоро.

— Къде отиваш?

— Да се поразходя.

Тя се гушна в одеялото, защото очите ѝ вече се затваряха.

— Но ние се разхождахме през целия ден.

— Да, но това е Париж и няма време за сън — и вратата се затвори след него.

Неясно, като останки от последната ѝ мисъл, преди да заспи, Лара чу Бил да казва същите думи: „Ти луда ли си, Лара? Ние сме във Франция, Нямаме време за пилеене...“

Точно така би се изразило и мечето Йоги, помисли си тя, неочаквано изпитала тревога. Май всичко щеше да се окаже де жаву.

Лара се събуди, защото чу Дан да си пее под душа. Все още със затворени очи, тя се усмихна. Бил никога не си пееше под душа, защото винаги беше прекалено загрижен за нещо. Обърна се и почувства нещо, оставено върху възглавницата. Отвори очи и втренчи поглед в красивата костена кутия. Изпита облекчение, когато осъзна, че няма да стане жертва на де жаву все пак. Дан просто беше пожелал да я изненада.

Развърза панделката и отвори кутията. Побърза да свали пластове бяла и мека хартия, за да види изящното боди, на което се

беше възхитила в Сабия Роса, онова, което със сигурност тежеше по-малко от унция и беше изработено от коприна с цвета на бледа праскова и дантела. Беше красиво и тя знаеше, че сигурно струва цяло малко състояние.

Чу Дан да си подсвирква тихичко — така, както правеше докато поправяше, верандата ѝ. Плъзна се от леглото, облече бодито и се наслади на допира на гладката коприна до гърдите си. Никога досега не беше имала боди, а това беше толкова нежно и леко, че почти не го усещаше. Извади от дъното на гардероба новите си обувки с високите четири инча токчета и ги обу. Облегна се на вратата на банята в секси поза.

— Мисля, че мога да ти представя твоя подарък.

Засмените очи на Дан веднага забелязаха, че е гола под бодито и че токчетата правят краката ѝ много по-дълги и по-стройни. И че тя е много, много секси и желана.

— Е, благодаря ви много любезно, мадам. Наистина оценявам усилията ви.

— Харесва ми. Подаръкът е прекрасен — каза тя.

— И двамата можем да му се порадваме.

Той ухаеше на сапун и шампоан и на самия себе си. Грабна я в прегръдките си и я отнесе обратно в леглото.

— Става късно — възрази, но с половин сърце, Лара. — Трябва да взема душ и да се облека.

— Аз ще ти помогна — той вече гризеше меката част на ушите ѝ, а ръцете му бяха под коприната...

Забравиха за времето и за това, че са в Париж.

Лара правеше любов инстинктивно, без планове за успешно съблазняване, защото дори не беше чувала за този вид изкуство. Просто правеше онова, което иска — докосваше, вкусваше, обичаше. Прошепна, че харесва силното му тяло, че има силна нужда от него. А после, в онзи върховен момент, когато сякаш пристъпваш някаква граница, се засмя и се протегна, в цялата си дължина, мокра от сладост, като доволна котка.

След няколко часа вече бяха взели душ и се бяха преоблекли за вечерта. За тази вечер се беше погрижил Дан. Той беше направил резервациите за ресторанта и беше избрал най-старата, в народен стил,

гостилница в Париж, много обичана както от парижани, така и от туристите.

Държаха се за ръце и гледаха очаровани през прозорчетата на таксито, което набираше скорост през каменни мостове, осветени от красиви старомодни лампи–глобуси. После направиха кръг на площад „Конкорд“, където по време на Революцията е била поставена гилотината и където е била отрязана главата на Мария–Антоанета, както и тези на Луи Х и Робеспьер.

Проклинайки уличното движение, шофьорът подкара по-бързо по страничните улички, като натискаше силно клаксона и кълнеше тихичко под нос всеки, който беше достатъчно луд да се изпречи на пътя му. Когато стигнаха пред ресторантчето, те бяха благодарни, че все още са живи.

„Бофинжер“ беше известен с чудесния си таван — цветна мозайка, датираща от началото на двайсети век, както и с високите си огледала, които имаха конуси, оформени като лалета, с инкрустираното си дърво и ецвано стъкло. Мястото беше изискано и все пак уютно, със задушевна атмосфера.

Лара седна с гръб към стената, защото искаше да гледа парижаните, а Дан се настани срещу нея и започна да изучава списъка с вината.

— Brouilly — каза на келнера. — Изстудено. И бутилка „Евиан“.

Изненадана, Лара му каза с възхищение в погледа:

— Много бързо се учиш, мистър Холанд.

— Запитах старата дама–дракон в хотела какво да поръчам — призна той.

Тя се засмя.

— О? И какво друго ти каза тя?

— Да поръчам морска храна. Че тук сервират една от най-добрите. И че още си заслужава да опитаме choucroute garnie и печените омари.

— Искам да опитам всичко — реши тя, изведнъж изгубила свян.

Той наля в чашите от студеното леко червено вино и посвети вниманието си на менюто, а Лара изучаваше замислено лицето му. Точно срещу тях се настани елегантна застаряваща дама. Беше сама. Бутилка шампанско се изстудяваше в сребърна кофичка на масичка, непосредствено до нейната маса.

Лара си помисли, че със сигурност е французойка, и завидя на шика, който явно беше постигнат без много усилия — толкова естествен беше. И беше, както се изразяваха само французите, на определена възраст. Златисторусата ѝ коса, прошарена с платинено, беше ниско остригана и подчертаваше формата на главата ѝ, което изглеждаше съвсем подходящо. Скулите ѝ бяха високи и очертани като на филмова звезда, а очите ѝ бяха сини като тези на Дан. Беше висока и стройна, облечена в жълто, висша мода, сако и къса черна пола. Носеше обувки с високи токчета, а краката ѝ бяха съвършени. Лек като облак черно-жълт шал от шифон беше праметнат грациозно около шията ѝ, но не пречеше да се забелязва дебелия перлена огърлица.

Лара предположи, че шалът и огърлицата имат за цел да скрият пораженията на възрастта, които започват да личат от шията, а с течение на времето слизат и все по-надолу. Елегантната французойка се огледа неспокойно наоколо. Улови погледа на келнера, каза му нещо, после нетърпеливо погледна часовника си.

— Той закъснява — Дан явно също наблюдаваше жената — в огледалото.

— Защо си толкова сигурен, че чака мъж? — запита възмутено Лара. — Може би чака дъщеря си. Или дори приятелка — Дан повдигна скептично вежди. — Само защото се е облякла изискано? Но това е Париж! — настоя Лара.

Дори не знаеше защо се застъпва така за непознатата жена, освен може би съзнанието, че не бива така, по този начин, да се изразява публично тревогата, не, страха, че той може да не дойде. „Аз никога не бих могла да го направя“, помисли си тя. А после си спомни, че на улица „Якоб“, когато Дан я беше взел в прегръдките си, неподправената радост, която беше изпитала, беше направила впечатление на минаващата двойка, която ги беше аплодирала. Спомни си съзаклятническата, издаваща множество чувства, усмивка на жената, която сякаш ѝ казваше, че сигурно е много щастлива с такъв млад мъж до себе си. И си каза: „Но да, мога.“ Поне това може да направи Лара Луис.

Жената се изправи на крака. Отиде нервно до вратата, надникна навън, върна се обратно и отново седна. Улови погледа на Лара и въздъхна, после вдигна леко рамене — явно в знак на поражение.

И после, изведнъж, той се появи. Вървеше уверено към нея със сако, праметнато през раменете по този така очарователен френски маниер, с разрошена от вятъра тъмна коса. Жизнен, привлекателен. И, както забеляза Лара с неочаквано в сърцето съжаление, толкова млад.

Лицето на жената се озари. Само за секунда тя скочи на крака и обви ръце около врата му. Той беше тук, нейният любовник беше дошъл при нея.

— Mon amour... — извика тя и на мига му прости всичко.

Кръвта на Лара се смръзна и стана студена като виното, което пиеше. „О, Господи, запита се, и аз ли изглеждам така? Като глупава застаряваща жена с по-млад любовник?“

— Виж само колко са сладки! — каза Дан с широка усмивка.

— Сладки? — повтори тя удивена. После осъзна, че Дан гледа на разигралата се сцена съвсем различно. Не виждаше разликата във възрастта им. Виждаше само, че жената е много щастлива от идването на любовника си. И че само това има значение.

Лара протегна ръката си към него през масата и онези малки електрически сигнали отново преминаха между него и нея. И тя също се почувства щастлива заради застаряващата жена. Щастлива, че любовникът ѝ се е появил, макар и със закъснение. Щастлива просто заради момента. Защото много добре знаеше колко преходно може да бъде щастието.

— Улови мига! — каза тя, когато вдигнаха чаши в тост за непознатата и любовника ѝ. Да, отсега нататък щеше да бъде благодарна за всяка минута щастие, която може да изпита.

— Знаеш ли, че омарите са афродизиак? — И Лара щастливо преглътна един от тях.

— Мислиш ли, че имаш нужда от още един?

Тя се усмихна широко и си взе още един.

— Не, но ги харесвам.

— Аз също. А какво, предполагаш, е това? — Дан гледаше замислено една кръгла раковина, пълна със зеленикави нещица.

— Морски таралеж? — опита се да налучка тя.

— Искаш ли да опиташ?

Тя поклати глава.

— Прекалено много приличат на морски дарове.

Ще ги оставя на теб.

— Е, благодаря — Дан си взе един и го сложи в устата си. — Вкусно — каза и вдигна поглед към тавана.

— Ако обичаш хлъзгавите неща.

Тя се смееше, когато каза:

— Достатъчно сме говорили за храната. Време е за малко култура.

— Култура? Но нали разгледахме Лувъра и няколко галерии?

— Да, видяхме почти всичко, което може да се види в Париж, включително и скъпите и красиви бутици — въздъхна щастливо Лара и прокара длани по гърдите си с мисълта за прекрасното и много скъпо боди, което носеше под черния пуловер. — Париж е най-прекрасното нещо на света! — каза тя замечтано.

За тях Париж беше раят. Париж беше съвършен. Какво би могло да бъде по-хубаво от това?

ГЛАВА 25

„Нищо!“, мислеше си тя мрачно на следващата сутрин. Първо, валеше. И то не просто дъжд, а сякаш беше настъпил библейският потоп. Дан беше зад кормилото на малкото, взето под наем, Рено 106, което, на всичкото отгоре, нямаше климатична инсталация. Не беше точно това, за което Лара беше помолила, но неслужливият мъж от агенцията им каза, че само с това разполагат, и тъй като не са спазили деня си на резервация — отново! — трябвало да бъдат щастливи, че въобще ще им дадат кола.

С карта в ръка, Лара гледаше втренчено през почти непроницаемото предно стъкло. Не се виждаше нищо друго, освен червените светлини на колата пред тях.

— Кажи ми кога да завия. — Погледът на Дан не се откъсваше от пътя. Беше изумен от безразсъдството на парижките шофьори, които смело завиваха и пресичаха пътища в такова време. Намали рязко скоростта и почувства как колата подскочи. Това беше третата им обиколка на кръговото движение, а Лара все още не беше сигурна по коя улица трябва да завият, а той все още не беше свикнал със скоростите.

— О, по дяволите! — каза Лара, с което сякаш призна поражението. — Хайде просто да се махаме оттук, няма значение, в каква посока.

Дан зави вдясно и отново изруга, защото друго превозно средство успя да се шмугне пред него и да опръска с кална вода предното му стъкло. После отново зави вдясно и се озоваха в доста тясна уличка. Зад тях някой натисна силно клаксона и го задържа така.

— Това копеле сякаш е легнало върху него! — каза Дан, вече много изнервен. — Какво ли му става, по дяволите? Защо кара толкова близо до мен?

Лара се обърна да погледне. Шофьорът на допотопния камион „Ситроен“ размаха юмрук в нейната посока и каза нещо, за което тя нямаше съмнение, че е нещо неприлично. И тя се напрегна да погледне

над купчината багаж, която бяха струпали на задната седалка, за да види какво не е наред.

— О... Мили Боже... Дан... — каза тя бавно. — Мисля, че е по-добре да спреш.

— Какво!? И да направя удоволствие на това копеле?! — Дан вече истински кипеше от гняв. — Натиска клаксона, за да се отстраня от пътя му, вече пет минути и, проклет да съм, ако помръдна.

— Дан... — Лара постави длан на ръката му, сякаш така можеше да успокои гнева му или поне да му сложи юзди. — Дан, трябва да спреш.

Той я изгледа ядосано с крайчеца на окото си, но продължи, макар и трудно, да напредва по тясната уличка, от двете страни на която бяха паркирани коли. После нещо в израза на лицето ѝ го накара да забележи молбата в гласа ѝ. Докато натискаше спирачките, той усети лек удар изотзад и чу как задната броня на колата се свива.

— О, по дяволите! — изстена той. — Виж сега какво стана заради теб!

Лара го изгледа гневно.

— Преди да решиш какво е станало заради мен, мистър Холанд, предлагам да слезеш и да видиш какво си направил ти.

Ядосан, Дан слезе от колата и затръшна силно вратата зад себе си. Лара успя да обхване с поглед положението. Металната предна броня на допотопния ситроен беше здраво закрепена за задната броня на тяхното малко рено. Доколкото можеше да схване от знаците на шофьора, така беше още откакто се бяха въртели по кръговото движение. Изглеждаше, че бяха дърпали камиона и разгневения му шофьор някъде в продължение на пет минути.

Тя надникна през зацапаното прозорче. Шофьорът крещеше на Дан бързо и ядосано. Дори стигна дотам да го заплаши с юмрук. Със скръстени на ръце гърди, Дан само го гледаше гневно. По носа му се стичаха дъждовни капки и той нетърпеливо ги избърса с опакото на дланта си.

— Очевидно сте карали много близо до мен и сте се забили в задната част на колата ми — каза той, което звучеше достатъчно разумно, защото, как по друг начин, можеха да се закачат за задната им броня?

— Не, не, не — французинът беше наистина огромен. Вдигна пред лицето си юмруци, явно готов за бой. — Нищо подобно не е станало.

Улично задръстване в огромни размери се оформяше на тясната уличка зад тях. Шумът от множество клаксони и ядосани гласове се смесваше с пляска на дъжда. А после се чу високият вой на полицейска сирена.

— Този идиот тук твърди, че вината е моя — каза възмутено Дан.

— Е, а така ли е наистина? — запита Лара, както се надяваше, спокойно. Макар тайно да мислеше, че вината може би наистина е негова.

Дан я изгледа така, сякаш беше извършила тежко престъпление.

— Разбира се, че не. Те всички шофират като луди, нали видя. Той се е забил в мен!

Двама полицаи вървяха към тях с шапки, надвесени заплашително над очите, и с черни дъждобрани, чиито поли важно-важно се развяваха.

— Мосю, мадам, трябва да отбиете до тротоара — нареди им единият.

— Разбира се — устните на Дан бяха стиснати силно. — Само ми покажете до кой от двата.

От двете страни на тясната уличка колите бяха паркирани така, че не оставаше нито един свободен сантиметър, и следователно нямаше как той да отстрани колата от пътя на останалите. Междувременно шофьорът на камиона, с доста възклицания и жестикулиране, разказваше на другия полицай своята версия на случилото се и се възмущаваше от глупостта на *tourists americains*. Лара също така забеляза и сърцето ѝ се сви, че полицаят записва всичко в малкия си бележник.

Дан показа на „техния“ полицай задната част на реното. Той също извади бележник.

— *Votre nom, votre permis, catre d'assurance et votre plait monsieur.*

Лара извади документите от жабката на колата и ги подаде на Дан.

— Ще бъде ли всичко наред?

Той сви рамене.

— Откъде да знам? И без това имам достатъчно проблеми с това да разбера какво ми казва.

С остър шум от стъргането на металните повърхности камионът беше освободен от тяхната броня. След десет минути Дан се качи пак в колата.

— Копелето наистина се опита да припише вината на мен! — каза той, все още кипящ от гняв.

— Значи няма да ни пратят в затвора? — плаха усмивка повдигна леко кранчетата на устните на Лара.

— Нали ти казах, че ще стане бързо. Но ако му бяха повярвали, вече щях да съм в затвора.

— А това щеше да бъде един доста по-различен начин да се види Париж — Лара просто не можеше да потисне нервния си смях.

Озадачен, Дан я погледна с крайчеца на окото си.

— Какво толкова смешно има? Че мога да видя Париж от вътрешността на затворническа килия? Ха! Странно чувство за хумор имате, мадам.

— Не ме наричай „мадам“! — сряза го тя, ядосана, че той не може да погледне на случилото се откъм смешната му страна.

— Съжалявам, мисис Луис.

Тя отпусна рамене и се сви на седалката шокирана. Сякаш ѝ удариха шамар. Той никога не я наричаше „мисис Луис“. Преди винаги беше казвал „мис Луис“. Дали не беше го направил нарочно, за да ѝ напомни коя е и да наблегне на факта, че не е мисис Дан Холанд? Изведнъж чудесното им романтично пътешествие беше сведено до тривиално и кухо, лишено от смисъл и емоции. Искаше ѝ се да заплаче, но знаеше, че не бива, че не може да му позволи да види болката ѝ. „Чудесно, помисли си нещастно, ето, че историята отново се повтаря. Точно това се случи и с Бил. Изгубихме пътя... скарахме се и престанахме да си говорим...“

Някъде из мъглата, която ги обвиваше, се появи знак: Toutes Directions.

— Следвай тези знаци — каза му тя кисело. Не знаеше докъде ще ги заведат, но всичко ѝ се струваше по-добро от това да обикалят безспирно по задните улици на Париж — в район, където бяха разположени само складове и полусрутени сгради, които никога преди не беше виждала.

Бяха на периферното шосе — магистрала, която опасваше цял Париж. Тя изпита облекчение, защото реши, че сега ще ѝ е много по-лесно да намери десния изход към град Тур. Скоро щяха да бъдат в приятен и уютен малък хотел и може би, след като вземеше горещ душ, Дан щеше да възвърне здравия си разум и да види смешната страна на нещата.

Устните ѝ отново се оформиха в лека усмивка, когато си спомни *les flics* да крачат авторитетно към тях, двамата прогизнали от дъжда и ядосани *stiminels americains*, докато шофьорът на камиона се готви за влизане в истинска битка.

— Наистина мисля, че беше доста смешно — каза тя и се изкикоти, с което показва, че не се разкайва за чувствата си. — Реших, че онзи веднага, на самото място, ще започне бой с юмруци.

Горчива усмивка разкриви устните и на Дан.

— А аз реших, че ще свърша или в болницата, или в затвора.

— Никой не би повярвал! — успя да каже тя между пристъпите на смях. — Никога, дори и след милион години...

Той я изгледа остро, пронизващо.

— За миг ми се стори, че ще вземеш неговата страна.

— Кой, аз? — Лара го погледна невинно, с широко отворени очи. — Никога! Вината очевидно беше негова — но се усмихваше, докато го казваше. Почти чуваше думите на Делия: „Учиш се, Лара“.

ГЛАВА 26

Обикаляха по периферната магистрала вече два часа.

— Минах край този знак вече два пъти — каза Дан. Качи се на пътното платно, което водеше въвн от магистралата, зави вдясно и спря. — Дай ми картата.

Лара мълчаливо му я подаде.

— Господи, толкова е просто, защо не си могла да го видиш? Точно тук, погледни!

Той посочи маршрута на картата, после, отвратен от нейната некомпетентност, потегли отново.

Дара мълчеше възмутено и гледаше през прозореца. Не знаеше защо не е видяла шосето, това е. Може би не е само Бил, мислеше тя. Може би наистина всички мъже си приличат. Всички те могат да разчетат една карта само за секунди, но ако са паркирали на спокойна улица. Ха, помисли си тя, само дай на един мъж карта, докато шофира лудо по магистралата със седемдесет мили в час и знаците профучават покрай него, а на всичкото отгоре, от теб се иска незабавен отговор. Точно така започват трудностите. Разбира се, трябваше да е планирала маршрута предварително, но все пак нямаше особена причина Дан да става чак толкова неприятен. Нали сега караха по пътя, по който трябваше.

— Не мога да повярвам, че изгубихме два часа на околоръстното шосе — каза Дан. — Когато всичко, което трябваше да направиш, беше да погледнеш картата.

— Погледнах я! — сряза го тя. — Трябва да се опиташ да намериш този малък знак при седемдесет мили в час.

— Километри — поправи я той. — А ти трябваше да си сложиш очилата.

— Но аз съм ги сложила! — тя загледа гневно право пред себе си — към зацапаното и размито от дъжда поле.

Половин час измина в мълчание.

— Защо сме насред селски пейзаж? — запита тя най-накрая. — Нали трябваше да сме на главния път за Тур.

— Реших да карам по пътищата, маркирани в зелено на картата.

— Поел си по зелени гори? В ден като този? — Лара вдигна ръце изумена.

Дан беше вдигнал брадичка и стиснал решително устни. Погледът му, доста мрачен, не се отделяше от пътя, който се виеше пред тях.

— Просто остави на мен, Лара, а? — каза ѝ с все същия студен тон. — Реших, че по тези пътища движението ще бъде по-малко натоварено.

— Разбира се, че ще е така. Никой не поема по селски пътища в такова време. Виж, там има бензиностанция. Хайде да попитаме за посоката.

— Прекалено късно. Вече я задминахме.

— Тогава, по дяволите, завий обратно! — извика тя, вече силно ядосана. — Освен ако, разбира се, не знаеш къде се намираме.

Дан сви рамене.

— Не знам.

— Защо мъжете никога не искат да спрат и да попитат за посоката? — процеди тя през стиснати зъби. — Това е доста голям недостатък на вашия пол, знаеш ли?

В колата настана ледено мълчание. Нима такава е истинската любов, запита се тя. Не романтични чувства, не цветя и парфюми и елегантни обувки с високи токчета и секс. А кавги, прояви на твърдоглавие и отказ да се види истината. „Както при мен и Дан, предполагам. Да, разбира се, и при мен е така. Аз също съм толкова твърдоглава колкото и той. А съм и жена, което е още по-лошо, поне в мъжките очи. Те мислят, че ние, жените, никога не се държим разумно. Особено в кола.“

Хвърли крадешком поглед на Дан. Лицето му беше безстрастно, устните му — здраво стиснати. Каза си, но с известни съмнения, че просто нервите им са опънати, че е от стреса да шофираш в чужда страна, че е заради инцидента и заради нестихващия дъжд. Но съмненията все изникваха в ума ѝ като първите предвестници на вулкан, а колебанията и тревогата ѝ се засилваха с всеки километър, пропътувай в мълчание.

Вече изпаднала в паника, се запита дали не е направила някаква сериозна грешка. Огромна, зловеща, истински страшна грешка. Грешката на живота ѝ. „Чакай минутка, каза си, нали само преди седмица мислеше, че бракът ти с Бил е грешката на живота ти!“

Сгуши се още повече на седалката и се отдаде страхливо на мислите си. Чудеше се кога ли и двамата ще избухнат и ще сложат край на тази така наречена идилия. Стисна силно устни, после и зъби, за да не заплаче. Замисли се с копнеж за дома си, за спокойствието на самотата си — само с кучето за компания. Без кавги, без промяна на настроенията. Без грешки. Всичко, което искаше в този момент, беше да е в къщата на плажа. Само тя и Декс. И да гледа залеза. Но нали само преди няколко часа беше обичала Дан толкова силно, че не можеше да откъсне ръцете си от тялото му и не можеше да си представи живота без него.

„Всичко, което трябва да направите, момичета, е да се държите разумно, каза ѝ слабо вътрешно гласче — Да, но знаеш ли какво, до гуша ми е дошло да се държа разумно. Ако това е любовта, искам ли я въобще? Да, да, искам я, по дяволите!“ „Я престани да бъдеш така твърдоглава, Лара. Признай фактите: разбира се, че я искаш“.

Още половин час измина и стигнаха до някакво село — само една улица, от двете страни на която имаше разнородни къщи, а зад тях се простираше равно сухо поле. Дан натисна рязко спирачките и зави, мина под някаква арка и се озоваха в прогизнал от вода вътрешен двор, който се оказа предната част на доста порутена фермерска къща. Кал и кудкудякащи кокошки се разхвърчаха под колелата им, а кучето с тъмнокафяви очи се разляя и им показа два реда страшни бели зъби.

— Върви по дяволите! — извика му Дан и излезе от колата, а кучето наведе глава и се отдръпна от пътя му.

— Ето, че сега си груб и с животните, както и с жените — беше коментарът на Лара. Той се извърна към нея и я изгледа остро. Тя му отвърна със същото. — Както и да е, къде отиваш?

Той посочи изписания на ръка знак до входа. Gites. Chambre a Louer. Стаи под наем! Да не би да имаше предвид, че ще останат тук за през нощта! Силно разочарована, Лара огледа двора. Той представляваше море от кал и стъпки на едър рогат добитък, а мрачната, изградена от солиден сив камък, къща определено беше наклонена вляво и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се срути.

През продължаващите да се изливат потоци дъжд тя виждаше, че Дан разговаря с някаква висока и слаба, доста негостоприемна на вид жена с прошарена коса и унило изражение.

Жената изчезна в къщата и след малко се върна с ключ. Наметна едно старо палто на главата си вместо чадър и забързано зави зад ъгъла, последвана от Дан. Той се върна след няколко минути.

— Остават ни най-малко седемдесет километра до Тур, а времето се влошава — каза той. Второто беше очевидно. — Това ще бъде за тази вечер — поколеба се, после добави мрачно: — Съжалявам, Лара.

Тя го гледаше мълчаливо изпод мигли, нежелаетца да прости, въпреки съвета на слабото си вътрешно гласче.

Той подкара реното към задния двор на фермата и спря пред хамбара. В камъка бяха издълбани малки прозорчета, а от покрива липсваха няколко керемиди. Все още неспособна да каже и дума, тя го последва вътре.

Стаята беше просторна, а леглото беше същото *lit matrimonial* — широко двойно легло — което французите, изглежда, предпочитаха. Това тук беше застлано с кувертюра в оранжево и кафяво, а завесите бяха от полиестер в същите цветове. Леглото, както и шкафът за дрехи от борово дърво, бяха служили, както се виждаше, дълги години в спалнята на самите фермери, а после им беше отредено да служат и на закъсалите по пътищата туристи. Тяхното добро време обаче беше безвъзвратно отлетяло. Лара предположи, че сега стопаните на фермата имат съвсем ново лъскаво обзавеждане, купено от местния смесен магазин. В тази стая имаше още мръсна маса, два плетени стола и износено, вече безцветно, килимче пред леглото, застлало само отчасти неравния каменен под.

Лара се замисли с тъга и копнеж за малкия хотел „Де Гроасон“ в Тур, топъл и уютен, който ги очакваше. Ритна ядосано крака на масата, после изрева от болка, заподскача на един крак, разочарована, уморена и премръзнала.

— Чудесно! — изръмжа. — Изглежда, ще прекараме най-съвършената нощ в живота си!

Дан пхна ръце дълбоко в джобовете на панталоните си. Каза:

— О, хайде, Лара, примири се, не можеш ли? Казах, че съжалявам.

Тя го изгледа унищожително. От дрехите му продължаваше да капе вода. После се обърна мълчаливо и отиде да отвори чантите.

— По-добре вземи горещ душ и си облечи сухи дрехи.

Отвори собствения си куфар и свали собствените си мокри дрехи. Очакваше с нетърпение горещия душ. Той можеше да се окаже единственото добро нещо за деня. Извади малкото си портативно радио и го включи. Тина Търнър пееше: „Какво общо има любовта с това“. „Какво, наистина?“, помисли си с известно разкаяние Лара. Мислите ѝ все още бяха в тази посока, когато Дан излезе от малката баня. Държеше в ръка малка синя хавлия и изглеждаше още по-премръзнал и по-мокър отпреди.

— Забрави за душа — каза ѝ: — Няма топла вода.

Лара го гледаше втренчено, изумена. Досега можеха да са вече в Тур, да са се изкъпали в гореща вода, да са си облекли чисти дрехи и да вечерят в някое уютно бистро... Бясна от яд, тя затвори с трясък куфара. Прекалено късно, когато ключалката изщрака, си спомни, че ключето е останало вътре, върху купа старателно сгънати дрехи. Нададе сърцераздирателен стон и се отпусна върху стария плетен стол.

Той изскърца. Столът се прекатури и тя се озова на пода с дупе, заклещено в хлътналата седалка и крака, размахани безпомощно във въздуха. Запищя от разочарование и яд, зарита с крака. Чувстваше се смешна, унижена и определено ѝ беше дошло до гуша.

— По дяволите! — извика тя и точно в момента това ѝ се струваше единствено правилния израз. — О, по дяволите, по дяволите...

Присмехулният смях на Дан долетя някъде отгоре.

— Никога не бих си помислил, че можете да се изразявате така, мисис Луис.

Тя го изгледа зловещо. Гол, той изглеждаше така красив и желан, че почти му прости. Почти, но не съвсем. Каза му все така ядосано:

— Вината е изцяло твоя.

Той коленичи до нея и я издърпа с едната си ръка, докато с другата натискаше надолу счупения стол. Тя се освободи така рязко, че двамата се претърколиха на пода и той се озова отдолу, а тя — отгоре.

Лара усети течението, когато вратата се отвори. Дватамата обърнаха глави и погледите им срещнаха този на домакинята им.

Мадам Дефарж втренчи поглед в голата жена, яхнала голия мъж. После каза с достойнство:

— Мосю, мадам, донесох ви малко от домашно приготвения си калвадос. За да ви сгрее.

Лара почувства как силно се изчервява — и то не само лицето ѝ, а цялото ѝ голо тяло. Скри лице в гърдите на Дан. Чу как домакинята им оставя подноса на масата, после чу вратата да се затваря след мадам Дефарж.

— О... Боже мой... — изплака тя ужасена. — Какво ли си е помислила? Никога вече не бих могла да я погледна в лицето.

Опита се да стане, но Дан я стисна още по-здраво в прегръдката си. Сякаш долови смеха, който напираше в гърлото му, и вдигна гневен поглед към него, после също видя смешната страна на случилото се. Претърколиха се няколко пъти върху килимчето, все така прегърнати, залели се в гръмогласен смях.

Дан изтри сълзите на смях от очите си.

— Наистина ли те интересува какво мисли мадам Дефарж? Та нали никога вече няма да я срещнеш. Пък и тя вероятно е виждала всичко това и преди.

— Не, друг като теб не е виждала. Сигурно години наред ще те сънува — Лара се сгуши жадно в прегръдката му. — Сигурна съм, че никога не е виждала мъж като теб гол.

— О? И откъде знаеш?

— Защото и аз не съм. А аз, приятелю, съм светска жена.

Дан отново се засмя щастливо и гръмогласно, но този път ѝ помогна да се изправи на крака.

— Хайде, светска жено, да пийнем по глътка от този сгряващ калвадос.

Наля в чашите от мътната, кафеникаво–зеленикава течност. Лара гледаше със съмнение.

— Sante — каза Дан, защото веднага беше научил каква е думата за „наздраве“. Пресушиха чашите на един дъх. Лара се хвана за гърлото. Гледаха се втренчено, с широко ококорени очи, без да продумват.

— Истински огън! — задъха се тя. — Да, това е огнена вода... О, Господи, умирам!

Дан, който също се задави, отиде да ѝ донесе чаша вода. Тя я изпи също на един дъх, после, все още кашляйки, каза ужасена:

— О, Господи, забравих. Не бива да прием вода от чешмата.

— Не се тревожи. Нито един микроб не би могъл да оцелее след този калвадос.

— Дан?

— Да.

— Заклучих ключето си в куфара.

Той нададе стон, докато си обличаше пуловера.

— Ще го повредя, ако го отворя.

Лара погледна колебливо съвсем новия си скъп куфар.

— Ще можем да го занесем да го отворят, когато стигнем в Тур. А междувременно можеш да си избереш нещо от моята чанта.

Тя зарови в неговите дрехи, облече си една тениска и сивите му панталонки, обу и чифт от неговите спортни хавлиени чорапи и благодари на Бога за маратонките му, докато им завързваше връзките. Изсуши с хавлията дългата си черна коса и я прибра под бейзболната шапка. Приличаше на мъжа от рекламата на „Мишелин“.

— Готов ли си за вечеря, мистър Холанд?

Виновният му поглед срещна нейния.

— Нещата стоят така. Мадам Дефарж не сервира вечеря.

— Да, защото най-вероятно и готвенето е като калвадоса ѝ — Лара си сложи малко червило и огледа резултата в огледалото. — Ще намерим селското кафене.

— Всъщност в селото няма кафене.

Тя се извъртя рязко към него.

— Макар че има бар. Мадам каза, че ще можем да се нахраним там.

Лара се усмихна лъчезарно, изпитала огромно облекчение.

— Да тръгваме, мистър Холанд. Само се надявам, че не държат много на облеклото, защото в противен случай няма да ме пуснат вътре.

— Не бих се тревожил за това — каза мрачно той.

Стояха в преддверието на парк „Джурасик“ и оглеждаха не без интерес интериора, оформен в лилаво и тюркоазно. Подът, облицован с керамични плочки около бара, беше засипан до глезена с раковини. От джубокса се носеше френска поп музика, а местните младежи с

щръкнали остри коси и кожени якета се извърнаха при влизането им, за да ги огледат по-добре. Лара си помисли, че би трябвало да се досетят какво ги очаква, след като веднъж са видели мотоциклетите отвън. Тя лично едва успяваше да различи каквото и да било през синкавата тютюнева мъгла.

— Bonsoir, messieurs — поздравя учтиво Дан.

— В'soir. — Собственикът беше посивял вече, но все така едър, мъж с остър поглед, който изглеждаше така, сякаш наистина му беше омръзнало да обслужва вечно недоволната си клиентела.

— Qu'est-cet que vous voulez m'sieur, 'dame? — Веждите му бяха вдигнати въпросително.

Лара трябваше да се напругне, за да се сети за френското:

— Vous servez le diner, m'sieur?

Той сви рамене и посочи черната дъска, която беше поставена зад гърба му.

— Seulement les sandwiches.

Целият бар се оживи при този негов отговор.

— Окей, направете ни по един сандвич — съгласи се Дан. — Какво друго имате?

Собственикът накара тълпата младежи да млъкнат, после посочи на двойката чужденци списъка с вината.

— Du jambon. Ou du fromage.

— Jambon et fromage s'il vous plait, monsieur — Лара умираше от глад. — Et vous avez du vin?

Той остави недотам леко една бутилка на тезгяха, после добави и две чаши.

Като взеха бутилката и чашите, те успяха да си пробият път през застрашителната тълпа и седнаха на маса, възможно най-далеч от бара. Бутилката нямаше етикет, а виното имаше такъв вкус, сякаш беше правено вчера. Както и да е, отпиха.

Собственикът пристигна със сандвичите — цяла кифличка, разрязана на дължина. Вътре имаше тънък резен шунка и тънък резен сирене. Масло липсваше. Погледът на Лара срещна този на Дан.

— Предполагам, че във Франция приготвят сандвичите по този начин — каза тя, изпълнена със съмнения.

Помоли собственика за масло. Той я изгледа така, сякаш, освен че беше чужденка, беше и луда.

— Pas du beurre, madame.

Тя отхапа от сухия хляб. Погледът ѝ отново срещна този на Дан.

— Не е чак толкова лошо — каза тя и преглътна с усилие.

Дан бутна рязко стола си назад. Отиде до бара и заговори нещо на патрона. Върна се с тубичка горчица и я остави пред нея.

— Какво ще кажеш за салфетки?

— Можете да имате всичко, което пожелаете, мис Луис.

— Не искам всичко — прошепна в отговор тя и стисна ръката му. Погледите им се срещнаха и потънаха един в друг, така че пропуснаха да забележат, че имат компания.

— Откъде по-точно в Америка сте?

Вдигнаха погледи към четиримата наперени млади момчета, които бяха застанали толкова близо до тях, че Лара се почувства нервна. Бяха облечени в досущ еднакви черни кожени якета, обсипани със стоманени карфици, главите на всички бяха обръснати до дъно, имаха и еднакви татуировки и еднакви едва наболи синкави бради. И определено имаха еднакво отношение към тях двамата.

— Хм — каза Дан на Лара, но шепнешком. — Това тук най-вероятно е местната реплика на „Дяволските ангели“. — После каза високо: — Ние сме от Сан Франциско, приятели.

Лицата им се озариха.

— Калифорния?

За миг на Дан се стори, че видя замечтано изражение в зачервените им от алкохола очи.

— Били ли сте някога там? — Отпи от виното си, като ги гледаше дружелюбно.

Те свиха рамене.

— Mais non, non... Някой ден, надявам се — осмели се да каже на английски най-високият. Свали рязко бейзболната шапка от главата на Лара и нейните очи тревожно блеснаха. — „Лейкърс“ — каза той с благоговение.

Дан свали и своята бейзболна шапка и я подаде на високото момче, което, веднага се виждаше, беше шефът им.

— „Четирийсет и деветимата“ — обясни той. — Футболният тим на Сан Франциско. Твоя е, приятелю. — Обърна се към собственика. — Cognac s'il vous plait. За моите нови приятели. А сега ще ви кажем довиждане.

Все още гладна, Лара сграбчи онова, което беше останало от сандвича ѝ, и го напъха в джоба си. Дан вече си пробиваше път навън и когато минаваше край бара, остави пари за брендито.

— Мерси, мосю. — Благодарностите си изрекоха вече отвън, отново застанали под дъжда.

Отвътре долетя груповото:

— Приятно пътуване!

— Човек просто трябва да знае как да се справя в подобно положение — каза Дан самодоволно, докато се качваха в реното. После се засмя. — Помислихме, че ще ни хвърлят по един бой, а те са искали само бейзболните ни шапки! Бедните деца! — добави, като мислеше за мечтите, които, в техния случай, никога нямаше да се сбъднат.

— Ти си много мил човек, знаеш ли? — Лара облегна глава на рамото му.

Той я погледна с любов.

— По-рано през деня не мислеше така.

— Е, разбира се, че не. Тогава направо те мразех.

Той се засмя. Тя беше жена, пълна с противоречия, но той започваше да я опознава все по-добре.

Тази нощ те се бяха сгушили на тясното старо легло като животни, които търсят топлина в тялото до себе си. Очите на Лара бяха затворени и Дан се питаше дали спи. Той се усмихна, като си спомни всичко случило се през този катастрофален ден и за странния начин, по който всичко се беше нормализирало накрая. Както винаги ставаше по време на това тяхно пътуване. Заради Лара е така, помисли си той. Лара, погледът на която можеше да накара коленете му да омекнат. А как само блестяха очите ѝ, когато уловяха слънчевата светлина! Бяха като топази. А на здрачаване придобиваха топъл златистокафяв цвят. На светлината на свещите пък имаха меден отблясък.

Засмя се, защото му се стори абсурдно това той, строителят, работникът в синя престилка, да измисля слова като истински поет за очите на любовницата си. Не, не любовница, а негова любима. Защото Лара не беше просто негово завоевание. Тя се беше прокраднала не само в леглото му, но и в главата му, в мислите, мечтите и в сърцето му. „Какво, все пак, е любовта?“, запита се той. После отново се усмихна, защото си спомни за червения ѝ бански костюм, за срамежливостта ѝ, за техните кавги, за смеха ѝ.

„Я да видим колко начина, по които те обичам, мога да изредя...“

Учителката му по английски от пети клас, мисис Пърли, би се гордяла с него, защото в момента би могъл да изрецитира дори поемите на Байрон. Защото сега вече знаеше, че това сигурно е любов.

Изреди начините, по които я обичаше: обичаше нежността на изражението и бавната ѝ усмивка, която очертаваше трапчинките и повдигаше леко ъгълчетата на устните ѝ. Обичаше начина, по който тя се държи — като момиче, което едва наскоро се е научило да усеща вече женското си тяло. Обичаше гърдите ѝ — пълни и меки като сатен под пръстите му. Обичаше и леко влажната ѝ кожа, след като бяха правили любов. И, о, Господи, как обичаше да я люби! Тогава всичко беше само страст и огън и нищо друго нямаше значение, освен тялото ѝ в ръцете му и ласките ѝ, както и ласките, с които той я даряваше. А после — изтощената и нежна тишина, която ги обгръщаше, докато телата им бавно възвръщаха нормалния си жизнен ритъм, а усещането беше такова, като че ли току-що си се срещнал с друга душа в някое друго място, не на този свят — място, което отчаяно се опитваме да намерим.

Това беше. Лара извисяваше душата му. Тя беше нахлула в неговия свят, но в същото време му беше дала достъп до своя свят, а как не му се искаше да си тръгва оттам. Каквото и необяснимо нещо да беше любовта, той я посрещаше с отворени обятия.

Беше вече почти на зазоряване, а Лара лежеше будна до Дан. Той похъркваше леко и тя се усмихна — звукът ѝ действаше така успокояващо. Мъж в леглото ѝ, прегърнал я, доволен.

Сивата светлина на утрото се процеждаше през оранжевите полиестерни завеси, без да успява да внесе все още нито топлина, нито слънчев уют в студената и мрачна стая. Тя потрепери и постави краката си върху тези на Дан, сгуши се в него и остави неговата топлина да сгрее измръзналите ѝ крайници.

„Мили Боже, помисли си докато гледаше лицето му, толкова близо до своето, моля те, пази го и се грижи за него. Не го оставяй да ме напусне... Не и сега, когато най-последно го намерих. Знаеш ли какво, Господи, забравила съм това щастливо чувство. Едва сега се научих да се смея, да проявявам глупост от време на време, да бъда секси, да бъда млада — такава, каквато никога не съм била с Бил дори когато

наистина бях млада. Остави ме да го обичам, моля те, пък макар и за малко...”

ГЛАВА 27

В десет часът на следващата вечер и те бяха удобно настанени в очарователния малък хотел „Де Гроасон“ в Тур. Бяха разгледали града, бяха вечеряли рано и в този момент Дан спеше дълбоко в тяхната красива стая с изглед към прекрасна градина.

Лара беше до обществения телефон долу във фоайето, за да се обади на Делия, отчасти защото не искаше да безпокои Дан, но също така, защото знаеше, че Делия ще иска да чуе пълната и неподправена истина, а не би могла да говори спокойно, когато Дан е около нея.

Набра номера, чу сигнала „свободно“ и си представи как Делия се втурва да вдигне слушалката. Делия винаги се движеше бързо, втурваше се към всичко, тя беше в непрекъснато движение или поне така беше, докато химиотерапията не забави малко движенията ѝ.

— О, най-после си ти! — Делия беше останала без дъх от възлнение. — Умираме да знаем как стоят нещата при теб. Вани казва, че сме като хора от гръцка трагедия — стенем, тревожим се и предричаме нещастия, застанали в дъното на сцената. И така? Как върви?

— Върви добре.

— Добре? Очаквах превъзходна степен: чудесно може би, или още по-добре — страхотно.

Вече и двете се засмяха.

— Знаеш какво искам да кажа — Лара неочаквано изпита срам да разкаже дори на най-добрата си приятелка за преживяното.

— Не, не знам какво искаш да кажеш. А ти въобще знаеш ли?

Лара въздъхна.

— Караме се непрекъснато — призна тя. — Е, поне вчера се скарахме. И веднъж в Париж. Сериозни караници.

— Това е добре, защото поне показва, че и той не е съвършен. Ако беше, щях да изпитам съмнение.

— Но понякога, всъщност през по-голямата част от времето, е прекрасно.

Чу как Делия въздъхна от облекчение.

— Е, благодаря на Господ за това. Така поне не мислиш за Бил Копелето.

— Делия — Лара се поколеба дали да ѝ признае, но тя все пак беше най-добрата ѝ приятелка, — не съм престанала да мисля за Бил. Поне не напълно. Непрекъснато си спомням за неща, които сме правили заедно.

— Разбира се, че ще е така. Нали посещавах местата където сте били заедно. Какво друго си очаквала?

— Странното е, че сега си спомням всичко такова, каквото е било в действителност. Не онази съвършена версия, която явно съм си създадала с течение на годините. И знаеш ли още какво, Делия? Още по-странно е, че това пътуване с Дан понякога толкова много прилича на онова с Бил, та понякога ми се струва, че съм със същия мъж.

— Само че не си. И помни едно, мила. Всички мъже си приличат. Те са различна порода от нас, жените, които никога не мислим първо за себе си. На някои неща те всички реагират еднакво.

— Натисни копчето им и само гледай какво ще стане, така ли? — каза Лара изумена. — Например защо никога не спират колата и не питат за посоката? Защо не искат те да четат картата? И защо се ядосват, когато направим проста и често срещана грешка?

Делия се смееше.

— О, проблеми по пътищата, нали? Хайде, разкажи ми за Париж.

— В Париж прекарахме чудесно. През по-голямата част от времето — каза Лара, защото си спомни някои подробности. — Делия, много ми е забавно с Дан дори когато само се разхождаме мълчаливо по улиците. Той ме кара да се чувствам... Караме да се чувствам красива. Париж ме кара да се чувствам красива. Делия, май имам нужда не от подновяване на хормоните, а на женствеността. Ако мога да флиртувам като францужойките, възрастта не би имала никакво значение. Забравила съм какво е чувството, когато флиртуваш, когато се разкриваш като жена. Понякога не мога да повярвам, че съм самата аз, че се държа така... безсрамно.

— Значи, свързва ви само сексът, така ли?

— Да... Не... Искам да кажа, откъде бих могла да знам? Точно в момента само за това се сещам. Но когато си помисля, че може да ме напусне, не само сърцето ми се свива и плаче, а цялата аз — сърце,

душа, всичко... Как въобще човек може да разбере тези неща, Делия? Мислиш ли, че той ме обича? Поне малко?

— А не ти ли го казва? Лара, трябва да си по-уверена в себе си. Не можеш да оставиш Бил да ти отнеме всичко — дори себеуважението и самоувереността.

— Може би точно сега ме обича — каза тя, но все още несигурна. — Но какво, ако съм само преходна връзка, ваканционен романс? Може би, когато се приберем у дома, той ще се върне при Брит...

Делия отново въздъхна.

— Очевидно все още не си намерила себе си.

— Все още търся. И много ми се иска да не се спъвам на всяка крачка в спомените си за Бил и местата, които сме посетили.

— О, така ли? Спомняш си Бил? Този нещастник е в Бейджинг с Мелиса Кени. Това помниш ли го? — Делия искаше да вразуми приятелката си. — А ти си в... Всъщност къде си? Някъде из Франция с Дан. Твоят прекрасен любовник. За него сецаш ли се от време на време?

— Него никога не бих могла да забравя — каза Лара простичко.

— Чудесно! Сега да се върнем на важните неща. Пазарува ли в Париж?

— Купих ти обеци — златни, обсипани с малки перли. На другите момичета също купих обеци. Купих рокля за Мини и пуловер за Джош. О, и прекрасна стара гравюра на Париж... Май че това е всичко.

— И нищо за теб самата?

— Бельо. От авиокомпанията изгубиха багажа ни.

— О, мили Боже! И така, какво друго си купи?

— Делия, нямах много време.

— Ха! — изпръхтя Делия. — Не мога да си представя какво друго си правила...

Сега Лара се засмя.

— Всъщност купих си и рокля на розови цветя. Ядохме сладолед на остров Сейнт Луи и се разходихме по левия бряг, посетихме някои от музеите и ядохме превъзходна храна. Обзалагам се, че съм наддала пет паунда.

— Струвало си е, скъпа. Продължавай да си прекарваш все така добре.

— Окей. По-добре да затварям вече. Предай любовта ми на момичетата, Делия.

Делия ѝ изпрати целувка.

— И аз те обичам, скъпа. Не забравяй да се обаждаш, защото, помни, ще умрем от любопитство. Искаме да знаем какво правиш във всяка една минута.

Облаци покриваха плътно цялата долина на Лоара на следващата сутрин. Те обещаваха още дъжд, но въпреки това Лара и Дан потеглиха рано-рано за Чамбор и Блоа.

Беше валяло и тогава, когато Лара беше тук с Бил. Тя си спомни как беше втренчила изумен поглед, замръзнала и мокра, във великолепния замък Ду Чамбор. Дъждът беше толкова силен онзи ден, че ѝ се струваше като пелена от дъждовни капки. Замъкът се издигаше пред очите ѝ, сякаш беше привидение от миналото, и тя се пренесе обратно назад във времето. Представяше си рицари в пълно бойно снаряжение и на коне да влизат в четвъртития вътрешен двор на крал Луи, или пък може би беше Шарл, който, със златна корона на главата, окуражава своите войници да влязат в битка. Но Бил, лекарят, се беше питал на глас за това, какви ли са били условията на живот, скрити под този блясък и великолепие, с което я беше върнал в настоящето рязко и доста неприятно. Тя беше потънала в мислите си и се питаше как е било възможно да се построи такъв палат в 1498 година, докато Бил се тревожеше за това, какви са били тоалетните тогава!

Не си проговориха през целия ден.

Прегърнати здраво Дан и Лара се подслониха под големия чадър на тъмночервени е зелени ивици, който бяха купили сутринта.

— Човек да се чуди как въобще са успели да го построят — беше коментарът на Дан, който докосваше с благоговение овехтелите камъни, оглеждаше критично гредите и нескрито се възхищаваше на масивните дъбови врати. Държеше се с постройката като влюбен с любимата си. — Просто те виждам как надничаш през прозорчето на

кулата — добави той. — С разпусната дълга коса. Като Рапунцел, която чака любимия си.

Тъмната коса на Лара беше обсипана с блестящи дъждовни капчици. Топлите ѝ кафяви очи му се усмигнаха. Бузите ѝ бяха порозовели от вятъра, а устните ѝ бяха омекнали и станали по-нежни от любовта. Облечена топло в пуловер и яркочервен анорак, тя приличаше на тийнейджърка.

— Казвал ли съм ти някога, мис Луис, мадам, Лара, че точно в този момент си много по-красива от замъка Чамбор? Или пък от Блоа? И дори от Амбоаз? И дори от голата жена, която снощи беше в леглото ми?

Тя се изчерви.

— Дъждът замъглява погледа ти. Това, което в момента виждаш, съм истинската „аз“.

— И двете твои „аз“ са истински — той попи с устни дъждовните капки по клепачите ѝ, зарови лице в извивката на шията ѝ и вдъхна аромата ѝ. — Ти си красива, Лара Луис — прошепна. — Никога не го забравяй.

„Няма“, каза си тя, изгубена в прегръдката му, в целувките му. Изпълнена с щастие, което заплашваше да прелее, си обеща, че завинаги ще пази в паметта си тези думи. Че никога няма да ги забрави.

ГЛАВА 28

Седяха в малкия салон на кинотеатъра в Блоа и гледаха стар филм с Жерар Депардийо в главната роля. Филмът беше на френски и нямаше субтитри. Влязоха само за да избягат от вятъра и дъжда.

— За какво мислиш? — прошепна Дан в ухото ѝ.

Тя не откъсваше поглед от екрана, където, на фона на силна буря, се водеше лов на мечки гризли.

— За слънчева светлина — прошепна му в отговор.

— Какво ще кажеш да се махаме оттук? И да потеглим на юг?

Тя се обърна и го погледна.

— Надявах се да го кажеш.

Отзад им изсъскаха гневно, а хората около тях обърнаха глави и ги изгледаха предупредително. Те се хванаха за ръце и се запромъкваха към изхода, като се препъваха в краката на другите в тъмнината и се кикотеха като две щастливи и безгрижни деца.

„Холидей Ян“ не беше мястото, където Лара беше отседнала с Бил. Всъщност те не бяха спрели в Блоа, но заради лошото време Лара беше пожелала да направи малко изключение от маршрута на медения си месец, пък и името на този хотел беше първото, което видя, като отвори пътеводителя. Беше удобен и функционален и беше топло. Ако утре потеглеха на юг, щяха да пропуснат известните градини във Виландри, както и легендарния замък Азайле-Ридо, но ѝ се струваше, че ще се върнат по тези места някой ден.

А междувременно можеше да си полежи в малката вана на хотел „Холидей Ин“, докато Дан се занимава с картата в опит да проследи какъв ще бъде маршрутът им на юг до Бержерак.

— Защо трябва да избираме толкова криволичещ път? — запита той, когато тя излезе от ваната, загърната в хавлия, с коса, спускаща се мокра около раменете ѝ като на русалка. — Когато в същото време можем да бъдем в Прованс и да се греем на слънцето. Всъщност защо просто да не изоставим колата и да не хванем самолет до Марсилия?

— О, но в това няма никакво приключение — каза тя, разтревожена от желанието му да промени маршрута на медения ѝ месец. — Не по този път ние... Не така искам да пътувам. Освен това — побърза да добави, — ще ни бъде много трудно да отменим всички резервации и да хванем полет. А и знам, че когато видиш всичко, ще ти хареса.

Дан изказа надеждата си тя да се окаже права и дъждът най-после да спре. Извика рум сървиса и поръча пържоли и половин бутилка от местното вино. Бялото вино не подходеше на пържолата, но той мислеше, че трябва да го опитат, тъй като този район беше известен с него. За десерт имаха ябълков пай и ванилов сладолед.

Седнаха около малката маса. Лара обви мократа си коса с бяла хавлия, оформена като тюрбан. Беше облякла бял хавлиен халат и беше обула меки чехли. А Дан беше в сиви панталони и бяла тениска. От телевизора се носеха високо новини на френски.

— Приличаме на възрастна женена двойка — каза Дан с широка усмивка.

Точно така мислеше и Лара, но не се осмеляваше да изкаже мислите си на глас.

— Чувствам се виновна, че съм в „Холидей Ин“, тук, във Франция — каза тя.

— По-добре е, отколкото в хамбара на мадам Дефарж.

Тя трябваше да се съгласи с това.

Тънката пържола беше онова, което французите наричат saignant — „пригответена“, ако това е подходящата дума, чрез печене по минута от всяка страна, толкова сурова, че кръвта все още тече. Но ябълковият пай беше истинско чудо и се топеше в устата. Беше нещо повече от обикновен ябълков пай, беше местният специалитет, известен като rithiviers, пухкава и сочна паста, покрита с дебел слой сметана, а отгоре поставени захаросани ябълки. Сладоледът не можеше да се сравнява с този, който бяха яли в Париж, но за тях това нямаше значение. Изядоха всичко, като го поляха с виното, което беше сладко и много подходеше на десертите.

След вечеря Дан изсуши косата на Лара. Приглаждаше с длан къдриците ѝ, разстилаше ги по раменете, за да може да ѝ се възхити по-добре.

— Като копринени вълни — каза той и я целуна по главата. — Красива.

Усещането за щастие се разля по тялото на Лара. За втори път през този ден той ѝ казваше, че е красива.

Голи, те лежаха на леглото, завити до брадичката с одеялото, и гледаха някакво старо интервю с френски певец. Лара знаеше, че интервюто е старо, защото Серж Гинсбург беше вече мъртъв. И, разбира се, интервюто беше на френски, но те не даваха и пет пари, защото вече бяха свикнали и защото музиката му им харесваше. Най-после изгасиха лампите, целунаха се и се пъгнаха по-дълбоко под завивките. Мълчаливи. Замислени. Щастливи.

„Дали наистина мисли, че съм красива!“, чудеше се Лара.

„Но как може да мисли, че си красива!“, досаждаше ѝ слабичкото вътрешно гласче някъде дълбоко в подсъзнанието. Дали това беше гласът на страхливото ѝ его, или просто гласът на реалността? Ти никога не си била красавица. Когато беше тийнейджърка, имаше наднормени килограми, които успя да свалиш едва в колежа, и то само защото храната там никак не ти харесваше.

„Беше най-красива, когато се омъжи за Бил, а тогава беше едва на двайсет. Сега се гледаш в огледалото всяка сутрин и виждаш каква е истината.“

„Но той каза, че косата ми е красива“, опита тя да се защити.

„Разбира се. Това мога да ти го призная, каза подлото, едва чуто, гласче, но въпреки това вече не си момиче. Това е твоят втори меден месец, само че без първия мъж в живота ти. Онзи, който остаря с теб. А когато двама души остаряват заедно, те не забелязват малките промени, които са настъпили в тях, защото и двамата са ги претърпели. Само че Бил те заряза заради по-млада жена, по-красива и по-нахална. А ти си тук, във Франция, с по-млад от теб любовник, който със сигурност вижда недостатъците на възрастта ти. Освен това, наддала си поне няколко килограма, откакто си тук, и никога не би могла да се събереш в онзи бански костюм...“

Лара се мяташе неспокойно в прегръдките му и Дан се отдалечи малко от нея, за да ѝ освободи пространство.

— Добре ли си? — прошепна в ухото ѝ и се обърна на една страна, по-далеч от нея.

— Добре съм.

Ето, виждаш ли, продължи победоносно злото гласче, той не иска да те люби. Въобще не биваше да обличаш халата и чехлите. Обича те повече, когато си с луксозно бельо и високи токчета. Младите мъже харесват горещите, страстни жени, а не такива, които им напомнят за майките им.

Сърцето на Лара се сви и тя се почувства нещастна. И когато се върнеха в Калифорния, той просто щеше да ѝ каже учтиво „сбогом“ и още: „Беше ми забавно и никога няма да го забравя“ и да си отиде, за да се ожени за красивата млада Брит, която би могла да ѝ бъде дъщеря.

Въздъхна. Дори това да беше скоростно приключила романтична връзка, поне спомените щяха да ѝ останат.

Дан долови въздишката ѝ и се зачуди дали тя не мисли за Бил. Може би ѝ се искаше съпругът ѝ да лежи до нея в леглото вместо него. Смръщи вежди. Не познаваше Бил Луис, но със сигурност не харесваше онова, което беше чул и научил за него. Знаеше със сигурност, че Бил не заслужава жена като Лара. Тя беше специална, различна. През цялото време го караше да гадае, сам да се досеща за разни неща.

Като сега например се питаше защо тя изглежда толкова далечна. Защо му се струва, че понякога тя се затваря в себе си, че се изолира от него. Тя изпитваше несигурност и той не знаеше как да ѝ помогне да стане по-уверена в себе си и в своята външност. Предполагаше, че е така с жените, когато съпругът им предпочете някоя друга, макар да му се струваше, че бракът им не е бил много успешен. Тя му беше казала, че Бил е прекарвал много малко време вкъщи с нея и децата.

Дали Бил я беше обичал някога? Предполагаше, че сигурно я е обичал, когато са били млади. Но Лара щеше да си остане винаги млада, защото тя беше от този тип жени. Беше имал и това предвид, когато ѝ беше казал, че е красива. За него, тя беше по-прекрасна от някоя стройна, с твърдо и мускулесто тяло, млада жена. По-прекрасна, например от Брит, която беше с имплантирани гърди и носеше рокля втори размер. Лара беше истинска жена, закръглена, женствена, стройна там, където трябва, и с естествени извивки на подходящите места. Някои можеха да го нарекат старомоден, но точно това той харесваше у нея. Каза тихо:

— Лара? Будна ли си?

— Да — гласът ѝ звучеше приглушено заради одеялото, което я покриваше почти до върха на главата.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Ти и аз много си приличаме. По някакъв начин, животът и на двамата ни е протекъл като че ли паралелно. И двамата сами сме отгледали деца, устроили сме дом за тях и сме направили не малко жертви — така, както биха постъпили истински и предани родители. Това е нормално, естествено. Но не и за мъже като Бил.

Дан не знаеше защо спомена името на Бил. Може би заради гнева, който предизвикваше у него фактът, че Лара го издигаше на пиедестал — него, важния, самоуверения световноизвестен хирург, който е прекалено зает с кариерата си, за да се тревожи за такива маловажни неща като съпругата и децата си.

— Бил наистина беше много зает. Той искаше да спасява живота на хората — каза Лара и изведнъж осъзна колко много години ѝ се беше налагало да повтаря това.

И да му вярва. Да защитава Бил, ѝ беше станало нещо като първичен рефлекс. — Той винаги се е държал на разстояние, винаги е бил някак си отчужден — добави тя, като си спомни тяхната първа среща, при която тя беше държала ръката му, докато той беше проливал сълзи за мъртвата си майка. Дори тогава той не беше споделил чувствата си с нея. Винаги тя беше тази, която споделяше чувствата си с него. — Когато се роди Джош, Бил беше на медицинска конференция. Знаеше, че терминът ми приближава, но каза, че е много по-важно да бъде в Атланта — сви рамене и добави: — Сигурна съм, че работата му е необходима на човечеството — макар че вече започваше да се чуди дали е така.

— Бил не е искал да гледа как се ражда детето му? — каза Дан, изумен. — Неговият собствен, първороден син? Не е бил там, за да ти помага? Исусе Христе, на колко години си била тогава? На двайсет и една или и две? Та ти самата си била още почти дете!

— Всичко беше наред. Момичетата бяха до мен. И майка ми, разбира се.

— Кои са момичетата?

И двамата се бяха изправили до седнало положение. Дан я беше прегърнал през раменете, а главата ѝ почиваше на гърдите му. Топлото му тяло излъчваше лек аромат на свеж одеколон.

— Момичетата са Вани, Сузи и Делия. — Разказа му, с усмивка, историята на тяхното приятелство. За техните гафове, за чувството им за хумор, за предаността им.

— Не знам какво бих правила без тях — завърши разказа си с известно чувство за вина, защото, макар че се беше обадила на Делия, досега не беше изпратила пощенска картичка на нито една от тях.

Дан наклони главата ѝ така, че да вижда лицето ѝ.

— А каза ли им за нас?

— Да.

— И какво казаха момичетата? — не знаеше защо е толкова важно за него да получи одобрението на най-добрите ѝ приятелки, но наистина му се струваше от значение.

Лара се засмя.

— Казаха: „Давай, Лара!“

Дан също се засмя.

— Ще се разведеш ли с Бил? — каза след секунда, вече сериозен. За нея въпросът беше неочакван. Шокирана, си пое рязко дъх.

— Не съм се замисляла.

— Не можеш цял живот да живееш по инерция — каза той, малко по-рязко от необходимото. — Рано или късно, ще ти се наложи да вземеш решение.

Лара разтревожено отметна косата от лицето си. Романтичното ѝ настроение си отиде само за части от секундата.

— Но защо е необходимо да водим този разговор посред нощ?

— Не можах да заспя — Дан отметна завивките и отиде до прозореца. Загледа се безцелно в заспалия град.

Лара го наблюдава мълчаливо около минута, като трескаво се питаше какъв отговор да даде на въпроса му за развода. После зарови глава под одеялото. „По дяволите! — каза си. — Въобще не искам да мисля за това, не искам. Не сега. Не още.“

ГЛАВА 29

На следващата сутрин, рано, седяха умърлушени и недоспали, в малкото рено, втурнали се надолу по предварително избрания маршрут. Край тях се низеха миля след миля селски пейзаж. От време на време минаваха покрай грижливо поддържано място за почивка с игрища и люлки за децата и с малки ресторантчета, където сервираха кафе и аламинути.

Разговорът, който бяха водили снощи, се отразяваше на настроението им. Въпросът, на който все още не беше отговорила, висеше между тях. Но защо Дан се беше нахвърлил така върху Бил, питаше се с тревога в душата Лара. Връзката им нямаше нищо общо със съпруга ѝ, пък и въобще не беше негова работа.

„О, да, наистина! — казваше предателското ѝ вътрешно гласче. — Ти си омъжена жена и той с право е загрижен за това, какво мисли съпругът ти. И какво би могъл да предприеме. Бил може да подаде молба за развод, като се позове, че Дан е другият мъж: в живота ти.“

Уоу! Лара си пое дълбоко дъх. Никога не беше мислила за себе си като за виновната страна. „Не, не съм виновна аз, каза си, изпълнена с възмущение. Бил първи изневери. Той направи своя избор. Ако той не беше избрал Мелиса Кени, аз нямаше да седя сега в тази кола с Дан. Щях да бъда при него, при съпруга си.“

Ходът на мислите ѝ продължи да следва някаква своя посока. Замисли се за дългите часове, които беше прекарала на верандата, докато Дан работеше. Спомни си как се беше възхищавала на загорялото му мускулесто тяло. Спомни си за необяснимите импулси, прилични на електрически искри, които бяха прехвърчали между тях, и как те си бяха пробили път до главата и до сърцето ѝ. Те бяха предизвикали жената в нея. А дали това беше любов? Питаше се, но не знаеше правилния отговор.

След два изпълнени с мълчание часа спряха в едно кафене, разположено встрани от шосето. Седнаха един срещу друг на

червените пластмасови столове и изпиха кафето си, с изненадващо добро качество, все така в мълчание. Изядоха и по един кроасан.

Дан я гледаше над масата. Тя носеше прекалено голям пуловер с висока яка и дънки, а косата си беше завързала на конска опашка. Изглеждаше превъзходно, желана, с широко отворени очи, които изразяваха страх.

— Съжалявам, Лара — ръцете им се срещнаха точно над чинията с кроасаните. — Не исках да те настройвам срещу Бил. Само дето... — замисли се какво ли го беше разтревожило толкова, че да го принуди да го изрази така. — Всъщност той стои между нас двамата — каза най-накрая. — Той е винаги там, макар и на заден план за момента.

— Невинаги — каза тя тихо и стисна ръката му. — Аз също съжалявам. Хайде просто да забравим за Бил. Ние сме във ваканция и трябва да се забавляваме.

— Аз се забавлявам — каза той и разтърси глава, като че ли да прогони недоумението. — Независимо от това, колко много се опитваш да помрачиш настроението ми.

— И независимо от това, колко желан си ти за мен.

Той се засмя и Лара се засмя с него.

— Не точно така бих описал себе си — каза той.

— Не, но се обзалагам, че така би те обрисувала Брит — тя прехапа устни. По-добре да не беше казвала това.

Очите му все още се смееха.

— Хайде да не подхващаме пак тази опасна тема, а?

— Разбира се. Извинявам се още веднъж — отново бяха на безопасна територия. Щастливи.

По-късно, докато се носеха по магистралата, Лара видя познат знак. Лимож. Спомняше си този град перфектно.

— О, Дан, трябва да спрем тук! — извика развълнувано. — Тук наблизо трябва да има езеро. И по него, доколкото си спомням, трябва да плуват лебеди.

— А откъде би могла да си спомняш? — запита я той изненадан.

Прекалено късно е, помисли си тя. Дан не знаеше, че е идвала тук и преди. Побърза да добави:

— О, била съм веднъж тук. Преди години. Попътувах малко, когато бях млада.

— Значи за теб това ще бъде нещо като спомен?

Тя му се усмихна виновно.

— Просто си спомням своята младост — мисля, че това е правилният израз. Но ще видиш, мястото е идеално за пикник.

Но не можах да си направят пикник край Лиможкото езеро, защото Лара не успя да го открие. Гледаше внимателно картата докато Дан правеше кръг след кръг около една въображаема точка. Накрая той каза:

— По дяволите езерото, хайде да хапнем в колата!

И така, спряха на банкетата на шосето и хапнаха хляб и сирене, купени от малкото магазинче в селцето няколко мили по-назад. Изпиха и огромно количество минерална вода.

Когато потеглиха отново, Лара се загледа през прозореца към мъглата, която се издигаше от кафявите полета. Дали не се беше случило тук, точно до редицата брези, край които сега минаваха? Споменът я прободеше като остър нож. И как ли би могла да го забрави?

Разбира се, не би могла да е същата редица брези, но много приличаше на нея. Спомняше си ясно всяка подробност от неприятната сцена. Двамата с Бил седяха на полусрутена стена — всичко, което беше останало от един стар мост, и ядяха хляб и сирене, точно както сега. Беше започнало да вали и храната за пикника, обвита в кафява хартия, беше започнала да се намокря. Бил се суетеше наоколо и мислеше, че организира нещата.

— Влез обратно в колата! — нареди ѝ той и започна да прибира храната. — Ще се намокрим.

Но Лара се беше забавила, очарована от гледката, която заобикаляше езерото. Двойка лебеди, изненадващо бели на фона на оловносивата вода, плуваха право към тях, следвани от трите си малки. Спусналото се ниско небе сякаш натискаше надолу плачещите върби и техните дълги и нежни зелени клони се вееха на неочаквано излезлия вятър, подобни на дълга и красива девическа коса.

Тя извади фотоапарата от чантата си и започна бързо да снима, като се смееше възторжено при вида на лебедите, които шляпаха наблизко.

— Готови са за снимка в едър план! — извика тя възторжено на Бил.

— Хайде, Лара. Намокрила си се достатъчно. — Той закрочи мрачно обратно към колата.

Без да обръща внимание на дъжда, тя продължаваше щастливо да снима. Бил вече седеше зад кормилото и беше запалил двигателя. Погледна я, после погледна фотоапарата в ръцете ѝ и каза злобно:

— Лара, не си свалила предпазния капак на обектива.

Тя втренчи поглед във фотоапарата. По дяволите, той беше прав! Както обикновено. Беше изцракала цял филм със спуснат предпазител. Изстена. През рамо виждаше, че лебедите са още там и все още може да улови сцената.

— Трябва да се върна и да направя още снимки.

— О, хайде, Лара! И преди си виждала лебеди.

Хайде просто да се скрием от дъжда и да продължим пътя си.

— Държиш се глупаво — каза му тя, също злобно. — Тези снимки ще бъдат прекрасен спомен за Франция. Ще можем да ги покажем на децата си и на внуците си и да им разкажем за нашето епическо пътешествие.

— О, разбира се — каза Бил, без да обърне никакво внимание на думите ѝ. — Междувременно, хайде да тръгваме.

Като грабна сака с хляба и сиренето, Лара му обърна гръб и отиде до брега на езерото, за да нахрани лебедите. Те се скупчиха около нея, а малките напразно се опитваха да се изкатерят на брега. Като омагьосана, тя най-после успя да направи снимките, за които душата ѝ така силно жадуваше.

А Бил стоеше, облегат на предницата на колата.

— Лара! — извика ѝ той. — За Бога, хайде!

— Това е и моят меден месец, Бил Луис, не само твоят! — извика му тя в отговор. — Пък и каква разлика, ако тръгнем с десет минути по-късно?

— Стъмва се, идиотка такава, а аз трябва да шофирам през тази забравена от Бога провинция, без да знам къде се намирам, защото ти не можеш да разчиташ проклетата карта.

— Какво каза? — тя закричи с широки крачки към него. Лебедите се завлачиха след нея, като издаваха гневни кръсъци и оставяйки малките си да поглъщат лакомо трохите.

— Трябваше да тръгнем в шест. — Бил я гледаше гневно. — Само че ти искаше да спиш до късно. После отново ти настоя да закусим. После отново ти загуби пътя. И то не един, а цели три пъти.

— И какво грешно има в това да се спи до късно? Не сме на работа, по дяволите! Във ваканция сме.

— Имаме график — каза сковано Бил. — И аз съм склонен да се придържам към него.

— Тогава придържай си се към него, но сам, доктор Луис — тя му захвърли картата в лицето. Но лошият ѝ късмет я преследваше и картата се удари в бронята на колата и се разкъса. — И сам си бъди навигатор. Опитай се сам да четеш картата и да вземаш завоите на две гуми със седемдесет мили в час.

— Километра — поправи я Бил през стиснати зъби.

— О... майната ти! — Лара закричи, много ядосана, по пътя.

Вятърът вече духаше силно и я пронизваше, въпреки че беше облякла топъл суичър, а дъждът се изливаше на потоци. Тя продължаваше да крачи, все така кипяща от гняв. Защо Бил беше така дяволски сериозен през цялото време? Защо не можеше да се възхити на лебедите? Какво не беше наред с него все пак? Да вървят по дяволите и той, и проклетият му график! Той през цялото време мислеше как да стигне от точка А до точка В, когато в това нямаше смисъл. Единственият смисъл беше да се наслаждаваш на Франция, а не да минаваш през нея, без да видиш нищо. И как може да я обвини, че е объркала посоката цели три пъти? Днес я загуби само два пъти, а отклонението беше малко, и то само защото френските кръгови движения бяха истински кошмар... Не искаше никога вече да го види. Можеше да си намери друга жена, от която само да се оплаква. На нея ѝ беше дошло до гуша.

Превита почти на две, за да върви срещу вятъра, тя продължи да крачи с широки и гневни крачки. Вече беше прогизнала до кости. И се чувстваше безкрайно нещастна.

Чу колата да приближава зад гърба ѝ. Намали крачка, но не се обърна. Каза си, че ще накара Бил да я моли да се качи в колата. Но първо щеше да му се наложи да се извини. И тогава може би тя щеше да си помисли...

Колата мина точно покрай нея. Лара гледаше изумена. Тя изчезна от погледа ѝ и Лара остана съвсем сама в сгъстяващия се мрак. Тесният, обточен с дървета, път се простираше пред нея, вятърът шушнеше странно и зловещо в клоните, а от кафявите голи полета се издигаха бели кълба мъгла. Наоколо нямаше никакви хора или села,

нито една фермерска къща, от чиито комин да се издига дим и да те подканва гостоприемно. Дори лебедите се бяха върнали в езерото заедно с малките си. Като се изключи воят на вятъра, тишината беше абсолютна.

Лара преглътна с усилие сълзите си и продължи равномерно да крачи с наведена глава.

— Върви на майната си, Бил Луис! — мърмореше под носа си. — Не искам никога вече да те видя, никога...

„О, какво ще правиш без него! — питаше я гадното гласче, което дори тогава я тормозеше. Къде ще отидеш! Този път няма край и никаква кола не е минала, откакто си тук. Ти си съвсем сама някъде наред Франция и той няма да се върне да те вземе. Може би получи онова, което заслужаваш. Може би той беше прав и ти не биваше да спиращ, за да нахраниш лебедите, след като мракът вече се спускаше, а вие трябваше да стигнете до следващия град.“

Лара тропна с крак, ядосана вече и на себе си.

— Не съм сгрешила! Имах право да нахраня лебедите, щом искам.

От очите ѝ потекоха сълзи и се застичаха надолу по премръзналото ѝ лице. Изсъхваха бързо на жестокия вятър и сякаш прорязваха рани в студените ѝ бузи. Като подсмърчаше и хълцаше, тя продължи да крачи по безлюдния смълчан път. Никога не се беше чувствала толкова самотна. Толкова изоставена.

Сигурно беше вървяла около половин миля, когато видя колата паркирана до някаква порта, забита в калта, която водеше към също такава безлюдно кафяво поле. Вътре в колата Бил седеше, на топло и сухо, със скръстени ръце. И я гледаше втренчено. Без да му обърне внимание, тя отиде от другата страна на пътя и продължи да върви.

— Лара! За Бога! — той подаде глава през прозорчето. — Влез в колата!

Тя се завъртя рязко към него, обзета от безумна ярост.

— Защо? — изсъска. — За да може моят любящ съпруг да докаже сам на себе си колко е загрижен за мен? — тя продължи да крачи, все така самотна, напрегнала слух да чуе шума от двигателя на колата, която би трябвало да идва към нея. Нищо. Заслепена от сълзите си, тя продължи да върви.

— Лара! — Бил я настигна, хвана я за ръката и я дръпна в прегръдките си. — Мили Боже, Лара, какви ги вършим? — изстена той. — Защо се караме така? Аз просто се тревожех дали ще стигнем до цивилизовано място, преди да се е стъмнило, а ето, че отново се изгубихме.

За секунда Лара се замисли дали да не оспори това „отново се изгубихме“, после разумно реши да не го прави.

— А аз исках само да направя снимки — каза тя с приглушен глас, защото беше сгушила глава на рамото му. — Толкова съжалявам, Бил! — сега ръцете му я обгръщаха здраво и тя се чувстваше в безопасност и на топло, сгушена на гърдите му.

Едва когато лежеше в леглото до съпруга си, в същия хотел, в който първоначално бяха възнамерявали да отседнат, тя си спомни. Бил не ѝ беше казал, че и той съжалява.

Имаше масивната камина, в която беше запален огън, а някъде по-отвътре долиташе тракането на кухненски съдове и ароматът на вкусна храна.

— Реших, че не си заслужава да продължаваме в това лошо време, когато разполагаме с такова чудесно местенце.

— И как го откри? — запита тя възхитена.

— О, просто попаднах на него — той се усмихваше и докато изваждаше чантите им от багажника. — Не е „Холидей Ин“, но можеш да се обзаложиш, че притежава истинска френска атмосфера.

— И е добро! — добави тя и го последва през гостоприемния портал на малката странноприемница. В този момент си спомни, че след кавгата с Бил, която паметта ѝ удобно беше блокирала, той все пак беше настоял да намерят хотела, в който имаха резервации.

И тя отново се запита как така паметта ѝ беше успяла да заличи този неприятен спомен и да го замени с друг — как двамата стоят на брега на езерото, под ясното синьо небе, и хранят лебедите, как се смеят и се наслаждават на прекрасния си меден месец.

Започна да мисли, че е чудесно това, че Бил не е с нея. Ако нещата между тях не бяха приключили, паметта ѝ можеше отново да ѝ изиграе някакъв подобен, учудващ, номер.

ГЛАВА 30

Беше късно на следващия следобед. Седяха на една покритата с тента каменна тераса на сградата, датираща от четиринайсети век, на хотел „Льо Шата“ в Лалинд, близо до Бержерак, която по някакво чудо Лара беше намерила на картата, без ръката ѝ да трепне и окото ѝ да мигне. Река Дордона течеше лениво край тях. Понякога минаваше и рибарска лодка, с един-единствен рибар в нея, най-много двама. Млад келнер им отвори бутилка шампанско, небето беше изумително синьо, само с едничък малък пухкав бял облак, а слънцето грееше ярко както сега, така и през целия ден. Лара въздъхна доволно.

— Съвършено! — прошепна тя и прие чашата шампанско от ръката на Дан. Вдигна тост: — За нас. И за слънцето.

Погледът на Дан срещна нейния.

— За нас. И благодаря за съвършената навигация.

Тя вдигна нехайно едно рамо.

— За нищо, мосю. Правя това всеки ден. Дори в съня си.

— Да, обикновено така става след дълги тренировки — съгласи се Дан. — Има само един проблем.

Същата грешка, която беше станала и в „Риц“ — имаха резервации за предходната нощ. Лара предположи, че това ще се случва по време на цялото пътуване и трябва да помоли рецепциониста да позвъни в останалите хотели и да ги уведоми за закъснението, с което щяха да пристигнат.

— Ако другите гости не дойдат до шест, ще можем да вземем техните стаи — каза тя оптимистично. Нямаше да позволи на това да я тревожи, защото се чувстваше прекалено добре. Слънцето беше топло, шампанското — студено, а реката — смесица от багри, която се плискаше почти в краката ѝ.

Пътуваха в продължение на седем часа и Дан се удивляваше на свежия вид на Лара. Беше прибрала косата си на кок, за да ѝ е по-хладно, не беше сложила грим, само малко червило. Светлата ѝ кожа беше започнала да порозовява под целувката на слънцето, а тъмните

извити мигли ѝ придаваха изражение, което му беше скъпо на сърцето. Погледна я с любов и копнеж.

— Искаше ми се още сега да разполагахме със спалня.

Тя долови сигналите на тялото му и се усмихна.

— Изпий си шампанското. Ще имаме достатъчно време за това.

— Да, ако ни дадат стая.

— Винаги можем да разполагаме със задната седалка на колата.

— В „Рено 106“?

Тя се засмя заедно с него.

— Не се тревожи, всичко ще бъде наред — каза му уверено. Просто знаеше, че това ще бъде един от онези дни, когато всичко се урежда перфектно.

От тясното, но уютно фоайе и извитото дъбово стълбище на хотела не беше възможно човек да се досети, че сградата е била затвор през тринайсети век. Достроен отново през деветнайсети век, малкият замък с островърхи купички разполагаше само с осем стаи и приличаше повече на буржоазна къща, разположена в странична уличка, отколкото на хотел.

Беше се променил, откакто Лара беше идвала тук с Бил. Имаше нов главен готвач и малък плувен басейн, покрай който артистично бяха разположени скали и растения. Двете малки, боядисани в жълто, трапезарии бяха образец на френския буржоазен вкус, а храната включваше местните деликатеси като патешко филе и foie gras — богата и с превъзходен аромат.

Доволна, Лара се облегна назад и си помисли колко ядосан щеше да бъде Бил заради цялата неразбория с резервациите и закъсненията, как до този момент вече щеше да е неспособен да прави каквото и да било, освен да крачи нагоре–надолу. Или дори още по-лошо, щеше да се е върнал в колата, за да намери друго място, където да отседне. „Всичко се оправя накрая от само себе си“, изглежда, беше философията на Дан. И беше прав. Ако не друго, поне винаги имаше свободни стаи в хотелите на гарите.

— Давам цент, за да разбера за какво мислиш, мадам — каза Дан.

— Спомних си малкия хотел на Северната гара и шума от преминаващите влакове.

— И известните фонтани на Париж.

Смееха се, когато дойде чиновникът от рецепцията и им съобщи, че другите гости са се обадили, за да отменят резервациите си, и стаята им е тяхна.

— Чудесно сме изчислили времето! — каза Дан.

— Казах ти. Значи можеш да ми имаш доверие.

— На всяко друго място, с изключение на вътрешността на автомобила — съгласи се той. Погледите им се срещнаха и изключиха останалата част от света. Той хвана ръката ѝ, погали я и я целуна по бузата. — Смятай това за предварителна заявка...

Все още се смееха щастливо, когато започнаха да се изкачват по дъбовото стълбище към третия етаж.

За щастие, стаята им не беше същата, която Лара беше споделила с Бил. Тя отвори високите прозорци, които се отваряха навътре, във френски стил, и вдигна нагоре зелените щори, за да сведе поглед към река Дордона, която миеше каменните стени. Замисли се за отдавна отминалите времена и за мъжете, които са били затворници тук, за това, колко безнадеждно трябва да са гледали те отсрещния бряг, който за тях е бил символ на свободата. Но нищо не беше останало от мрачната атмосфера на миналото в изпълнените със слънчева светлина стаи с техните весели ориенталски килимчета и стари мебели, които сякаш бяха от къщата на нечия баба. Както и огромното пухкаво легло. Където се озоваха веднага щом Дан успя да я откъсне от гледката и да я вземе в прегръдките си.

Лара живееше в съгласие и хармония със закръглената си фигура. Знаеше, че Дан обожава тялото ѝ, защото често ѝ го казваше. Казваше си, че вече не иска да изглежда по-млада с двайсет години заради него. Е, може би пет бяха достатъчно. Точно сега, възрастта нямаше значение. Времето сякаш беше спряло. Той направи така, че тя да се озове отгоре. Тя протегна доволно тяло, за да го погали в неговото по цялата му дължина, наслади се на силата и твърдостта му и почувства как мъжествеността му се втвърдява и се усмихна с онази тайнствена и дяволита усмивка на жена, която знае, че мъжът я желае. И само от нея зависеше кога да го вземе в дълбините си.

Възседна го, като се спря за миг, когато погледите им се срещнаха. Погали с длан силния му врат, широките му гърди и почувства колко напрегнати са мускулите му под ласката на дланите ѝ, което, знаеше, показваше силата на желанието му.

— Красиво — прошепна тя и целуна леко местата, където допреди малко бяха пръстите ѝ. — Никога не съм виждала толкова красиво мъжко тяло.

Дланите му намериха зърната на гърдите ѝ и тя отметна глава назад, започна да стене от удоволствие и увеличи натиска върху члена му. Изпитваше нужда да го докосва, да го почувства с всяка клетка на тялото си.

Той беше по-твърд от всякога, когато тя го обхвана с длан и го насочи към себе си. Той тръпнеше от желание под нея и хвана здраво хълбоците ѝ. Тя го чу да стене: „Господи, о, Господи“ и се почувства по-желана и по-страстна от тази негова реакция в този прекрасен миг.

Телата им бяха преплетени като кълбо от змии на широкото легло. Изведнъж Дан се намери отгоре и започна да изучава тялото ѝ с пръсти и ласки, да го вкухва...

— Не знаех, че може да бъде и така — прошепна Лара, която осезаемо чувстваше тръпките, разтърсващи тялото му.

— Отвори очи, Лара, погледни ме — подкани я той.

И последният остатък от предразсъдъците и задръжките ѝ се разтвори в страстта и тя се удави в очите му. А после изпита най-невероятния оргазъм в живота си, подтиквана само от чувството, че той е вътре в нея.

И след това останаха да лежат с преплетени тела. Кожата му беше влажна от потта и солена на вкус, но въпреки това ѝ беше приятно да я гали с език. Тя отметна тъмнорусата коса от очите му, все още здраво хваната в прегръдката му, все още в света на сетивата и чувствеността.

— Скъпи Дан — прошепна му. — Обичам те.

Докато го гледаше как влиза гол в банята, Лара се запита дали наистина го обича, или просто е влюбена в него. Имаше ли въобще някаква разлика?

„Разбира се, че има разлика.“ Гласът на второто ѝ „аз“ отново се обаждаше, когато имаше най-малка нужда от него. Тя завъртя глава и запуши ушите си с възглавницата — като че ли искаше да го заглуши. „И как въобще е възможно той да те обича! Той едва те познава. Това е класическият любовен роман, Лара, от онези, които обикновено се разиграват на борда на кораб. Близост, безгрижие, ваканция...“

„Не сме точно безгрижни, помисли си тя. Аз съм тук, за да намеря себе си. Да се примиря със загубата на Бил, да се науча да живея без съпруг. Да започна нов живот.“

„Сама“, напомни ѝ неканеното гласче.

„Сама, въздъхна тя. Щом е необходимо.“

„Искаш да кажеш, че все още храниш надежда, че Дан няма да отиде при Брит веднага щом се върнете у дома? Хайде, Лара, защо най-после не пораснеш? Та на колко години си сега? Никога ли няма да се научиш!“

„По дяволите, как бих могла да се науча?! Това е само вторият път... На практика съм съвсем неопитна.“

„Дяволски си права, лейди. Но това не се отнася за този тук мъж. Не и за Дан. Той най-вероятно е имал повече приятелки, отколкото — домашно приготвени вечери...“

— Лара! — извика ѝ Дан от банята и тя изтича при него.

Той се беше подпрял до малкото, извито във формата на арка, прозорче и тя се спря, за да се наслади на дългото му, стройно и мускулесто тяло, на стегнатите задни части, на стройните силни бедра. Тенът, който беше придобил от работа на открито, започваше оттам, където свършваха шортите му. Лара сложи длан на все още бясно препускащото си сърце, изненадана от силата и естеството на реакцията, с която тялото ѝ реагираше на неговото. Той прилича, помисли си тя с буца, заседнала в гърлото ѝ, на огромен златист мечок. Той се обърна, видя я и протегна ръце към нея.

— Трябва да видиш това.

Слънцето залязваше над реката и оцветяваше кафявите води в златисто-оранжево, дърветата на отсрещния бряг — в яркочервено, а облаците обточваше с пурпурната ивица на приближаващия се здрач. В средата на реката, като в картина на художник, плуваха двойка лебеди: царствени, горди, като стражи на голямата река, белите им пера сега бяха придобили розов оттенък. И станаха тъмносини, когато слънцето се скри напълно зад хоризонта.

— Няма да забравя този миг, докато съм жив — каза Дан тихо. — Нашето любене, лебедите, залезът и ти, тук с мен сега. Това е... — той затърси вярната дума. — Перфектно — каза някак си смирено. — Да, това е перфектно.

За първи път, заяждащото се слабо гласче на другото й „аз“, или пък на съвестта й, нямаше какво да каже.

ГЛАВА 31

Дан лежеше с ръце под главата на леглото и гледаше как Лара се приготвя за вечерта. На него му бяха необходими пет минути, за да вземе душ и да облече чиста риза и изгладени панталони, но знаеше, че дори жена като Лара, която не приема така сериозно външния си вид, има нужда от най-малко трийсет минути. А на жена като Брит ѝ беше необходима цяла вечност. За да изглади образа си за пред обществото, предполагаше сега той. Кожата му беше станала приятно хладна след душа. Познатият парфюм на Лара гъделичкаше ноздрите му и той очакваше, с радостно предчувствие, простичка вечеря и бутилка вино на терасата с изглед към реката. Какво повече би могъл да иска един мъж?

На шията на Лара проблясваха диаманти, които подхождаха идеално на халката, която тя носеше на третия пръст на лявата си ръка и която, както Дан беше забелязал, макар да не казваше нищо, Лара все още не беше свалила.

Дали това означаваше, че Бил Луис е все още на сцената? Той смръщи вежди, защото изведнъж се почувства неудобно. Дори не му се искаше да мисли за това. Онзи друг живот му изглеждаше така отдалечен, реалността — толкова далеч, че дори не можеше да стигне до мислите му. И все пак, трябваше да си зададе въпроса: Обичаше ли той Лара? Дали я обичаше така, както когато просто можеш да заявиш: това е. Когато знаеш, че тази жена е единствената и завинаги ще си остане такава? Че тя ще ти бъде другар за цял живот, твоя приятелка, компаньонка, любовница?

О, да, обичаше я. Но как, по какъв начин я обичаше? И защо?

Отговорът на първия въпрос беше лесен: Лара беше единствена по рода си. Беше красива, интелигентна, наранена и уязвима. Беше нежна, по старомодния начин. Дали не я беше взел в прегръдките си онази първа тяхна нощ на плажа просто за да я утеши. Не, по дяволите, не — беше я пожелал още в онзи първи миг, когато я беше видял в червения бански костюм.

Никога не беше срещал някоя като нея, толкова недокосната от всекидневната рутина, която доминираше над живота на младите жени, с които се беше срещал. Истината беше, каза си той, че Лара пет пари не дава за тези неща. Или пък не беше така? Все пак тя беше жена, която има две къщи и съпруг, постигнал огромен успех, който ѝ беше осигурил стандарт на живот, за който повечето жени биха ѝ завидели. Бил ѝ беше дал в материално отношение много повече, отколкото той някога би могъл.

И, да, това го тревожеше. Нима двамата с Лара можеха да имат бъдеще в този обикновен, беден и неусложнен, живот? Можеше ли тя да зарече всичко, включително и разкоша, заради местния работник? Ами децата ѝ? Те бяха достатъчно големи, за да изразят възмущението от това, че ще загубят майка си заради мъж със скромен произход, който се прибира у дома всяка вечер, покрит с прах и пот. За разлика от баща им, който се прибира у дома си на „Пасифик Хайтс“ в безупречно ушит костюм и скъпа дизайнерска вратовръзка. Тази мисъл дълбоко го тревожеше.

Погледът му се спря на Лара, която продължаваше да се колебае пред огледалото. Усмихна се, защото се сети за откъс от песен на Ерик Клептън. Онази, в която неговата любовница се приготвя за излизане, гримира се, вчесва дългата си руса коса и после го пита: „Добре ли изглеждам!“ И той ѝ отговаря, че тази вечер изглежда прекрасно.

Знаеше, че Лара също се пита дали изглежда добре. И че Ерик Клептън правилно е схванал нещата. Тази жена също изглеждаше прекрасно тази вечер, макар образът, с който той щеше да я запомни завинаги, да беше онзи с червения бански костюм и с преливащите от него женски гърди. Както и с объркания израз, изписан на лицето ѝ.

Лара дори не подозираше каква е силата на нейната привлекателност и че тъкмо заради това той се е влюбил в нея. Искаше му се да я вземе в прегръдките си още сега и да я покрие с целувки. Но знаеше, че когато една жена е прекарала половин час в грижи за външния си вид, по-добре е да внимава и да не го разваля. Можеше да се обзаложи обаче, че Лара не би имала нищо против, че би се засмяла и също би му отвърнала с целувка, а после отново би си сложила червило.

Образът на Бил в дизайнерски костюм и скъпа вратовръзка се беше запечатал в ума на Дан. Той имаше само една вратовръзка —

онази, която Лара му беше подарила. Беше я носил в онази катастрофална вечер в парижкия ресторант и беше повече от сигурен, че никога вече няма да си я сложи. Освен може би на сватбата си...

Исусе, ето че отново се беше увлякъл. Беше направил пълен кръг. Дали той и Лара можеха да живеят в любов цял живот? Все още не знаеше отговора на този въпрос, но знаеше едно — че я обича. И че не иска да я загуби.

Лара гледаше „своя мъж“, така красив в свободната бяла ленена блуза, с навити ръкави, със златиста коса, все още мокра от душа. Гледаше яркосините му очи, силната, ясно очертана уста, която толкова добре я възбуждаше и знаеше как да ѝ достави удоволствие, гледаше ръцете, които познаваха тялото ѝ по-добре, отколкото самата тя го познаваше. Никога не беше чувствала такава интимност с Бил, не беше познала никой мъж така, както беше познала Дан, макар да бяха заедно от толкова кратко време. Но не времето имаше значение, каза си тя, а чувствата. Човек просто усеща кога всичко е наред. А всичко в тяхната връзка беше наред. Тя се усмихваше, когато го хвана за ръката и двамата заслизаха по дъбовото стълбище към терасата.

Беше облякла роклята на розови цветя — нейната парижка рокля, както я наричаше. И тази вечер не изпитваше никакви съмнения дали роклята е подходяща за нейната възраст. Беше идеалната дреха за вечеря на открито в лятна вечер — нежна, красива и секси.

Голямата кафеникава река се виеше край ресторанта и му придаваше неповторима атмосфера. Той беше претъпкан с гости на хотела и местни хора — отнякъде долиташе британски говор, от другаде — немски и всичко, примесено с френски. Тя и Дан обаче бяха смълчани тази вечер. Доволството се беше настанило тихо между тях и успокояваше духовете им. Беше топло и удобно като меко старо одеяло. Нямаха нужда от никого другиго. Бутилката местно червено вино щеше да уталожить и последните останки от тъгата ѝ, причинена от съзнанието, че им остават още много малко дни. Или по-точно, дванайсет.

„Това е, помисли си тя, когато взе загорялата ръка на Дан в своята, една от онези вечери, които не искаш никога да свършват.“

Лежаха заедно на голямото старомодно легло. Тя беше праметнала крак през неговия, ръцете му бяха под раменете ѝ. Оживената река Дордона се плискаше успокоително в каменните

стени, а някъде от отсрещната гора се чуваше бухал и напомняше на Лара приказките за призраци, демони и вещици. В безопасност в прегръдките на любимия си, тя не изпитваше никакъв ужас и можеше да спи спокойно.

Дан дълго гледа спокойно заспалото ѝ лице. Изпълнен с нежност, той си спомняше вечерта, която бяха прекарали заедно, как беше изглеждала тя във всеки един момент, какво беше казала, радостната ѝ усмивка, която озаряваше очите ѝ и ги караше да блестят. Лежеше тихо, все още прегърнал я, а в ума му продължаваше да звучи песента на Ерик Клептън. Лара наистина беше изглеждала прекрасно тази вечер.

ГЛАВА 32

На следващата сутрин в десет бяха пак в колата. Преди това отново бяха натоварили тежките си чанти, което напомни на Лара, че е взела прекалено много багаж. Сега вече знаеше, че прекрасно би могла да изкара ваканцията с онова, което си беше купила в Париж, и че багажът можеше да си остане изгубен завинаги.

— Това тук започна да прилича на дълга и изморителна екскурзия с автобус — оплака се тя. — Ние дори не сме се разходили из природата, а тя е много красива.

Дан сви рамене.

— Аз просто се опитвам да следвам наложения от теб график, мис Луис.

Тя се закова на място и го погледна объркана. Ето, че сега тя беше тази с графика. Лара, мързеливата, която искаше да спи до късно, а после да се размотава безцелно из някое малко френско село или по някой градски площад, да говори с хората, доколкото ѝ позволява ограниченият ѝ френски, да си купува пресен хляб от фурната, да се бави с поръчката в сладкарницата, защото не може да реши коя от пастите с богата сметана ѝ се струва по-апетитна. Тя, която искаше да се разхожда бавно по павираните улици и вътрешните дворове с масивните порти от ковано желязо, да изследва безкрайно стари и романтични къщи с балкони или някое антикварно магазинче, да обиколи всички бутици в града и дори quincaillerie, защото много ѝ харесваше как звучи тази дума. Тя, която обичаше старите магазинчета, които миришеха на катранена смола и прах. Тя беше станала като Бил.

Но стига толкова! Като прати мислено графика по дяволите, тя направи още една крачка към свободата, разкъсвайки връзките, които все още я стягаха.

— А защо просто да не се разходим из природата? — каза тя. — Да разгледаме, например, някое от онези очарователни средновековни

селца, където някога е царувал Ричард Лъвското сърце, да открием свое очарователно местенце във Франция.

И така, те се качиха в прашното „Рено“ и потеглиха кой знае накъде. Това беше началото на истинско приключение, както се надяваше Лара, много доволна от себе си и с блеснали от радост очи. Дали най-после беше успяла да остави Бил зад себе си?

Дордона беше царството на изоставените воденици, на заострените кулички, в които сега гълъбите си бяха свили гнезда, на средновековните каменни селца с павираните улички, толкова тесни, че къщите сякаш се бутаха една в друга. На градове, толкова стари, че някога в тях са управлявали английските крале. Вълшебни, мистични, спохождащи сънищата и все още неоткрити за масовия туризъм.

— Това е Франция! — Лара стисна ръката на Дан, а той се обърна към нея и ѝ се усмихна с онази момчешка усмивка, която озаряваше и преобразяваше цялото му лице. Тя се усмихна, защото се сети, че Дан е бил момче не толкова отдавна. Но днес дори въпросът за разликата във възрастта не можеше да помрачи настроението ѝ. Слънцето грееше и птичките пееха в живите плетове, когато тя посочи с ръка към малък замък със заострени кули, който се издигаше на стръмен зелен хълм, а край него имаше две–три ферми, в които кряскаха гъски. Наблизо беше и Бержерак, където на местния пазар се предлагаше всичко — от местното козе сирене и пресни зеленчуци, до изискани стоки като скариди, антиквариат и ленени изделия.

Беше ред на Лара да шофира и тя избираше все виещите се тесни улички или виещите се тесни селски пътища. Минаваше край лозя и малки селца, които бяха просто струпване на къщи, построени от бял камък, и не бяха достатъчно големи, че да бъдат наречени „село“, край стари воденици, които се извисяваха като стражи над лениви кафяви реки. Накрая се озоваха точно насред малкия площад на древното село Бомон.

То беше така съвършено, че би могло да послужи за декор на някой филм: стар открит базар с древни колони; къщи, датиращи от различни векове; мансардни покриви и други с яркочервени керемиди; древни стени, подсилени с дървени греди; църковна кула; зарзаватчийница със сини щори и натрупани щайги отпред, пълни с пресни плодове и зеленчуци; ароматни сирена; само две кафенета със

зелени пластмасови столове; и няколко коли, паркирани небрежно и под неправилен ъгъл в центъра на площадчето.

То беше абсолютно безлюдно, като се изключи самотният мъж, който четеше вестник и пушеше „Галоаз“ в кафенето на ъгъла. Две кучета лежаха мързеливо на прага и едва си направиха труда да вдигнат по клепач, когато Лара и Дан минаха край тях. Дватамата спряха, както изглежда винаги се случваше, пред фурната, откъдето купиха пресен хляб, подправен с доматино пюре и лук, който си разделиха и изядоха в кафенето на ъгъла, където си поръчаха и по чаша кафе със сметана.

Дан изпусна въздишка на чисто задоволство и каза:

— Ако кажеш: „Това е Франция“ още един път, може да ми се наложи да те напусна.

С което накара Лара да се засмее щастливо.

И ето, че отново бяха в колата и заподскачаха по обсипаните с дупки селски пътища, минаваха през села със странни имена като Нюсанс (Досада) и Исижак и Ноялс–ен–Клот.

Къщата Лара видя на един кръстопът, докато се чудеше накъде да поеме. Изключи двигателя и се втренчи в нея, влюбила се начаса.

Полускрита wśród дърветата, тя стоеше солидно върху нисък хълм. Беше изградена от светъл златист камък, а покривът завършваше с pigeonnier — квадратна кула, където някога фермерите отглеждали гълъби.

Сивокос мъж с приятна външност идваше към тях по извитата алея за коли. В едната си ръка държеше мощен електрически трион. Беше облечен в къси панталони, маратонки и бейзболна шапка, на която пишеше: „Клуб на пенсионираните играчи на голф“. Изглеждаше загорял, в добра форма и като типичен американец.

— Как я карате? — Той вдигна ръка за нещо като поздрав.

— Чудесно. Просто се възхищавахме на дома ви — извика му Дан в отговор. — Прекрасно местенце си имате тук.

— Трябваше да го видите, преди да е попаднало в ръцете на жена ми. В онова, което сега е спалнята ни, се разхождаха крави. — Подаде им ръка. — Здравейте, аз съм Джери Шауп.

— Лара Луис, Дан Холанд. — Те слязоха от колата и поеха ръката му.

— Откъде сте?

— Сан Франциско — усмихна му се Лара. Той беше дружелюбен, весел човек. — А вие сте олицетворение на американската мечта — успели сте да превърнете стара ферма в прекрасен дом, и то насред пейзаж, напомнящ средновековна Франция.

Джери се засмя.

— Има мечти и мечти. С всичките тези закони и правила и разпределение на зоните във Франция, човек трябва да знае много неща за местната политика и строителство, както и да бъде в добри отношения с кмета. Иначе нищо не би могъл да постигне.

Той посочи с ръка по-надолу по пътя към съседната ферма.

— Онова място се продаваше. Купиха го наши приятели. Тяхната дъщеря, архитект, дойде чак от Лос Анджелис, за да реши как да разширят старата фермерска къща. Планираха всичко. От съвета на фермерите им казаха, че има правило, според което трябва да изчакат шейсет дни, преди да бъде направено прехвърлянето, и че през това време всеки друг фермер също има право да купува. Не възникна обаче проблем, защото нито един от местните фермери не желаше да купи мястото.

Беше шест часът надвечер на шейсетия ден. Тъкмо бяхме отворили бутилка шампанско, за да празнуваме новия им дом, когато им се обади местният адвокат, който беше натоварен с делата им. Дошъл някакъв фермер от друг град и искал да купи къщата. Не подлежало на обжалване. Французите се ползвали с предимство. — Той сви рамене. — Ето как стоят нещата във Франция. Трябва просто да извадиш късмет, предполагам.

Лара не даваше и пукната пара за проблемите. Беше се влюбила в мястото. Слънцето се спускаше във величествен залез, жужаха пчели и пееха птици. Мястото беше като излязло от вълшебна приказка. Струваше ѝ се, че, сънува и че, когато се събуди, ще се намери отново в прашното тясно „Рено“ на път към следващия град.

Дан питаше Джери как е открил мястото.

— Имаме приятел тук, който има лозе и прави едно от най-хубавите вина в околностите на Бержерак. Просто минавахме с колата и съпругата ми каза: „Спри“ И аз спрях — той се усмихна. — Всичко, което тогава видяхме, бяха стари постройки и крякащи гъски, прасета и пилета, както и старо перално помещение. Говорихме с възрастната двойка, която живееше тук. Те нямаха търпение да продадат и да се

махнат, защото искаха по-модерно жилище в близост до града, с течеща студена и топла вода и вътрешна баня, предполагам. Направихме сделката и си стиснахме ръцете. После си отидохме у дома и аз казах на съпругата си: „Знаеш ли какво! Ние сме луди.“ Тя отвърна: „А ти знаеш ли какво, Джери? Винаги сме си били луди.“

Лара се засмя.

— Прилича на жена, която има сходен с моя характер.

— Хайде влезте и се запознайте с нея — каза Джери. — Тя ще ви покаже къщата. Ние наистина се гордеем с нея.

Съпругата му беше висока и стройна, привлекателна жена с червена коса, която отговаряше на името ѝ — Ред. Тя носеше яркочълти шорти и огромна шапка против слънце и плевеше в градината.

— Здравейте — поздрави ги и тръгна към тях с широка усмивка. — Съжалявам, че не мога да ви стисна ръката, но съм много мръсна. Добре дошли — хвърли поглед на съпруга си. — Къде ги намери?

— Възхищавах се на къщата ни. Реших, че имат нужда от чаша вино.

Ред се засмя — добросърдечен, весел смях, който накара и тях да се усмихнат.

— Окей, едно по едно. Големият стар хамбар, който е точно зад вас, сега е основната част на къщата.

Когато го видяхме за първи път, стените бяха изровени, нямаше покрив и прасетата все още живееха в него. Малката къща вдясно беше оригиналната фермерска къща, където мадам и мосю бяха живели, докато не им дадохме възможност да си купят по-модерно жилище по-близо до Бержерак. Сега това е нашата къща за гости. Старата квадратна кула беше първото, което преобразувахме, за да има къде да живеем на първо време, докато приключим с основния ремонт. Фурната, в далечния край на двора, сега е офисът на Джери и стаята ни за забавление, в която имаме билиардна маса. А ей там — тя махна елегантно с ръка — е игрището ни за голф. Грубичко е, но го направиха Джери и синовете ни. А аз направих дизайна на плувния басейн, за който използвахме бетонни тръби.

Дългият и тесен басейн, водата в който беше наситеносиня, разделяше пространството на две и изглеждаше като излязъл от

страниците на „Архитекчъръл Дайджест“. Дан им каза, че по професия е строител и е възхитен от всичко, което вижда.

— Звучи така, сякаш е много лесно да се направи, нали? — усмихна се Ред. — Никога не бихте се досетили за истината — добави тя прочувствено и ги въведе в централната сграда.

Те вдигнаха поглед към високия трийсет фута таван, подпрян със старите оригинални греди. После огледаха каменните стени и colombage, огромната камина, изградена от варовиков камък. Влязоха в просторната кухня, която водеше към не по-малко просторна трапезария, обзаведена със стари мебели, килимчета с антикварна стойност и бе пълна с цветя. Лара въздъхна и запита дали, по някаква случайност, не вземат наематели.

Ред се засмя.

— Не и такива, които си плащат, макар обикновено къщата ни да е пълна.

От терасата в задната част долитаха гласове и скоро те бяха представени на четири красиви и вече пораснали деца, както и на цял куп внучета. Изстудено бяло вино, току-що приготвена лимонада, купи с орехови ядки и бисквити, чинии с тънко нарязана местна наденица бяха поднесени на масата.

Една от дъщерите, истинска красавица, стоеше пред триножник и рисуваше нещо определено екзотично и наистина прекрасно. Другата, също много елегантна, дъщеря наблюдаваше децата, които плуваха в басейна, а двамата им изключително красиви синове просто си почиваха на терасата в компанията на млада азиатка, която единият представи като своята съпруга.

Ред ги запита къде ще отседнат и когато Лара отговори, че няма представа, животът им изведнъж стана идеално организиран. Отседнаха в местния замък, а по-късно вечеряха в компанията на новите си познати.

Към ниския хълм със замъка водеше криволичещ път. Районът около него беше недобре поддържан, алеите не бяха нито павирани, нито асфалтирани, а просто най-обикновен земен терен. Към него водеше стар дървен мост, прехвърлящ малък поток, а на него се беше разположило огромно черно куче, което явно охраняваше. То вдигна глава, излая няколко пъти, после отново легна.

Собственикът, англичанин, забърза към тях.

— Това куче всъщност не е наше — извини се. — То сякаш ни осинови, защото ние навлязохме в неговата територия. То, изглежда, смята, че целият район е негова собственост.

Влязоха във висока зала с огромна дъбова маса. Гоблени покриваха каменните стени, но Лара успя да зърне в единия край вратата, която водеше към просторна кухня, в която имаше огромни медни котли, а над рафта в стената бяха закачени големи тигани. Тезгяхът беше масивен и дървен. На горния етаж имаше друга голяма стая, чиито греди бяха прясно боядисани. Беше обзаведена с изискани мебели, които още носеха фамилни гербове, и персийски килими. А някъде зад всичко това, предположи Лара, са стеите, в които живее семейството.

Въведоха ги в техните стаи, като първо трябваше да прекосят павирания двор, а после да изкачат виещото се нагоре каменно стълбище, докато стигнат до малката кръгла кула. Стаята беше уютна. Голямото легло беше покрито с типичната за английските домове дамаска на цветя, а завесите бяха в тон с нея.

— Не забравяйте, аперитивите и леката закуска се сервират на терасата точно в шест — каза им собственикът, усмихна им се лъчезарно и ги остави да си почиват.

Точно в шест те се срещнаха с новите си познати над чаши с екзотично питие, което имаше вкус на диви малини.

— Правим различни коктейли всеки ден — каза им собственикът, докато очарователната му съпруга им сервираше маслини и сирене.

Слънцето тъкмо беше започнало да залязва над долината и Лара виждаше колите, които се виеха по пътя под тях, чуваше и самотното блеене на овца. Другите гости, всичките британци, бяха дружелюбни, питаха ги откъде са и как намират Франция, докато в същото време следяха зорко поведението на децата си, които стояха на ръба на басейна.

Една непретенциозно облечена майка, в пола на щамповани цветя и тениска на райета, въздъхна и им каза:

— Сара падна в басейна вече два пъти днес. И то точно когато я бях изкъпала и я бях приготвила за храненето.

А Дан отбеляза, че е много вероятно Сара отново да се провини по този начин.

Седем и трийсет беше времето за вечеря. Лара облече отново парижката рокля и обу сандалите от гущерова кожа в чест на великолепната трапезария.

— Красива си — прошепна ѝ Дан и се усмихна, защото си спомни как изглеждаше тя в онази много студена нощ в хамбара на мадам Дефарж — като пакет, дебело увита в неговите панталони и пуловери.

Ред и Джери Шауп пристигнаха в група с още четирима души, а после дойдоха и още две двойки гости. С Лара и Дан и собственикът и неговата съпруга, на дългата маса станаха общо четиринайсет човека.

Лара не помнеше дали хотелът разполага с готвач или готвачка, но храната беше обикновена, здравословна, превъзходно приготвена и изискано сервирана. Виното се лееше, разговорите изобилстваха от интересни теми, поднесени с чувство за хумор, прекъсвани от време на време от силни изблици на смях. Вечерта много приличаше на типично английско парти с вечеря.

Дадоха им много съвети какво трябва да видят на всяка цена и къде трябва непременно да отидат. Не бива да пропускате Монпазиер, казаха им. Това е замък от тринайсетото столетие, а край него е разположено малко укрепено селце, построено от английския крал Едуард, който бил женен за французойката Еленор дьо Кастил. То е съвършено запазено и в списъка на стоте най-красиви селища във Франция.

После идва ред и на Дом, разбира се, макар той да е в съвсем обратна посока и да трябва да се прекоси Сарлат, но е вероятно най-красивото село, разположено на река Дордона.

Не бива да пропускате и Замъка на контесата, малко по-надолу по пътя, в района на Лот. Там произвеждат най-вкусните скариди — известните скариди на Ажен. Скаридите на контесата са увити в станиол като шоколадови бонбони и ги продават дори в „Хародс“. Разбира се, най-добри са, когато им е сезонът, но контесата винаги разполага с поне една кутия за продан.

А после идва ред на Молин дьо Мулед, малка воденица близо до Монтфланкуин, където Мадам сервира превъзходна храна и дори местните хора посещават ресторанта ѝ.

Човек може да остане тук вечно — каза Лара. — Има толкова много неща, които може да види.

— Е, а защо да не останете вечно? — пронизващият поглед на яркосините очи на Ред Шауп се спря върху тях двамата. Тя се усмихна на Лара. — Дръж се за него, скъпа — прошепна ѝ тихо в ухото. — Той е джентълмен.

Още веднъж се състоя онази тайна и сложна размяна на погледи между две жени, които са нещо като съзаклятнички. И още веднъж сърцето на Лара трепна от радост, на устните ѝ разцъфна усмивка и ѝ се струваше, че може да полети в облаците. Знаеше, че е направила верния избор, че е сторила онова, което е трябвало. А и Бил не ѝ липсваше ни най-малко. Поне не и тази вечер.

— Защо да не си купим местенце тук? — каза тя, преливаща от ентузиазъм, докато се препъваше по спираловидното каменно стълбище по-късно с Дан до себе си. Вече можеше да си представи как двамата живеят в омагьосана кула в гъстата гора, която има изглед към огромна река, виеща се сред плодородна долина по-долу. Сложи длан на устата си, за да спре думите, защото разбра, че е престъпила границата — говоря така заради количеството изпито вино — извини се. — Забрави онова, което казах.

— И защо трябва да го забравя? — Дан вървеше след нея нагоре по стълбите. Пъхна ръце под полата ѝ и тя се засмя.

— Какво ще си помислят съседите ни по стая? — прошепна тя, но вече се топеше под дланите му.

— След мадам Дефарж, какво значение има?

Взе я на ръце и я пренесе по няколкото оставащи стъпала, затрудни се малко с ключа, а тя се подпря на рамото му засмяна. Скоро тя беше напълно гола и той беше върху нея.

— Леглото скърца — прошепна Лара.

Той вдигна леко глава.

— Грижа ли те е?

Тя поклати глава.

— Ни най-малко — и Лара се засмя отново, а Дан продължи да я люби и леглото продължи да скърца.

Сан Франциско и реалността бяха толкова далеч...

ГЛАВА 33

След два дни бяха отново на път. Пътуваха по магистрала Дес дьо Мерс, магистрала на две морета, като от време на време спираха, за да обменят долари във франкове и да заредят. Монпазиер, семейство Шауп и река Дордона бяха зад тях, а на задната седалка имаха три кутии със скаридите на контеса Ажен.

Пееха заедно с радиото — в момента „Браун шугар“ на „Стоунс“. Лара я беше чула за първи път, когато беше тийнейджърка. По онова време Дан сигурно е бил още малко момче.

— Заведи ме на танци довечера — каза тя изведнъж. — Искам да танцувам с теб.

Той я погледна и се усмихна на ентусиазма ѝ.

— Окей — съгласи се.

„Охо, защо се държиш като тийнейджърка! — противното гласче я върна грубо на земята. — Кога въобще си танцувала с Бил?“ „Никога, помисли си Лара безгрижно. Никога не съм танцувала с Бил. Но сега искам да танцувам, така че...“

Появи се град Каркасон, който все още беше опасан със стената, която е била там и през средновековието. Беше разположен на върха на хълм и блестеше на слънчевата светлина, а кулите му се очертаваха на фона на синьото небе.

— Сякаш е мираж — въздъхна Лара, дълбоко впечатлена, почти изпаднала в благоговение. — Не може да е истински.

Излязоха от магистралата още на следващия изход и поеха нагоре по хълма. Старият вход беше над подвижния мост. Трябваше да паркират колата пред стените и да го прекосят, което и направиха, хванати за ръце.

Намираха се в стария укрепен град, на павирана улица, толкова тясна, че трябваше буквално да се залепят за стените на къщите, за да позволят на малкото коли да минават. Качиха се на укрепленията, откъдето някога войниците са изпращали стрелите си, и се разходиха по тях, като си представяха, че са смели рицари, очакващи

многобройния враг, идващ към тях с наведени, но готови за стрелба, лъкове.

Лара направи много снимки със своя „Никон“ който нямаше предпазител за лещите и не можеше да ѝ погоди номер този път, докато Дан се възхищаваше на масивните каменни отломки и се чудеше как са успели да построят всичко това без помощта на каквито и да било машини. „Само със силата на мускулите, предположи той, сигурно са работили стотици мъже.“

Намериха свободна стая в хотел Dame Carcas с голямо легло от черешово дърво и тапети на цветя. След като взеха душ, тръгнаха да разглеждат града. После седнаха да си починат и да изпият по чашка кафе и да гледат другите минавачи.

По-късно откриха бистро, където сервираха cassoulet, местния специалитет — задушена гъска, наденички от Тулуза и гарнитура от гъст бял боб с доматиен сос за основа. Сервираха ястието в индивидуални гювечета. Към всичко това вървеше идеално и бутилка от местното гъсто червено вино vin du pays. Лара си мислеше, че са в истинския рай, когато Дан неочаквано каза:

— И така, ще напуснеш ли Бил?

Какво би могла да му отговори? Че все още не знае? Че първо трябва да открие истинското си „Аз“? Че трябва да узнае истината за себе си?

— Трябва ли да говорим за това сега? — каза тя ласкаво, придумващо. — Нощта е толкова прекрасна и искам да мисля единствено за нас. За теб.

— Все някога ще трябва да помислиш за това, Лара. Защото аз искам да знам.

Тя виждаше, че той е повече от сериозен, и не знаеше какво да мисли. Дали не искаше някакъв вид признание от нея? Просто не би могла да се справи с изискванията му.

— Ще помисля — отговори му. — Само не сега, не и в тази вълшебна нощ.

„Глупачка — прошепна тихо и злобно гласчето. — О, вие, глупави жени...“

Държаха се за ръце по обратния път до хотела и Лара с благодарност си мислеше, че изглежда, всичко е отново наред. Високо над хълма, небето беше наситено тъмносиньо, обсипано със звезди.

— Като че ли Господ е пръснал на места с боя от четката си на художник — каза тя замечтано.

По тесните улички се носеше миризмата на огън, вкусни ястия и екзотични подправки. Многовековни тайни висяха във въздуха, недоловими, но човек все пак усещаше съществуването им. Тя си помисли, че във Франция не е необходимо да търсиш историята в музеите, защото живееш с нея всеки ден. Историята беше на улицата, по която в момента вървиш, в старите каменни стени, в кулите от началото на средновековието, в древните дървени греди и в таваните, в които гледаш, като легнеш на античните легла. Във Франция, помисли си Лара, миналото винаги е част от настоящето.

Така беше, тя скоро щеше да открие, и с нейното собствено минало. Защото то щеше да се върне и да я преследва.

Лара лежеше напълно будна. Извърна глава, за да погледне Дан, сгушен до нея, праметнал крак през бедрата ѝ. Устата му беше леко отворена, а косата му изглеждаше сребриста на лунната светлина, която нахлуваше свободно през отворения прозорец.

Подпря се на лакът и започна да го изучава, като за първи път забеляза малките бръчици около очите му, не много дълбоките все още, бръчки на челото му, златистата сянка на наболата му брада. Сърцето ѝ се сви, защото той изглеждаше много уязвим.

Изпита вина и неудобство, че го разглежда, без той да знае, затова се плъзна долу от леглото и отиде до прозореца. Загледа се в нощното небе, черно като сатен, на което висеше като забодена огромната опалова луна. Древният град спеше. Всички спяха, помисли си Лара неспокойно, освен нея. Обърна се, за да погледне Дан отново. Сега той лежеше по гръб и похъркваше тихо.

Като въздъхна, за да прогони потискащото я чувство за самота, тя отиде на пръсти в банята и взе хапче, което да успокои стомаха ѝ. После намери смачкания брой на „Хералд трибюн“, който Дан беше купил, докато бяха в кафето, и седна до прозореца. Лунната светлина беше достатъчна за четене и тя приглади страниците с ръка, като с безразличие преглеждаше заглавията, съобщаващи за влакови катастрофи и измами. Струваше ѝ се, че нищо, което се случва по широкия свят, не може да достигне до очарователния ѝ в момента живот, че тя се намира в някакво неоткрито измерение на времето,

защитена от подвижния мост и крепостните стени. Светът можеше да мине и без нея за няколко седмици.

„Не само за няколко седмици, а дори и за повече, напомни ѝ за съществуването си подлото гласче. Колко минаха вече? Десет дни!“

Лара потрепери и подръпна халата си, за да я обгърне по-плътно. Не искаше да мисли за действителността.

В средата на следващата страница видя снимка. Известен лекар и неговата помощничка са открили новото сърдечно отделение в Бейджинг гласеше заглавието.

За секунда, смисълът не стигна до съзнанието ѝ. После сякаш някой ѝ удари плесница. Ръцете ѝ започнаха да треперят докато гледаше втренчено снимката на Бил и Мелиса Кени. Бил очевидно не знаеше, че го снимат. Или не знаеше, или пет пари не даваше. Беше прегърнал Мелиса през раменете и беше доближил устни до ухото ѝ... Като че ли се канеше да я целуне, помисли си Лара. И от тази мисъл ѝ прилоша.

„Световноизвестният сърдечен хирург, доктор Уилям Х. Луис от Сан Франциско, на снимката с помощничката си, педиатъра доктор Мелиса Кени, бяха почетни гости на китайското правителство при откриването на новия кардиологичен център в Бейджинг. Доктор Луис си е заслужил международно признание с факта, че е спасил стотици детски животи с присаждането на сърце и бял дроб, като при това използвал новаторски техники. Двойката ще продължи пътя си към Ню Делхи, където доктор Луис ще помогне за откриването на нова детска кардиологична клиника. Доктор Луис казва: За мен, най-важното нещо на света е работата ми. Да спасявам живот, детски живот, е винаги на първо място. Затова станах лекар. Нищо не би могло да ми носи по-голямо удовлетворение. Това е работа, която напълно ти се отблагодарява.“

Неуловимото чувство на Лара за щастие се спуска като празничен балон. Гневът я задави и тъгата отново се настани в сърцето ѝ,

самосъжалението отново я завладя, а ревността започна да дълбае в стомаха ѝ, в който започнаха да се надигат киселини. Дан не съществуваше. Франция не съществуваше. Сега имаше само Бил и тяхното общо минало. Съвместният им живот, който беше продължил двайсет и пет години, тяхната отдавна отминала младост, техните деца. И нейната собствена болка. Новата жена, в която се беше превърнала, се разпадна като нещо несъществено и предишното ѝ „аз“ уверено възкръсна от останките.

Когато успя да събере достатъчно сили, тя слезе долу, в тъмното фойе.

Сънливият дежурен нощна смяна я гледаше втренчено — като да беше привидение. Поизправи се малко на стола си, после стана на крака, приглади косата си и каза:

— Мадам?

— Телефон? — запита тя, неспособна да се сети за каквото и да било на френски. За щастие, думата звучеше еднакво на всички европейски езици.

Той посочи към малка дървена кабинка под стълбите.

Лара влезе в нея, затвори вратата и седна на меката седалка. Автоматично набра номера на Делия. Имаше нужда от момичетата.

Линията беше лоша и ѝ се стори, че цял океан реве на фона на гласа на Делия, когато тя ѝ отговори.

— Е, здравей — каза приятелката ѝ. — Отдавна не сме те чували, затова решихме, че липсата на новини е добра новина и че прекарваш страхотно, затова не се сецаш за нас.

— Делия, аз съм в Каркасон.

— Звучи съвсем по френски.

— О, Делия — гласът на Лара трепереше. — Току-що видях снимката на Бил в „Хералд трибюн“. Заедно с Мелиса Кени, която, изглежда, се кани да целува.

Въздишката на Делия долетя по линията.

— Е, и какво от това, Лар? Нима той още те интересува? А аз мислех, че и ти самата доста се целуваш с Дан.

— Не в това е въпросът...

Гласът на Лара заглъхна и Делия побърза да каже:

— Окей, в какво, тогава, е въпросът? Сигурна съм, че имаш какво да кажеш, щом ми звъниш специално за това.

— Ами... Това просто доказва, че е истина, нали?

— Но, скъпа, ти вече знаеше, че е истина. Не можеш да позволиш на това, че си видяла тяхна обща снимка, да те върне обратно на квадратче едно. Помниш ли, ти си на пътуване, в което трябва да откриеш себе си, а не да шпионираш Бил и неговата любовница.

— Но, Делия, аз наистина съм отново на квадратче номер едно. Искам да кажа, знаех, че Бил е с нея, но да я видя на онази снимка, застанала до него, като че ли двамата си принадлежат... Изведнъж всичко ми се стори толкова истинско. Делия, аз съм заслужила тази роля. Аз бях добрата съпруга. Аз трябва да стоя до Бил и да споделям славата му. О, не може да му се отрече, че е работил упорито и че наистина е известен в своята област. По дяволите, Делия, предполагам, че онова, което всъщност искам да кажа, е, че аз съм тази, която Бил би трябвало да обича. А сега всичко, за което мога да мисля, е, че той е с нея. И за това как ще реагират децата ни, когато им съобща, че ме напуска заради друга жена. Какво ще стане с мен, когато се върна и стана отново старата Лара Луис?

— Нима не разбираш? — Делия се питаше дали въобще има смисъл да се опитва да вразуми Лара. — Сгрешила си, естествено. Но толкова много жени са сгрешили в избора си на съпруг. И трябва да признаеш, Лара, че ти и Бил не сте влюбени един в друг от години.

Лара мълчеше и Делия каза остро:

— Надявам се, че не плачеш, Лар, защото е време да започнеш да оценяваш достойнствата си. Имаш две великолепни деца, които са достатъчно пораснали и са достатъчно независими, за да се справят със ситуацията. Ти си само на четирийсет и пет и си в добра форма, макар, да призная, можеш да отслабнеш с няколко килограма. И имаш любовник, който е луд по теб. Затова, Лар, за Бога, дай си малко почивка. Отпусни се. Поживей си, преди да съм започнала да губя търпение с теб. Лара се усмихна тъжно.

— Звучиш така, сякаш вече си загубила търпение.

Но Делия имаше отговор за всичко и можеше да излекува всичко, дори и разбито сърце. Тя каза:

— Имам чувството, че имаш нужда от нови обувки. Секси обувки с високи токчета и леко изрязани отпред на пръстите, най-скъпите, които можеш да намериш. Отивай да ги търсиш, момиче.

Лара ѝ обеща, че ще си купи такива обувки, и чу как Делия въздъхна дълбоко и шумно от облекчение. Двете се сбогуваха малко по-весели, отколкото бяха в началото на разговора.

Вече започваше да ѝ става студено, когато се мушна обратно под завивките до Дан. Като се стараяше да не мърда, за да не го смущава, тя лежеше с широко отворени очи, втренчени в тапетите на цветя. Така дочака изгрева на зората. Но не мислеше за секси обувките, нито за Делия, нито за Дан. Мислеше за Бил.

ГЛАВА 34

Когато Дан се събуди на следващата сутрин, Лара я нямаше. Не беше оставила бележка. Не беше и в банята, защото от вратата ѝ не го поздрави весело, усмихнато на сутринта, лице. Тя просто не беше в стаята. Той се облече набързо и изтича надолу по стълбите с намерението да я потърси. И когато излезе на малкото площадче пред хотела, я видя, застанала пред едно кафене.

Беше едва осем и половина сутринта, но слънцето грееше силно. И все пак Лара изглеждаше безупречно, сякаш не ѝ беше топло, в белите си ленени шорти и тениската на бели и черни райета, както и с черните еспадрили, чиито връзки бяха завързани около глезените ѝ на малки панделки. Дан предположи, че си ги е купила в магазина, който се намирал малко по-надолу по уличката. Носеше и огромни слънчеви очила, които той не беше виждал преди — тя обикновено носеше други, по-малки, чиито стъкла се оцветяваха в розово, а рамките им бяха много тънки. Лара гледаше някъде напред в пространството, а пред нея имаше празна чашка от кафе.

Металният стол застърга шумно по камъните, докато той се настаняваше срещу нея. Тя смръщи вежди, като че ли шумът се връзваше в главата ѝ.

— Съжалявам — каза той.

Тя го погледна, но той не можеше да види очите ѝ заради огромните слънчеви очила.

— О, здравей, Дан — звучеше така, като че ли той беше последният човек, когото очакваше да види, а не мъжът, с когото беше във ваканция.

Той направи знак на келнера, поръча кроасани и кафе и обичайната сметана за нея.

— Не — спря го тя. — Ще изпия още едно еспресо. Двойно, моля.

Сега той я погледна учуден, а тя продължи да се взира в пространството, потънала, както предположи той, в собствените си

мисли. Не беше гримирана, не беше сложила дори червило, което винаги правеше, защото, както казваше, в противен случай устните ѝ се напуквали.

Келнерът се върна с кафето и кроасаните. Вдигна поглед към небето със заплашително свиване на раменете.

— Днес, мосю, мадам — каза им, — ще имаме мистрал. Скоро ще го почувствате.

Дан беше чувал за лошата слава на мистрала, вятъра със силата на буря, който идваше от руските степи и набираше скорост, докато се придвижваше през долината на Рона по целия път чак до Южна Франция.

— Толкова ли е лошо?

Келнерът отново сви рамене — жест, без който французите, изглежда, просто не можеха да разговарят.

— Лошо е, мосю. Лошо за бизнеса. Лошо за семействата, лошо за... — той затърси подходящата дума на английски — За хармонията. Нали знаете?

— За хармонията? — повтори Дан.

— Кара хората да полудяват — келнерът щракна с пръсти до главата си. — Трябва много да внимавате, когато има мистрал.

— Ще внимаваме — обеща Дан в мига, в който първият порив на вятъра мина над площада и накара салфетките им да хвъркнат от масата, а чадърите над главите им да се разтресат зловещо.

Лара изглеждаше така, сякаш въобще не можеше да следи разговора. Изпи кафето си, което вероятно ѝ беше четвъртото за сутринта, изправи се рязко и каза:

— Ще отида да приготвя багажа. Ти остани тук и се наслаждавай на слънцето. Не, не се тревожи — протегна ръка, като да го възпре. — Аз ще се погрижа.

Дан се върна в хотела след десет минути и я завари във фоайето с багажа. Вече беше платила сметката.

— Мислех, че тук ти харесва — каза той изненадано. — А ето, че сега нямаш търпение да се махнеш.

Тя вдигна рамене и огледа фоайето, като да го виждаше за първи път. Портиерът изтика количката с багажа им до колата и тя мълчаливо седна на мястото до шофьора.

Може би мистралът я подлудява, помисли си Дан и вдигна прозорчето, за да не влиза вятърът, който вече беше примесен с пясък. Или може би е дошъл месечният ѝ цикъл. А пък можеше да е дори от пълнолунието.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — запита я той, след като бяха пътували в мълчание половин час.

— Чувствам се чудесно — тя седеше някак свита на твърдата седалка неразгадаема като Клеопатра.

Бяха на шосе А 61 и пътуваха към Авиньон, града на папите. Дан беше чел доста за Прованс и мислеше, че ще го хареса. Областта беше земята на твърдите скали и силната слънчева светлина, любима на художниците, суха и назъбена като неговата родна Калифорния, обсипана с лозя и слънчогледови поля, маслинови горички и труфели и сини, сини небеса, в които, високо горе, кръжаха ястреби.

Докато шофираше, Дан си мислеше, че е удивително разнообразието на френската земя. Франция му се струваше изтъкана от толкова много неща, които се преплитаха. Бяха изминали мили и мили, в които не съществуваше нищо друго, освен зелени поля, обточени с редици дървета. Не беше осъзнавал колко голяма е всъщност Франция, колко пуста е извън градовете, колко е красива. Хвърли поглед на Лара. Тя не гледаше пейзажа. Устните ѝ бяха здраво стиснати в права тясна линия. Гледаше право пред себе си.

Той затършува в джоба на панталона си и извади монета от десет франка, която остави на коляното ѝ.

— Давам десет франка, за да разбера за какво мислиш — каза ѝ. Тя пак не отговори. — Да, ако продължаваш да мълчиш, можеш да забогатееш — обеща ѝ той.

— Имам главоболие. Не можах да спя...

Той разгледа с тревога лицето ѝ, когато намали скоростта, за да навлезе в редицата коли, които приближаваха някакво оживено пазарище.

— Може би не трябваше да пиеш всичкото онова кафе.

Тя вдигна рамене с безразличие.

— Защо не вземеш хапче?

— Вече взех.

Шофирането щеше да трае по-дълго, отколкото беше очаквал. Лара нямаше никакъв интерес към пътуването и на него му се наложи

да спре два пъти, за да разгледа картата. Накрая разбра, че е изгубил пътя, защото се озова в някакъв крайградски квартал на Монтепелиер. Паркира пред близкото открито кафене, настаниха се и си поръчаха две оранжади и две кифли. Той изгълта жадно студената газирана напитка и си поръча друга, като наблюдаваше Лара, която продължаваше да бъде мълчалива енигма, скрита зад огромните слънчеви очила.

Лара не усещаше вниманието на Дан. Тя продължаваше да мисли за Бил и Мелиса, които бяха заедно в Индия. И за бъркотията, в която се беше превърнал животът ѝ. Беше отново на квадратче едно, в това нямаше съмнение.

Дан внимателно нарязва кифличките на хапчици.

— Хапни нещо — заувещава я мило, като че ли тя беше малко дете. — Изглеждаш така, като че ли имаш нужда от малко храна.

Лара се подчини. Храната наистина я накара да се почувства по-добре. Не вътрешно, защото продължаваше да изпитва душевна болка, но се почувства по-силна и уверена, че ще може да се върне в колата, без да се препъва на всяка крачка.

Този път тя седна зад кормилото и измина останалата част от пътя до Авиньон, без да се изгуби нито веднъж. В колата нямаше климатична инсталация и беше непоносимо горещо и задушно, а тишината — застрашителна и тягостна.

Но когато най-после стигнаха до Авиньон, я чакаше ново разочарование. Хотелът не беше онзи малък и уютен хотел с неповторима френска атмосфера, който тя си спомняше. Изглеждаше ужасно, негостоприемен, тъмен и комерсиален. Мръсните му стари щори бяха изцяло спуснати, за да предпазват гостите от мистрала, а стените още малко и щяха да започнат да се ронят. Дали е възможно с Бил наистина да са отседнали тук? Да не би отново да беше сбъркала? Не, защото, когато си беше у дома, беше намерила старата разписка и точно така беше успяла да проследи стария им маршрут и да си спомни за имената на хотелите и ресторантите. Бил винаги пазеше всичко. Ако не друго, поне беше организиран човек.

Дан слезе от колата.

— По-добре да проверя дали имаме резервации — каза.

От очите на Лара потекоха сълзи. Тя трябваше да застане лице в лице с истината. Меденият ѝ месец никога не е бил чудесното

пътуване, което, помнеше. През всичките тези години тя беше лъгала самата себе си. А сега беше тази, която настоя да дойдат тук, тази, която настояваше да се придържат към графика си. Беше станала точно копие на онова копеле Бил. Той беше копеле, нали?

„Да, но знаеш, че въпреки това той не ти е безразличен. Вътрешният ѝ глас отново не ѝ даваше покой. Той все още е мъжът, в когото се влюби на седемнайсет, той все още е младият мъж, за когото се омъжи, бащата на твоите деца, пазачът на твоето щастие и на твоето сърце...“

Дан се върна в колата. Не забеляза сълзите ѝ, защото тъмните очила скриваха чудесно всичко.

— Тук няма да ти хареса — беше всичко, което каза. — Хайде, скъпа, премести се. Аз ще карам.

Докато Дан намираше пътя с усилие в лабиринта от тесни улички, Лара гледаше, но без да вижда, строгите каменни стени на древния дворец, в който през четиринайсети век седем папи решили да живеят вместо в Рим. Доколкото това я засягаше, те биха могли да живеят и в Питсбърг, ако искат.

Решиха да отседнат в хотел „Дю Миранд“, изискан и не много голям. Всъщност той беше преобразувана градска къща, обзаведена луксозно и пълна с красиви антики и произведения на изкуството. От прозорците им се разкриваше гледка над покривите на старата част на града, които проблясваха като бижута на залязващото слънце, но Лара не беше впечатлена дори и от това. Проблемите ѝ не я оставяха на мира. Животът ѝ беше разбит, миналото, което пазеше така ревниво и с такава любов, не съществуваше, нямаше настояще, нито бъдеще.

Когато багажът им беше внесен в стаята от пиколото, което им обясни как работят уредите и устройствата, Дан се настани на леглото до нея.

— Окей, Лара, хайде да приключим с това — каза той.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха огромни и тъмни под деликатно извитите вежди.

— Мисля, че между нас е свършено, Дан!

Той се втренчи в нея. Буцата в гърлото му беше така голяма, че не можеше да говори. Тя го гледаше така, като че ли той беше непознат. А той я гледаше така, сякаш тя току-що го беше простреляла.

Раменете му се превиха, а силните му ръце на работник лежаха неподвижно, като мъртви, в скута му. Той наведе безжизнено глава.

— И ще ми кажеш ли някаква причина за това? — запита той накрая.

— Бил.

— Но Бил винаги е съществувал. Съществуваше и когато се запознахме. И когато се влюбихме. И когато тръгнахме на това пътуване. Защо Бил сега? Какво се е случило, Лара?

Тя отново сви рамене, избегна погледа му и нищо не отговори.

— За Бога, Лара, нямам ли право да знам?

В гласа му се долавяше стоманена нотка, която я шокира. Тя притисна длан до сърцето си, за да успокои тежкото му биене. У нея нямаше никакво настроение, никакъв живец и тя не можеше дори да си спомни деня, който бяха прекарали със семейство Шауп в тяхната къща, когато кипеше от веселие и ентузиазъм и ѝ се струваше, че може да литне.

Отиде до масата, извади страницата от „Хералд трибюн“ от чантата си и му я подаде. Дан погледна снимката на Бил и неговата любовница, след което бързо прочете текста.

— И? — явно не разбираше.

— Не виждаш ли? Това е Бил с нея в Индия. И като че ли се кани да я целуне...

Той вдигна поглед към нея шокиран.

— Не ми казвай, че се каниш да играеш ролята на ревнивата съпруга в този стадий на пиесата.

Тя долови презрението в гласа му и кимна, с което потвърди предателството си.

— Съжалявам, става сякаш против волята ми. Ревнувам. Признавам.

— Добре. Как мислиш, че ще се почувства Бил, ако види снимка на нас двамата в Париж? Онази например, която ни направи келнерът и на която изглеждаш като котка, облизала сметаната, а аз съм те прегърнал здраво? Той ще ревнува ли?

Лара се отпусна безсилно, превита, на леглото.

— Не знаеш как е. Двайсет и пет години от живота ми, от неговия живот... Има общи неща между нас, нишки, които ни свързват... Трудно е да не ревнуваш, да не боли.

— И сега предлагаш цял живот да изпитваш болка, така ли? Избираш мъченичеството, докато Бил се забавлява. Чудесно. Не бях разбрал, че си мазохистка, освен че си и ревнива. И че все още си влюбена в съпруга си.

Дан пхна ръце дълбоко в джобовете си и втренчи поглед в лицето ѝ.

— Не мога да се справя с това, Лара. Не знам какво да правя. Имам нужда да проясня мислите си.

Погледът ѝ го последва до вратата.

— Къде отиваш?

— На разходка, да пийна нещо... О, Господи, не знам...

И той излезе, като затвори тихо вратата след себе си, а Лара помисли, с непоносима болка, че с него си отива и част от душата ѝ. Онази част, която не принадлежеше на двайсет и петте години съвместен живот с Бил, напомни ѝ болезнено съзнанието.

През единия час, последвал излизането на Дан, Лара си зададе множество въпроси, застанала под душа, за да може студената вода да облива главата, подутите ѝ клепачи, тялото, което беше родило две деца на Бил — тялото, което той вече не желаше.

„Гордостта ти е наранена, настояваше вътрешното ѝ гласче — твърдение, което я изненада. Кога за последен път си правила любов с Бил? Кога за последен път той те е погледнал така, както те гледа Дан? Кога за последен път Бил се е загрижил за твоите чувства, а не за неговите собствени? Кога за последен път те е придружавал на събитие, което е важно за теб, но не и за него? Задай си тези въпроси и скоро ще узнаеш как са преминали онези двайсет и пет години, скъпа. Може би само шест или седем от тях ти си била истински щастлива — или поне си мислела, че някой ден може да изпиташ и щастие. А сега си готова да пожертваш любовта на Дан и собственото си щастие заради егоиста Бил, който не дава и пет пари за теб? И може би никога не е давал. Глупачка... глупачка... Ти си глупачка, Лара Луис...“

Дан седеше на маса в едно открито кафене и пиеше може би четвъртата си чаша „Пастис“, когато я видя.

Тя се беше преоблякла в бяла пола и бяла блуза — същите, които носеше в нощта, когато се бяха любили на плажа. Беше обула

златистите сандали и сложила златните обеци на ушите си, беше прибрала назад косата си, все още мокра от душа. Дан си помисли, напълно сериозно, че изглежда като испанска благородничка, рисувана от Гоя — на картина, която беше видял в Лувъра. Хладна, високомерна, без проблеми, с ясно чело.

— Слава Богу, че те намерих — каза тя.

Той издърпа стол и за нея и зачака, ледено учтив, тя да седне.

— Мога ли да ти донеса нещо?

— Чаша червено вино, моля.

Той даде знак на келнера, поръча виното и остана да седи в мълчание и да гледа с възхищение дългите ѝ крака в златистите сандали.

— Толкова съжалявам, Дан! — тя го гледаше с онзи поглед на топазените си очи, който много напомняше Одри Хепбърн.

После каза тихо:

— Сгрехих, че казах всички онези неща.

— Не, ако наистина си ги мислела, не си сгрешила — той отново отпи от чашата си.

Келнерът донесе чашата вино на мадам. Постави я пред нея и сложи още сандвич в и без това пълната чиния пред тях. Просто за всеки случай, както каза.

— Не е лесно да загърбиш половината си живот, Дан, моля те, разбери поне това — тя го изгледа умолително.

— Разбирам.

Беше се скрил зад преграда от болка и гордост, която тя нямаше лесно да разбие.

— Нараних те и не знам защо го направих. Не знам как да те помоля да ми простиш. Мога само да кажа, че съжалявам. Зададох си въпросите, които ти ми зададе. Ти си прав. Ще трябва да се примиря с миналото, да призная истината, вместо да се заблуждавам, че бракът ми е бил щастлив. Винаги съм мислела, че меденият ми месец е бил прекрасен, но сега знам... — тя се спря точно навреме.

— Сега знаеш какво за медения си месец?

Лара кръстоса пръстите на ръцете си и излъга:

— Сега знам, че меденият месец трябва да бъде нещо като нашето прекарване тук. Като времето, което бях с теб — гледаше

втръчено чашата червено вино като омагьосана. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Никога вече не ми причинявай това, Лара — каза Дан тихо. — Не знаеш, и не би могла, какво ми струваха последните няколко часа.

Тя вече пет пари не даваше кой може да види сълзите ѝ и ги остави свободно да се стичат по бузите ѝ. Вирна брадичка.

— Обещавам.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Значение имаме само ти и аз, Лара — каза той. — Така трябва да бъде. Само ти и аз.

Лара се сети за онази жена, която беше чакала по-младия си любим в ресторанта, как лицето ѝ се беше озарило, когато го беше видяла. Сега почувства, че собственото ѝ лице изразява същата радост, и най-накрая разбра. Онази жена не се интересуваше от околните, които можеше да я забележат. Тя беше влюбена и само това имаше значение.

Прегърнати през кръста, те се върнаха в хотела, където се мушнаха в огромното удобно и меко легло и отново се прегърнаха здраво. Прекалено изтощени, за да правят любов, те заспаха веднага.

ГЛАВА 35

Авиньон и ужасната кавга останаха зад тях. Бяха на прашния път. Заобиколиха град Кавалион в търсене на шосе №100, пътя, който щеше да ги отведе до Люберон, една от най-красивите местности в Прованс.

Прозорците на колата бяха отворени и пропускаха свободно горещия въздух и праха от garrigue, сухата гола земя, осеяна с масивни варовикови скали, които се издигаха и от двете страни на шосето. Големи билбордове с рекламата на супермаркети и кафета, на пансиони и заведения за бързо хранене разнообразяваха от време на време пейзажа, а Лара тъжно си мислеше, че не постигат кой знае какво. Гледката беше сива и безинтересна. И после Франция отново показва разнообразието си. Случи се същото чудо, което ги караше да вървят все напред и напред.

В далечината, гордо изправени на гола скала, се издигаха каменните постройки на средновековно село, в средата на което в небето се връзваше църковна камбанария. Силуетът му изпъкваше като рисунка, на която са увековечени историите за крал Артур.

Вниманието на Дан беше ангажирано с това да задминава бавно пъплещите трактори, както и огромните камиони и в същото време да се отстранява от пътя на бясно препускащите рокаджии, чиито мотори ревяха безумно и чиято цел в живота, изглежда, беше да изпреварват всекиго. Те обикновено изпреварваха неправилно и само на няколко инча от превозното средство. Той завъртя кормилото вляво и успя да мине току до колелата на огромен пикап, върху чието ремарке бяха натрупани щайги с пъпеши. Ароматът им изпълваше въздуха. После трябваше да внимава, за да не пропусне отбивката за Гордее. Минаха край няколко къщурки, боядисани в бяло, скупчени в подножието на хълм. Минаха и край малки лозя и край село Дез Борие с неговите кръгли каменни овчарски колиби. Минаха и край малки ферми с крякащи гъски. В далечината се извисяваха зелените планини Люберон, а въздухът беше свеж и чист като пролетна река. Пчели

жужаха в горещия въздух, който ухаеше приятно на лупина и лавандула. Клоните на палмите се вееха застрашително под напора на мистрала, а небето над главите им беше бледосиньо.

Лара попиваше всичко с очи. Главата ѝ беше замаяна като от многобройни чаши вино. В чантата ѝ имаше две книги: „Два града в Прованс“ от М. Ф. К. Фишър и „Село във Воклуз“ от Лорънс Уайли. Имаше намерение да ги прочете, докато пътуват на юг, но някак си не ѝ остана време. Сега си обеща, че ще го направи. Всъщност канеше се да чете на глас на Дан, за да могат заедно да им се насладят. В книгата на Фишър се разказваше за млада американка с две малки деца, която иска да избяга от Съединените щати и от задушавания я съпруг Лара се чудеше дали не търси в книгата сходство на историята със собствения си живот и отива да живее в Ексен-Прованс през петдесетте. Авторката описваше незабравими картини на персонажи и места — местни хора, художници, кафенета, църкви и пейзажи: говореше за това, какво е да си беден в чужда държава и пак да си способен да се радваш на изобилието от красота и култура, което, естествено, можеш да правиш и безплатно. А „Село във Воклуз“ беше жива история на отдавна отминалите времена, когато туристите още не били открили красотите и насладите на Прованс.

Вървяха бавно по тесните улички на Гордее, като се подхлъзваха по паветата, несвикнали с такава настилка, надничаха над ниски каменни стени и разглеждаха малките и тъмни магазинчета, в които се продаваха характерните за Прованс материи в слънчево жълто, кобалтово синьо и тъмnochервено. Дан купи на Лара торбичка с ароматни билки, и Лара каза, че ѝ мирише на лято. А тя му купи картичка на Гордее такъв, какъвто е бил, преди да го реставрират и хората да започнат да идват тук, за да си купят сувенири.

Доволни, те седнаха под чадърите на улично кафене на площад „До Шато“ и си поръчаха бутилка от местното розе и Salade nicoise.

Тук ритъмът на ежедневието определено беше по-бавен. Животът беше по-обикновен, далеч от забързаните мегаполиси, далеч от големите и изискани ресторанти и вечни магистрали. Все така очаровани един от друг, те отново се държаха за ръце. Слънцето стопляше бледите им кожи, последните напъни на мистрала повдигаха леко краищата на зелените чадъри и рошеха косата на Лара. Двамата

вдъхваха аромата на чесън и розмарин, на пресен хляб и сладки сочни пъпеши.

— Ти ли ще го кажеш или аз? — запита тя с усмивка.

— Това — Дан махна с ръка, като да обхване всичко наоколо — е Прованс. Един свят, напълно различен от Франция, със своя собствена душа.

Лара се радваше, че той също го е усетил. Сега бяха повече от свързани. Бяха заедно. Лара и Дан срещу света и Бил Луис можеше да върви по дяволите, както и неговата любовница. Като си спомни мъдрите думи на Делия, Лара се запита откъде ли може да си купи високи обувки, символ на новопридобитата ѝ независимост и, както се надяваше, на новооткритата ѝ увереност в себе си като жена.

Продължиха да шофират през смълчаната и опустошена от вятъра провинция, чиито живи плетове бяха изпъстрени с пурпурни ириса, с брилянтно сини заешки уши и див жълт зановец. Малки черно — бели птички се стрелкаха бързо пред предното стъкло на колата, малки кафяви зайчета избягваха в последния момент сблъсъка с колелата им, а над белите скали кръжаха ястреби, дебнещи плячка.

Над древното селище Абие де Сенанк цареше мъртва тишина, доловима като духовното присъствие на монасите, които преди векове са живели и славили Господа тук. Сградите бяха съвсем прости, лишени от каквато и да било украса, а олтарите бяха излъскани до блясък от многото крака, които бяха минали през тях. Заобиколено от поля, пълни с лавандула, абатството беше като връщане в миналото към един по-тих и по-самовглъбен живот. Те седнаха за малко на каменните стъпала, за да може този мир да проникне и в техните души.

Когато се върнаха в Гордее, прекалено уморени, за да продължат, взеха стая в хотел „Ла Бастиде“.

Хотелът беше част от оригиналната каменна крепост, която беше направо издялана в скалата, с изглед към долината и виещия се път, по който се бяха изкачили дотук с малкото „Рено“. Отдалечени сякаш на милиони светлинни години от горещината навън, каменните фойета и коридори действаха успокояващо и освежаващо. Тяхната стая беше с висок, подпрян с греди, таван, подът беше покрит с плочки, а стените бяха покрити с *toile de joueu*. Като вдигнаха щорите, пред очите им се разкри величествена гледка към долината, където във върховете на

дърветата се събираха хиляди звезди, които блещукаха и сякаш пееха в здрача.

Лара въздъхна от удоволствие и се извърна от прозореца, за да попадне право в очакващите я прегръдки на Дан.

— Покрита съм с прах — запротестира тя между целувките му.
— Сгорещена съм, потна съм...

— Обичам те и потна и бих могъл да ти простя факта, че си покрита с прах — сега той целуваше гърдите ѝ и тя отметна глава назад със смях, напирасц в гърлото.

Защо, о, защо тя продължаваше да мисли, че правенето на любов е толкова сериозна работа? Защо не можеше още да свикне, че това е акт на радостта, че можеш и да се смееш, и да се наслаждаваш, докато го правиш? Защо да не могат и да се посмеят заедно, докато правят любов?

Голямото легло беше истинска глезотия. Никакво скърцане на пружини тук, само огромни и меки пухени възглавници и изгладени бели чаршафи, където да положат сгорещените си тела, макар че на Лара пак ѝ трябваша една–две минути да се пита тревожно дали той няма да усети с ръцете си няколкото килограма, които беше прибавила към теглото си. Тя самата беше сигурна, че е наддала най-малко пет паунда.

Но Дан не възразяваше, той харесваше нейната закръгленост, гладката ѝ кожа, дългите ѝ крайници и мекотата на плътта ѝ, когато заровеше лице в нея. Ръцете му бяха под нея и я повдигаха към устата му и слабият екзотичен аромат, който лъхаше от нея, беше единственото, което имаше значение за сетивата му в момента. И завинаги щеше да бъде така... Тя заизвива тяло като змия под езика му и го притисна по-близо до себе си, издигна се до зашеметяващи висини, после започна да вика от удоволствие, а после почти изплака: „Не, не повече, не, достатъчно... Не бих могла да понеса още.“ И после той я завладя и отново я направи своя.

Мисълта за онези допълнителни килограми не накара Лара да се откаже от вечерята в сводестата трапезария, която през дванайсети век е била мазе. На каменните стени бяха закачени свещници и свещите бяха единствените осветителни тела, на масите имаше дълбоки тъмносини вази, пълни с жълти рози, както и малки amuses bouches, които изкушаваха апетита. Беше хладно и изискано, но удобно, както и

много оживено. Много от вечерящите имаха онзи лъскав парижки вид, бяха облечени скъпо, в дрехи, които смятаха за подходящи за la campagne — бели или черни копиринени тоалети, толкова строги колкото и японското хайку. От време на време проблясваха задължителните диаманти. Имаше и туристи като тях самите, които се оглеждаха с еднакъв удивен израз, като да се бяха приземили в непознат свят, който може би, но само може би, щеше да се окаже раят.

Тази вечер Лара изглеждаше напълно различна от тъжната и неуверена в себе си жена, каквато беше в Кармел. Носеше дългата си тъмна коса пусната свободно в целия ѝ блясък, както не правеше преди, защото мислеше, че е прекалено младежко. Имаше някакво специално излъчване у нея, нова увереност. Изглеждаше като жена, която току-що е била задоволена добре.

Така беше направила и младата жена, която седеше на съседната маса, помисли си Лара, докато я оглеждаше. Скромна, беше първото определение, което ѝ хрумна. Силно изразен нос, прекалено квадратна брадичка, къса тъмна коса, малки кръгли очила. Но тримата мъже, които бяха с нея, бяха явно подвластни на магията ѝ. Следяха с жив интерес всяка нейна дума, а усмивката ѝ озаряваше цялата стая.

Външният вид на момичето не е толкова важен, осъзна Лара внезапно. Носът е просто нейният нос, брадичката — нейната брадичка, но нейната самоувереност и женственост не можеха да бъдат поставени под въпрос. Чарът също беше изцяло неин собствен. Лара я наблюдаваше с известна завист.

— Виждаш ли я как омагьосва всичките тези мъже? — прошепна тя на Дан. — Магията ѝ направо ги покорява.

— Тя е вещица. Като теб — съгласи се той и целуна дланта ѝ, а Лара се усмихна, защото никога преди не беше мислила за себе си като за вещица. Това не беше Лара Луис, която тя познаваше, или, най-малкото, не беше старата Лара Луис — жената, която беше преди.

Дан поръча от местното розе и малки купички с някакъв сос и натрошени хапки, който, според Лара, беше достоен да умреш за него. Харесаха го толкова много, че си поръчаха още два пъти допълнително. После ядоха и от местното агнешко, отгледано по хълмовете на Систерон. Малките мазни хапки бяха обилно подправени с чесън и бяха розови като залеза, но два пъти по-нежни от него, сервирани с гладко и вкусно картофено пюре, щедро подправено с

бито краве масло — толкова подобно на крем и мазно, както би могла да го приготви само нечия баба. После идваше ред на поднос от местни сирена, както и по чаша от ароматното и подправено местно вино.

След това те се разходиха и се върнаха пеш до хотела, където седнаха в кафенето, което сякаш датираше от Ренесанса, за да изпият по чашка хубаво силно кафе направо под звездите, които блестяха много по-ярко от диамантите на елегантните парижани. Мистралът си беше отишъл, оставил след себе си само лек бриз, който приятно рошеше дългата коса на Лара. Отвсякъде долиташе приятният приглушен говор на множество гласове: местният провански диалект, бързото парижко бърборене, високите и пронизителни гласове на британките и гърленият смях на немците. Те всички бяха свят, далеч от реалността, намираха се в кралство, далеч по-вълшебно от Дисниленд.

Неспособен да повярва, че наистина се намира на това място, Дан каза:

— Не трябваше ли да съм в Монтерей и да строя? Или пък не трябваше ли да издигам ранчо в Кармел?

Нима това тук наистина е истинско?

— Мога да те ощипя, ако искаш — Лара се засмя, но прекрасно го разбираше. Това село, разположено на върха на хълма, беше толкова далеч от тяхната реалност, от всекидневния живот и работата на Дан, от нейната самота в Сан Франциско и чувството, че е изгубена, че сякаш наистина обещаваше ново начало.

Разхождаха се в нощта. Толкова лесно беше да се разговаря с Дан, той те слушаше с внимание, опитваше се да те разбере и мислите просто излитаха от устните ти. Неща, за които дори не се беше сещала от години, но които все още тормозеха подсъзнанието ѝ. Като например как беше обожавала баща си, и мъката и отчаянието, които беше изпитала, когато той почина внезапно от рак на белите дробове, когато тя беше едва на шестнайсет. За майка ѝ, която се беше омъжила отново и беше отишла да живее във Флорида, като остави Лара, току-що омъжена и тя, без човек, който би могъл да ѝ даде съвет и да ѝ окаже помощ в отглеждането на децата. Каза му също, че по онова време не е знаела почти нищо за секса, освен онова, което беше прочела или научила от момичетата. Каза му, че никога не е познавала,

в библейския смисъл на думата, никого, освен Бил, не беше изпитала радостни тръпки — онези, за които ѝ беше разказвала Делия.

— На нито една от нас майката не си беше направила труда да разкаже за секса — каза му тя. — В нашето предградие не се смяташе за прилично да говориш на тази тема.

Разказа му и за това, какви са сега чувствата ѝ по отношение на дома ѝ, на децата ѝ, какви са страховете и надеждите ѝ за тях. Малко по малко, му разказа целия си живот.

И тази нощ спаха, както и през другите, с преплетени тела, като че ли голямото легло им беше прекалено малко, с вдигнати щори и широко разтворени към звездната нощ и хладния бриз прозорци. А Лара сънува сънища за слънчева светлина, за вино и за любов.

Лара отмени останалите им резервации и започна съзнателно да избягва хотелите, където беше отседала с Бил, твърдо решена да остави и него, и общия им живот зад гърба си. На следващия ден се спуснаха от хълма и след като пътуваха известно време и два пъти завиха в грешната посока, се озоваха в малко селце — просто няколко къщи и няколко хамбара, разпръснати около тесния път. Табелката им казваше, че се намират в Джукас, и любопитни, те проследиха друга поредица от табелки, която ги заведе до Мас дез Хербес Бланч.

Когато откриха сградата, се оказа, че това е малка ферма, боядисана в меден цвят и наскоро превърната в хотел. Тя се беше сгушила в околния пейзаж и се сливаше така пълно с него, та на човек му се струваше, че е израснала от него. Покривът беше покрит с теракота и образуваше множество ъгли, а терасата гледаше към тъмносин дълбок плувен басейн и подобни на парк земи, където растяха някои причудливи растения, бели треви, които даваха и наименованието на хотела.

Лара разопакова багажа за първи път, откакто бяха напуснали Париж, сложи на закачалка смачканите дрехи, изпрати някои от нещата в пералното, а други изглади, така че да могат да бъдат отново опаковани и смачкани. После започна да избира дрехите, които щеше да облече вечерта. Да бъдеш непрекъснато на път, имаше както своите недостатъци, така и своите преимущества.

После отидоха до близкото градче Апт. Сутрешният пазар беше все още в разгара си и те веднага се изгубиха сред ароматите на Прованс: вечния аромат на розмарин, тамян и мента, острия аромат на

многобройните видове маслини и сладкия на пъпеши, смесен с изкусителната миризма, която идваше от близката пицария. Купиха пъпеш и го изядоха веднага, макар сокът да се стичаше по брадичките им, и гледаха как местните жени избират внимателно зеленчуците за трапезата си. Кошница с кафяви яйца на точки беше изложена на съседната сергия до кокошки и крякащи патици и над всичко това се носеше пикантният аромат на сирене — овче и козе и други видове, които изглеждаха така, сякаш бяха произведени преди стотици години — твърди, черни и напукани. Имаше и току-що откъснати пресни марули и червени домати, огромни репички и малки пурпурни патладжани, както и тлъсти червени пиперки. Ароматът на сочни свински пържоли, ги изкуши да опитат. Бяха вкусни и крехки. Прекалено вкусен беше и пресният хляб.

В средновековното каменно село Бонио наеха велосипеди и каски и отидоха, старателно натискайки педалите, до зеленото подножие на планината Люберон.

Лара изпитваше силни болки в прасците, а слънцето изгаряше кожата ѝ и тя се смъмри, че не е сложила слънцезащитен крем. Най-накрая, сгорещени и изпотени, изтощени и изгорели от слънцето, те оставиха велосипедите под сянката на един дъб и се излегнаха направо на земята.

Тя нададе стон с разперени встрани ръце:

— Защо въобще предложих това? Не съм правила никакви упражнения повече от година.

Дан също лежеше по гръб, но беше подложил ръце под главата си.

— Гледай на нещата по следния начин: връщането ще бъде лесно, защото ще се спускаме само надолу.

Той масажира глезените ѝ, докато тя не можеше да търпи повече, после целуна порозовелите ѝ от слънцето колене и ѝ помогна да се изправи на крака.

Главозамайващата миризма на див тамян се носеше изпод нозете им и ги последва дори когато навлязоха дълбоко в гората. След малко се спряха и застанаха, хванати за ръце, заслушани в тишината. Извисяващите се над главите им клони пропускаха като през филтър слънчевата светлина. Чувстваха се така, сякаш се намират в чудновата открита катедрала. Постепенно доловиха и звуците на живота:

шумоленето на малко животинче в гъсталака, плясъка на невидими криле, пеенето на птица и, някъде в далечината, лаенето на куче. И двамата се съгласиха, готови да изпаднат в благоговение, че това тук прилича на вълшебното царство.

Но когато най-после се върнаха на мястото, където бяха оставили велосипедите си, се върнаха в реалността грубо и разтърсващо. Велосипедите бяха изчезнали.

— Откраднали са ги — каза Дан с въздишка.

— И какво ще правим сега? — Лара подръпваше шортите си надолу, сгорещена и потна и, както можеше да се предполага, отново гладна.

— Познай — каза Дан. Хвана я за ръката и започнаха да се спускат по стръмния склон. Когато стигнаха шосето, се огледаха наляво и надясно. Пътят беше пуст като игрище за футбол през зимата.

— По-добре да вървим — каза Дан. — И ако видим кола, да я спрем.

— Искаш да кажеш, че ще пътуваме на стоп? — Лара беше като зашеметена, защото предупреждаваше дъщеря си никога да не го прави.

— А какво друго предлагаш? Да извадя клетъчния си телефон и да извикам такси? Хайде, Лара, разбира се, че ще пътуваме на автостоп. И ще е по-добре, ако се помолиш по-скоро да видим кола, защото пътят до Менербес е много дълъг.

Лара закрочи тежко по пътя с наведена глава, ядосана на себе си, че е била достатъчно наивна да остави велосипедите незаключени. Никога не би постъпила така в Калифорния.

Беше онзи магически час между дванайсет и два, когато целият Прованс обядва или спи следобеден сън. Тя не познаваше нито един разумен фермер или бизнесмен, който би шофирал в това време на денонощието. Всички щяха да бъдат в местния ресторант да хапват от специалитета на деня, който да преглъщат с бутилка червено вино от местната реколта. Слънцето беше в разгара си и прежуряше, затова тя си сложи сламената шапка. Много ѝ се искаше да беше облякла риза с дълги ръкави вместо късото потниче.

— По кой път? — запита Дан, когато стигнаха до поредното разклонение.

Лара не беше придобила усещане за посоки и чувство за ориентация в тези няколко дни, в които беше във ваканция.

— Надясно — каза обаче доста уверено и двамата се озоваха на също такова прашно и безлюдно бяло шосе.

— Хайде, Лара — тя беше намалила крачка и Дан я караше да ускори темпото. — Никога няма да стигнем, ако се движим с такава скорост.

Лара си мислеше, че пътят ѝ изглежда странно познат, но пък, от друга страна, всички селски пътища си приличат. Поне на нея ѝ се струваше така. И все пак този ѝ изглеждаше досущ като онзи, по който бяха шофирали с Бил, докато търсеха малкия ресторант, за който той беше чувал само ласкави неща и, както обикновено, беше решен на всяка цена да открие. Такъв беше Бил, бавен и упорит като Декстър, никога не се отказваше.

„Особено когато се касае за спасяване на детски живот, напомни ѝ внезапно вътрешният глас. Никога не се отказва и от децата, както знаеш. И точно затова е велик лекар.“

Вярно е, призна тя мълчаливо. Макар да не беше чак толкова добър баща за собствените си деца. Но пък, от друга страна, те никога не се бяха разболявали, поне не сериозно.

Потънала в мислите си, не беше забелязала, че пътят се е стеснил и е станал по-неравен. Не и докато не се спъна в някаква буца.

— Оу! Погледни какво направих! — извика тя, изненадана да открие, че е седнала в канавката.

Дан побърза да ѝ помогне.

— Добре ли си?

Тя се отпусна върху ударения крак, опита дали той ще издържи теглото ѝ, после рязко седна отново. Дяволски болеше.

— Мисля, че трябва да съм го изкълчила — гледаше със съмнение стъпалото, което изглеждаше прекалено голямо за маратонката. — Съжалявам — добави, като вдигна поглед към Дан.

— Какво искаш да кажеш? Аз съм този, който съжалява. Защото ти си тази, която е наранена. Виж, със сигурност няма да можеш да стъпваш на този крак.

Ще отида и ще взема колата. А ти просто ще седиш тук и ще ме чакаш.

Помогна ѝ да се премести в сянката на близкия дъб.

— Поне не си на слънце — каза той и я погали по главата, сякаш беше дете. — Не се тревожи, скъпа, ще се върна още преди да си усетила, че ме няма.

— Преди да съм преброила до десет? — запита тя с усмивка, защото си спомни как обещаваще същото на своите деца, когато бяха малки и им се струваше, че числото десет е на цяла вечност разстояние. Като например сега.

Дан се изправи, скръсти ръце и сведе поглед към нея.

— Преди да си усетила, че ме няма — обеща той.

После я целуна по вдигнатото към него лице и затича по окъпания в слънце път.

Когато той изчезна от погледа ѝ, Лара си спомни за конвейера за багаж с номер 22 на летище „Шарл де Гол“. Всеки път, когато той изчезваше така, тя нервно се надяваше, че това няма да е поредното дежа ву. Отново.

Май ще се окаже повторение на „Тур д’Аржен“, само че този път ще бъда с подут и насинен крак вместо с обувки от гущерова кожа и с прекалено високи токчета.

Заоглежда мрачно крака си и се запита какво би направил в такава ситуация нейният съпруг, лекарят. Загледа се в долината долу, цялата покрита с избуяла зеленина. „Не беше ли това пътят, по който минахте и с Бил? — гласът я изненада. — Спомняш ли си полето, покрито с макове?“

И незабавно се пренесе в миналото.

ГЛАВА 36

Неочаквано осъзна, че е съвсем сама на малко и смълчано шосе някъде сред Прованс. Единственият звук беше този на вечния вятър, който пееше в клоните на дъба. Дори птиците си почиваха в тази следобедна тишина. Лара се замисли с тревога за крадците на велосипеди. Ами ако се върнеха, за да я ограбят? Не че имаше кой знае какво да ѝ вземат, освен може би стария часовник. О, и огърлицата. Прокара нервно пръсти по диамантите. Може би трябваше да я свали и да я скрие в джоба си... Но нали беше обещала никога да не я сваля, докато Бил не се върне при нея. Тя беше нейният талисман, който щеше да върне съпруга ѝ при нея.

„Е, досега този талисман не е свършил никаква работа“, напомни ѝ остро гласът.

О, Господи, нима щеше отново да се върне на това? Да признае, че все още го иска?

Свали маратонката си и огледа подутото стъпало. То вече започваше да става тъмночервено на цвят и тя осъзна, твърде късно, че няма никакъв шанс да се obuе отново.

— О, по дяволите! — каза раздражено. — Това тук май ще се окаже повторение на Тур д'Аржен, само че този път ще бъде с подут и насинен крак, вместо с обувки от гущерова кожа и с прекалено високи токчета.

Заоглежда мрачно крака си и се запита какво би направил в такава ситуация нейният съпруг, лекарят. Загледа се в долината долу, цялата покрита с избуяла зеленина. „Не беше ли това пътят, по който минахте и с Бил? — гласът я изненада. — Спомняш ли си полето, покрито с макове?“

И незабавно се пренесе в миналото.

Бил и Лара пътуваха по виещ се пясъчен път в търсене на ресторанта. От дясната им страна се издигаха скали. От лявата им

страна се простираше долина, мека и зелена. Можеха да бъдат и единствените хора на света. В лозята не работеха фермери, нямаше хора, които да разхождат кучетата си, нито една кола не мина край тях. После, изведнъж, долината под тях се смени с поле от макове, непрекъснатата червена маса, подобна на разкошен ориенталски килим, леко по-люшван от вятъра.

Хипнотизирани, те се спуснаха по криволичещия път в долината. Събуха обувките си и затичаха боси, ръка в ръка, през високите макове, потънали в тях.

Като легна по гръб, Лара успя да види червените венчелистчета, нежни като крилете на пеперуда. Долови миризмата на свежа трева и вдъхна аромата на бриза, който сякаш изпълни ноздрите ѝ, чу жуженето на тлъстите пчели и тихото размахване на невидими криле. Те бяха едно цяло със земята, докато се любеха, скътани в маковете и невидими за другите хора, обгърнати от самата природа, потънали в прегръдките един на друг.

— О, Бил! — прошепна Лара сега. — Не беше чак толкова лошо, нали? Имаше моменти, когато бях сигурна, че ме обичаш и когато и аз истински те обичах. Не ме оставяй да вярвам, че са съществували само лошите мигове и че изминалите години са били загуба на ценно време. Моля те, недей... Не бих могла да го понеса. Не бих могла да понеса мисълта, че ще остана без нищо.

Разбира се, имаше и хубави мигове. Другото ѝ „аз“ започваше да става отвратително. „Можеш да ги преброиш, бейби, на пръстите на едната си ръка.“

„Не е вярно, помисли си тя с отчаяното желание сякаш да се защити. Случвало се е много пъти...“

„Да, когато той все още се връщаше вкъщи през нощта, преди да стане прекалено самовглъбен в себе си, прекалено важен в собствените си очи, та да се интересува и от другите. Може би люби Мелиса точно в този момент в някое китайско оризово поле. Може би тя си мисли точно като теб: Хей, в този мъж има и друга, чувствена страна, понежна и по-любвеобилна...“

Лара беше изтръгната рязко и грубо от замечтаността си. Студен вятър предизвика неприятни тръпки по гърба ѝ, кожата на ръцете ѝ настръхна. Температурата сигурно беше спаднала до двайсет градуса. Масивни черни облаци бързо скриваха от погледа върха на планината.

Тя загледа с тревога безлюдното шосе и се замоли Дан да се върне по-бързо.

Видя как облаците се спуснаха по-ниско над планината, видя дъжда, който покри склоновете, после силното блясване на светкавица, последвана само след секунда от мощна гръмотевица. Самотен кипарис избухна в пламъци като запалена факла.

„О, мили Боже, но това е опасно. Трябва да се махна оттук.“ Тя се огледа, видя счупен клон и го задърпа към себе си. Успя да се изправи на един крак и постави предпазливо подутия на земята. Разбира се, все още болеше ужасно.

„А ти какво очакваше! — запита я отново злобното гласче. — Чудодейно възстановяване! Че ще можеш да тичаш надолу по склона и да се скриеш от бурята? Прекалено късно, виж какво се изпречва на пътя ти сега.“

Силен дъжд зашиба раменете ѝ и я заслепи. Като се подпря на огънатия клон, тя закуцука по пътя в посоката, в която беше изчезнал Дан.

— Проклетата да съм, ако се оставя да бъда изгорена жива от светкавица — прошепна. — Не и сега, след като съм го открила...

Дългата ѝ коса се вееше около раменете, а от края на носа ѝ капеха дъждовни капки. Светкавиците проблясваха заплашително близо и тя броеше секундите между блясъка на силната светлина. Преброи едва до три, когато нов грохот я изплаши до смърт и я накара да забърза още повече. Дъждът беше преминал в градушка с големината на грахови зърна, при това — твърди като късчета мрамор. Струваше ѝ се, че големи ледени буци я удрят по главата, и тя не видя светлината от фаровете на караваната, докато почти не връхлетя отгоре ѝ и не чу скърцането на спирачките.

— *Madame, q'estque vous voulez ici?* — запита я шокиран глас. — *Viens, viens, vite...*

Заслепена, тя протегна доверчиво ръка.

— *Au secours, monsieur* — каза, като си спомни точно навреме тази полезна фраза от разговорника. — Помогнете ми.

— *Ah, madame* — Той почти я вдигна на ръце, за да я качи в караваната. Сбутана зад гърба му, Лара успя да види бидета и тоалетни чинии в различни нюанси на розово и зелено.

— По дяволите! — каза нейният спасител, последвано от някои също недотам цензурни фрази, които, слава Богу, тя не разбра. И потеглиха бавно през бурята.

Лара го разглеждаше точно така, както и той — нея. Тя — раздърпана чужденка, прогизнала до кости, с една маратонка и другата — в ръка, с подут и посинял крак. Той — нисък и набит, с остър и пронизващ поглед, в светлосин работен гащеризон и износена широкопола шапка в камуфлажно зелено.

— Touriste.

Това беше твърдение, а не въпрос, но тя каза учтиво:

— Oui, monsieur, Americain.

— И какво правехте съвсем сама навън, в бурята? — запита той на френски, разбира се. — И какво е станало с крака ви?

Тя се опита да му обясни. Каза, че е тръгнала по пътя с надеждата да срещне мъжа, с когото е.

— А! — възкликна той. — Мадам вървеше в грешната посока. Сега вече пътуваме към Менербес. Там ще се погрижа да обърнат внимание на крака ви — добави той любезно. — Никак не изглежда добре.

Лара погледна внимателно крака си. Наистина не изглеждаше добре. Въздъхна и втренчи поглед през предното стъкло. Бурята беше отново преминала в дъжд. Гръмотевиците бяха зад тях. Когато влязоха в калното място, което в момента играеше ролята на паркинг и което беше с изглед надолу към долината, тя видя Дан. Той също я видя, отвори бързо вратата на караваната и тя буквално падна в ръцете му.

— Мили Боже, Лара, не мога да повярвам, че те заряхах там наред силната буря! — нейният спасител чакаше учтиво, като държеше износената си шапка в едната ръка, а с другата се почесваше по главата.

— Трябва да се погрижат за крака на мадам, мосю — прекъсна той емоционалните им словоизлияния. — Лошо е ударен. Кракът.

— Лошо? — Дан втренчи поглед в подутия ѝ глезен, после сграбчи десницата на мъжа и енергично я разтърси.

— Merci, monsieur... monsieur... — Хвърли поглед на надписа върху дясната страна на караваната: Pierre Etienne Garnier Equipement Sanitaire. — Merci monsieur Garnier. Благодаря ви от името и на двама ни. Ще изпие ли чашка коняк с нас? — той махна с ръка по посока

на малкия кафе-бар на ъгъла и след няколко учтиви, но неубедителни възражения, мосю Гарние се съгласи на едно малко питие, което да прогони студа от костите му. В такава близост до планините беше трудно да се предскаже времето. Докато препичаше жарко, в следващата минута — пуф! — сякаш някой махваше с вълшебна пръчица и започваше или да вали сняг, или някоя страшна гръмотевична буря.

Като почти носеха Лара, която подкрепяха от двете страни, те влязоха в бара и веднага станаха център на внимание. Гласове, изразяващи истински шок, говореха бързо-бързо на провансалски диалект, а загрижените лица се надвесиха над крака на Лара. Бързо донесоха лед и чиста хавлиена кърпа, сервираха им бренди, а по-възрастните ги затрупаха със съвети. Тези по-стари мъже и жени бяха редовни посетители на бара и бяха доволни, че могат да се разсеят с нещо, защото бурята беше прекъснала обичайната им следобедна игра на *petanque*.

— Стегнете го здраво, мадам — каза някой. — Но първо натопете превръзката в ледена вода. Студеното е единственият лек при изкълчване. След ден-два кракът ви ще бъде като нов.

Те се усмихнаха и благодариха и Дан поръча коняк за всички. И сред *entante cordiale internationale* им помогнаха да вземат такси, което щеше да ги върне в Бонио в агенцията, от която бяха наели велосипедите и където ги чакаше взетата под наем кола.

С крак, наложен с лед, тя спеше сама в едно от двете еднакви легла, за които Дан беше помолил, за да не я безпокои. И много ѝ липсваше тялото му до нейното. Но, странно, същата вечер отново сънува Бил и онова поле, покрито с диви червени макове.

ГЛАВА 37

Когато се върнаха в Мас, изпратиха за доктор Монтан. Той беше много млад и се движеше безшумно из стаята с обувките си, които имаха дебели гумени подметки. Изглеждаше, че се носи във въздуха малко над пода. Беше нервен като мъж, чиято съпруга ражда за първи път, и то посред нощ. Гледаше загрижено крака, който вече определено приличаше на мортадела от щанда за деликатеси в някой супермаркет — с цвета на черен дроб, обсипан с бяло-розови точки.

Издърпа грозния розов еластичен стягащ чорап над глезена, с което съсипа, помисли си мрачно Лара, шанса ѝ за какъвто и да било шик в близко време. После го повдигна на две възглавници и ѝ предложи да се намаже с лосион против изгаряне, за да успокои донякъде зачервената от силното слънце кожа.

На нея започваше да ѝ харесва цялото това внимание. Управителят на хотела ѝ изпрати цветя, лека храна, подходяща за хора на легло, и бутилка от превъзходното местно розе. Камериерките се суетяха около нея, за да се уверят, че ѝ е удобно. Дан също кръжеше тревожно около нея и се питаше дали не трябва да я заведе до болницата.

Когато се събуди на следващата сутрин, Лара знаеше, че трябва на всяка цена да открие това поле. Неочаквано, то беше станало най-важното нещо в нейния живот. Трябваше да се увери, че е била там с Бил, че бяха лежали заедно на земята, че сърцата им поне веднъж в живота бяха били в синхрон, че телата им бяха умирали от желание едно по друго. Трябваше да се увери, че поне веднъж, макар и много отдавна, се бяха любили страстно и защото се обичат и че цялото им двайсет и пет годишно съжителстване не е било лоша игра на въображението ѝ.

„Но нали имаш децата, напомни ѝ вътрешният глас. Джош и Мини не са игра на въображението, те са плодове на вашата любов. Нямах нужда да видиш полето, за да...“

„О, имам, каза си тя. Трябва да се уверя, че то съществува. Че аз съществувам... Трябва да намеря себе си.“ Тя имаше нужда още и от момичетата, изпитваше нужда да разговаря с тях, имаше нужда те да я уверят, че е права. И така, докато Дан плуваше, тя се обади на Сузи.

— Не търси онова поле, Лара — скара ѝ се строго Сузи. — Забрави го. Реалността няма еднакъв знак с миналото. Тя е мястото и времето, където си сега. Реалността е това, което си сега. И онова, което имаш в момента.

Неохотно, Лара призна, че Сузи е права.

— Добре, няма да търся онова поле — обеща тя. Но когато остави слушалката, си помисли с тъга, че сега никога няма да разбере дали Бил я е обичал някога.

Дан настоя да прекарат деня, удобно настанени до басейна, където тя би могла да държи крака си нависоко. Лара облече червения бански костюм, после се загледа със съмнение и неувереност в образа си в огледалото. Сигурно трябваше да си плати за това, че се беше наслаждавала многократно на френската кухня, и сега видя колко висока е цената. Формите ѝ преливаха. Като се замислеше, че предстоеше да посетят Ривиерата, пълна с великолепни млади женски тела в оскъдни бански костюми, сърцето ѝ се свиваше. Като си обеща да не хапва нищо друго, освен плодове и може би по някоя неподправена салата, тя си облече по-дискретен бял бански костюм, обви ефирен шал около бедрата си, които намираше за доста по-пълни, отколкото трябваше, и с помощта на Дан закуцука към терасата.

Тишината в Прованс е съвсем различна. Може би сянката на планината Люберон властваше и над селата, и над долините. Може би тя ги защитаваше от шума на автомагистралите и на въздушния трафик, както и от тревожния вой на полицейските сирени. Лара не знаеше каква е причината, но изтегната на шезлонга до басейна, със затворени очи, тя почти можеше да чуе тишината. От време на време се чуваха откъслечи от разговори, вик, долетял отвъд долината, блеенето на овца откъм хълма, звънът на далечна църковна камбана.

Но тя още беше неспокойна, нетърпелива да се озове пак в колата, да открие онова потънало в червенина място...

На следващата сутрин, макар кракът ѝ да беше все още червен и подут, тя настоя да продължат пътуването. Нахвърли дрехите в куфара с ожесточение, което изненада Дан, и ги затвори решително.

— Има един малък ресторант, за който съм чувала — каза му. — Ако побързаме, можем да стигнем там навреме за обяд.

Нарушаваше обещанието, дадено на Сузи. И го знаеше.

Завиваха зад поредното скално възвишение, а Лара надничаше от прозореца, сякаш беше загубила нещо ценно и много скъпо за нея. Как би могла да му каже, че търси една мечта, че търси неуловимото усещане, че тя и Бил са още млади и че животът им е пълен с обещания?

„Колко от тези обещания се сбъднаха! — запита я гласът. — И защо, ако обещанията са били истина, ти се струва, че животът те е измамил? Нима той не те остави на заден план, не те превърна в нещо, което е заменимо? Забравената жена. Изгубената жена.“

— Защо правиш това, Лара? — запита я Дан най-накрая, когато му дойде до гуша. — Защо това място е толкова важно за теб? Не разбирам.

— Просто си го спомням като чудесно, забравимо.

Веждите му се вдигнаха в силна изненада.

— Не знаех, че си била там.

— Не съм била там — това беше почти лъжа и тя преплете пръсти. — Искях да кажа, че си спомням, че са ми го описвали така. И че около него имало поле от макове...

Направиха поредния завой и Лара огледа долината. Няколко червени мака разнообразяваха гледката, но това далеч не беше килим от макове. Но това място съществуваше, нали? Може би беше точно зад следващия завой? О, Господи, трябваше да бъде някъде. Сигурно щеше да си спомни къде е, защото това беше връхната точка в медения й месец, в нейния живот с Бил.

Не можеше обаче да бъде сигурна, че е същото място. Тя и Бил така и не бяха намерили селския ресторант, а ето, че сега тя и Дан отново не можеха да го открият...

И сега никога нямаше да разбере истината.

Пътуваха от един час, като се въртяха в кръг из местност, в която нямаше никакви признаци на населеност.

ГЛАВА 38

Настроението ѝ се промени на следващия ден и тя отново се влюби безумно в Дан. Чудото се случи в Екс. Влюби се и в малкото градче, което олицетворяваше сърцето и душата на Прованс. Двойната редица най-обикновени дървета хвърляше гъста сянка над широкия тротоар, както и по равните фасади на сградите от седемнайсети и осемнайсети век, които изобилстваха и от двете страни на главната улица. В града имаше и множество фонтани, украсени със сложни орнаменти, които му придаваха незабравим вид.

Последните повеи на мистрала бяха приятни и като че ли ги поздравяваха с „добре дошли“, докато се разхождаха край фонтаните, където, много отдавна, Мария Медичи била носена от военни в ливреи, удобно настанена в трона си. Където се е разхождал и Ван Гог, където Фредерик Мистрал, поетът, който е дал името си на вятъра, се е шляел в откритите кафенета, където Сезан и Дьо Сад може би са пили мътен абсент в компанията един на друг.

Извити сенчести алеи водеха към малки, облети от слънчева светлина, павирани площадчета, по които имаше прекалено много бутици, които закриваха прекалено голяма част от прекрасните каменни фасади на старинните сгради. В този град имаше грация и елегантност, достойнство и, също така, весела и жизнерадостна комбинация от старо и ново. Студентите в местния университет бяха от много различни националности и говореха множество езици и тъкмо позираха за снимки на площада, облечени в ярките си униформи. Дългите коси на момчетата се вееха свободно зад гърбовете им, момчетата с тесни ханшове и стройни бедра бяха с цигари в уста, нарочно оставени да висят нехайно в ъгълчетата им.

Фермери с кожа, придобила цвета на изсъхнал орех, бяха дошли в града, за да си починат. Те обикновено изпиваха огромни количества червено вино и носеха баретите си спуснати над лявото око, докато съпругите, облекли най-хубавите си рокли от черна коприна, разглеждаха витрините на магазините — може би търсеха рокли

същото, или почти същото, качество и номер като тези на гърбовете им. Местните бизнесмени обядваха във все същите заведения, които посещаваха от години, и сериозно четяха периодичните издания, а децата в училищна възраст, свободни за следобеда, тичаха между пешеходците и се спъваха, понякога и в собствените си крака, като си подвикваха обиди едно на друго възможно най-високо. От другата страна на шосето дебела рижава котка се печеше на слънце на малък железен балкон и наблюдаваше сцената под себе си. А изгорелите от слънцето туристи, облечени в ярки дрехи и със слънчеви очила, надписваха пощенски картички за дома с думите: „Как ми се иска и вие да бяхте тук.“

Дан и Лара се присъединиха към тълпата в кафене Deux Garsons, където кракът на Лара можеше да си почине, а тя да пийне студена лимонада и да надпише пощенска картичка до момичетата. Дан пък пиеше леден коктейл „Стела Артоа“ и наблюдаваше хората, които, също като него, щастливо пропиляваха деня. Което, предполагаше той, трябва и да правиш, когато си в Прованс.

— Ще се върнем тук и по-късно — каза той на Лара, съвсем определено възнамерявайки да изпълни казаното. Тя вдигна поглед и му се усмихна. — Ще дойдеш ли с мен, Лара?

— Ако ме поканиш, да.

— Каня те сега. Имам нужда от твоето съгласие.

Лара свали очилата си. Погледът на дълбоките му сини очи се сля с нейния и тълпата изведнъж изчезна, както и бибипкането на автомобилните клаксони и виковете на студентите.

— Обещавам, че ще се върна тук някой ден с теб, Дан.

Той я целуна по топлата буза. Как само обичаше различните нейни аромати: на парфюма ѝ, лекия и едва доловим на кожата ѝ, влажния аромат на топли лилии под масата меки тъмни коси при основата на тила ѝ и нейния собствен нежен аромат, нейния специален вкус.

Погледът му беше все още прикован от нейния и тя се усмихна, защото беше разгадала неговия.

— Нямаме стая в хотел. Нямаше да спираме в Екс, помниш ли?

— Хайде да останем и да се насладим на магията. Да се насладим един на друг.

— Добре — съгласи се тя с радост и прибра пощенските картички. Напъха ги набързо в чантата си. Та нали все пак разполагаха с цялото време на света? Поне за днес.

Хотелът „Le Negre-Coste“ се намираще в една от сградите от осемнайсети век на улица „Cours Mirabeau“. Стаите бяха семпло обзаведени в старомоден френски стил, а старият асансьор–клетка скърцаше. Тяхната стая беше точно под стряхата. Очаровани, дори омагьосани, те гледаха над покривите към върховете на дърветата. После спуснаха щорите и се излегнаха на двойното легло, което французите наричаха *matrimonial*.

— Забрави за краля на Калифорния, никога не съм искал да имам друго легло. — Устата на Дан „пропътува“ разстоянието от шията до клепачите ѝ, после отново се спусна до върха на носа ѝ и накрая превзе меките ѝ нежни устни.

— Мога да свикна с това. Само дето и ти трябва да бъдеш част от сделката. Трябва ми едно *lit matrimonial* и една Лара Луис.

Тя тъкмо хапеше леко устните му, готова да го изпие и с очи, и с уста. Телата им бяха сгорещени от топлината на въздуха, очите им изразяваха силно и сладно желание, дланите им копнееха да галят.

— Разкажи ми за другите жени, които си имал — Лара го гледаше втренчено, явно изпитваща ревност. — Искам да знам кого си любил и как са били те в леглото.

Дан поклати глава. Тя, както обикновено, изпитваше неувереност в себе си.

— Никога не е имало някоя като теб. Кълна се. Никога не съм изпитвал това към някоя друга, никога не съм пожелавал друга по този начин. Това между нас е повече от секс, повече от страст... Имам нужда от теб. Не мисля, че бих могъл да живея без теб, Лара Луис.

Въздишката ѝ беше тиха.

— Обичай ме, Лара — той зарови лице в пълните ѝ закръглени гърди. — Кажи ми, че ме обичаш.

— Обичам те — прошепна тя.

Като внимателно избягваше кожата ѝ там, където беше изгоряла от слънцето, Дан погали с език цялото ѝ тяло и се спусна към победата, защитена от срамните ѝ устни, вътрешност.

— Каква е разликата за теб сега, когато си с по-възрастна жена? — запита тя, разкъсвана между онова, което той правеше, и ревността,

която изпитваше към живота му преди нея.

— Сега за мен не съществува друга, освен теб, Лара Луис — прошепна той. — Само ти. Не мисля за никоя друга...

И когато телата им се преплетоха и станаха едно цяло, тя му повярва.

Много по-късно те лежаха, все още с преплетени ръце и крака, все още замаяни от дългото и уморително пътешествие на плътта и на духа. Доволни.

„Освен, слабото гласче продължаваше да гризе Лара, дето остават още само шест дни, приятелко... Само още шест дни неземеен рай. И после — какво? Той казва, че те обича сега, в този момент. Да видим какво ще стане, когато се върнете у дома.“

С въздишка, Лара се запита дали въобще ще се научи на трика да грабне щастието, когато и където може.

Тя беше като вечно съмняващия се неверен Тома, винаги поставяше всичко под въпрос, винаги си поставяше ограничения във времето. Винаги се страхуваше, че ще загуби онова, което има.

Обади се на Делия по-късно същата вечер, но този път не скри телефонния разговор от Дан. Той стоеше до прозореца и слушаше смеха, който идваше от кафе-баровите долу докато тя набра номера и зачака Делия да вдигне слушалката.

Телефонът звънеше и звънеше и тя тъкмо щеше да затвори, когато съненият глас на Делия каза:

— Ало?

— Аз съм — Лара — каза тя весело и се усмихна.

— Е, Лара, наслаждаваш ли се на втория си меден месец? Как вървят нещата?

— Великолепно — каза Лара, но звучеше предпазливо.

Гръмогласният смях на Делия сякаш запълни пространството между двете.

— Предполагам, че предпазливото „великолепно“ е по-добре, от безличното „добре“. Влюбена ли си в него или — какво?

Лара хвърли поглед към Дан, който се беше подпрял на високия прозорец със зелените щори. Космите на тила ѝ настръхваха само като го погледнеше. Той беше само по боксерки. Мускулестият му гръб преминаваше в тънка талия. Тя можеше да проследи всяко негово

мускулче и съединение по гръбнака му, да се наслади от разстояние на гладката му млада кожа.

— Да — призна тя. — Влюбена съм в него.

Каза на Делия, че се намират в Екс, а утре ще бъдат в Кот д'Азур.

— О, и между другото — добави тя, — промених първоначалния график. Не отсядаме в хотелите, за които имаме резервации, така че няма да можеш да ми се обаждаш.

Делия подсвирна от изненада.

— Искаш да кажеш, че си се отказала от втория меден месец?

— Не съвсем — Лара се сети за изгарящото я желание отново да види онова поле от макове — полето, което олицетворяваше собствените ѝ мечти. — Все пак ще посетим същите места. Но този път е толкова различно. Понякога... — тя се поколеба и хвърли поглед към Дан.

— Понякога — какво?

— Понякога се питам за истината на моя живот.

— Истината за твоя живот, Лара Луис, е, че си на четирийсет и пет години, привлекателна, понякога дори красива и понякога дори по-слаба и по-стройна от другите. Интелигентна си, имаш две чудесни деца, които те обичат, Декс също те обожава. Трябва да знаеш, че той е тук, до мен и ако можеше, щеше да ти изпрати огромна целувка. Истината още е, че Бил е в Бейджинг или в Индия, или някъде другаде с любовницата си, а ти си в Прованс с твоя любовник. Това може ли да мине за анализ?

Лара се усмихна широко.

— На теб винаги може да се разчита, че ще стигнеш до същността на нещата.

— Не ми казвай, че все още желаеш лекаря, а? — гласът на Делия звучеше така, сякаш не можеше да повярва.

Лара въздъхна дълбоко.

— Понякога... Трудно е, знаеш ли.

— Знам, знам, след двама и пет години и така нататък... Слушай, приятелко, купи ли си онези обувки, за които ти казах? Звучиш така, сякаш имаш нужда от тях.

Дай малко и на самочувствието си. Винаги си имала превъзходни крака. — Сега Делия се смееше.

— Ще си ги купя веднага щом стигна в Кан.

— Окей. Хайде, представи ме на любовника си.
— Какво?
— Дай му слушалката. Искам да му кажа „здравей“.
— Ако искаш да го подложиш на някакви твои изпитания...
— Не, искам просто да му кажа: „Здравей, любовнико, чух, че си страхотен...“

Сега вече и Лара се смееше.

— Дан? — тя му подаде слушалката. — Приятелката ми Делия иска да ти каже „здравей“.

Той вдигна вежди, изненадан, после взе слушалката.

— Здравей, приятелко Делия — заслуша се. — Да, да. Вярно. Ще го запомня — отметна глава назад и се засмя. — Точно така.

Погледът на Лара, изпълнен с тревога, не се отделяше от него.

— Какво ти казва? — посегна към слушалката, но той не ѝ я даде.

— Хей, чуй, Делия — каза той все още усмихнат. — Хайде да се съберем, когато ние се върнем. Слушал съм много за теб, а след този разговор чувствам, че вече те познавам... Добре, добре, чудесно... — каза той и кимна.

— Ще се видим тогава, приятелко.

Лара грабна слушалката от ръцете му.

— Какво ти каза тя?

— О, нищо — отговори самодоволно той. — Само това-онова.

— Делия, какво си намислила?

— Казах само някоя и друга добра дума за теб, скъпа. Няма за какво да се тревожиш.

Лара изстена.

— Окей, вече мога да си представя нещата.

— Всеки има нужда да го похвалят малко — каза Делия. — А ти — повече от другите.

— Благодаря, но съм сигурна, че можех да преживея и без това.

— Може би нямаше да можеш, човек никога не знае — Делия беше неумолима. И явно за нищо не се разкайваше, ако въобще имаше нещо. — И не забравяй утре да си купиш високите обувки с изрязани пръсти. Черни, разбира се, и дълги черни чорапи. Не чорапогащи, защото те убиват еротиката. Може би и дантелен черен колан...

— Те все още ли съществуват? — запита Лара в почуда.

— Във Франция със сигурност. Помисли само за всичките тези секси францужойки.

Лара се замисли за тях.

— Ще си купя всичко утре — обеща тя, после ѝ каза „обичам те“ и затвори.

Дан се извърна от прозореца към нея.

— Приятелката ти, изглежда, е приятна жена. И умна.

Лара смръщи подозрително вежди.

— Какво ти каза тя все пак?

Той повдигна едното си рамо.

— О, не много, само това-онова, нали ти казах. Просто си побъбрихме. Обикновено каквото казват хората в такава ситуация.

— Не, не е така. Просто ми кажи какво каза тя, Дан.

— Тя ме накара да ѝ обещавам, че няма да ти кажа.

— Ах! — Лара се хвърли на леглото. — Ти ще ме подлудиш! Сега цяла нощ ще се чудя какво ли е казала.

— Само ми издаде няколко семейни тайни — каза той с усмивка.

— Като например тази, че няма на кого и за какво да пишеш вкъщи... И че е добре да те взема под крилото си, такива неща.

Лара се смееше, когато тялото му покри нейното. Той хвана ръцете ѝ и ги повдигна над главата ѝ.

— Не, наистина, тя, изглежда, е чудесен човек — измърмори той помежду целувките. — Нямам търпение да се запозная с нея.

— Всичките ми приятелки са чудесни — тя го целуна в отговор.

— Гладна ли си? — запита я.

— Ммм...

— Тогава да намерим нещо за хапване — той я издърпа, като все още я държеше за ръцете.

— Но аз тъкмо се канех да се обадя на Мини, а после и на Джош...

Той неохотно я пусна, но тя поклати глава. Не искаше да изпуска момента. Щеше да им се обади по-късно.

ГЛАВА 39

На следващата сутрин тръгнаха на път рано. Беше още шест и половина и улиците бяха едва докоснати от бледата утринна светлина. Откритите кафенета по Cours Mirabeau започваха работа — тъкмо подреждаха масите и столовете. Купиха си по едно голямо кафе със сметана и пресни кроасани на Deux Garçons, където предната вечер бяха вечеряли омлет, защото, както каза Лара, понякога след всичката тази великолепна храна човек копнее за сварено яйце и препечен хляб. А омлетът беше най-близкото до това, което успяха да намерят.

Провансалската магистрала, тоест шосе А8–80, водеше на изток от Екс, провираше се между зелени планини, минаваше край ферми и хълмове с лозя, устремяваше се към Вар и накрая стигаше до Ривиерата. Другите автомобили профучаваха презрително край тяхното малко „Рено“, тяхното малко и горещо „Рено“, ех, как ѝ се искаше на Лара да беше помолила за климатична инсталация. Изгорелите газове, които излизаха от ауспуха, и горещината им пречеха еднакво. Можеха или да затворят прозорците и да се опекаат живи вътре, или да ги отворят и да бъдат задушени. Като се потяха обилно, те продължаваха пътя си, като от време на време спираха, за да хапнат и пийнат оранжада, която да прогони вкуса на бензин от гърлата им. Наближаваха Гримо.

— Само десет километра до Сен Тропе — каза Лара, която беше свела глава над картата и се молеше да не греши отново. После му каза да завие надясно вместо наляво и се озоваха на пътя за Коголин вместо на този за Сен Тропе. После се завъртяха няколко пъти в кръг, преди да се озоват на крайморския път, който водеше „Моля те, моля те, Господи“, шепнеше Лара към Сен Тропе.

— Спри! — изпищя внезапно тя, колата се занесе и спря. — О, Дан! — ахна тя очарована. — Погледни.

Средиземно море беше като мираж, като оазис в пустинята след дългото пътуване, по време на което се къпеха в горещина и изгорели газове. То успокояваше и духа, изнервен заради полуделите по

скоростта шофьори. И беше толкова синьо, колкото обещаваха и брошурите. Просто блестеше във вечерния здрач. Беше като сбъдната мечта.

La Figuiere беше малък хотел, скътан в тишината на лозята на няколко километра по шосето за Раматюел, извън Сен Тропе. Беше тъкмо онова, което те търсеха — редица от малки и уютни вилчки в различни цветове — розов, охра, бял, син и кремав, тихо разположени всред градините. Обсипаната с цветя тераса водеше към тюркоазен плувен басейн, заобиколен от ароматна лавандула, в която жужаха безброй пчели. След като разгледаха стаята с под от хладни теракотени плочки, те съблякоха шортите и тениските си, облякоха банските си костюми и веднага се потопиха в него.

Носеха се по повърхността на водата и викаха от удоволствие. Водата в басейна беше много студена, освежителна като лимонада с лед в горещ следобед. И добрата новина беше, че глезенът на Лара беше по-добре.

По-късно, взели душ и те отидоха с полуразбитото и опръскано с кал „Рено“ до Сен Тропе. Лара хвърляше по едно око на лъскавите поршета, ферарита и ролс-ройсове, паркирани на кея Жан Жоре пред огромните лъскави бели яхти. Всичко блестеше — от колите на кея и месинговите повърхности на яхтите, до златните ленти на шапките на дебелия застаряващи милионери, които излизаха с приказно красивите дългокоси и дългокраки млади момичета в къси поли и сядаха в кафе-бара „Senequier“.

— Може би трябваше първо да измием колата — каза тя, впечатлена от обстановката.

Вече много гладни, те седнаха на терасата на „Горилата“ на кея „Сюфрен“, където пиха от леденостуденото местно розе и вечеряха с moules marinières и най-добрия френски хляб, който въобще бяха опитвали. Наслаждаваха се и на красивите хора, които минаваха край тях.

По-късно се разходиха из града, като се препъваха по тесните улички, задръстени от въжетата с прането, надничаха през вратите, които имаха завеси от мъниста, и през прозорците, леко закрити от дантелени пердета. Търсеха малки и уединени, но действащи дискотеки и дори още по-малки бутици, където да се продават най-оскъдните бански костюми на света и най-секси френско бельо. Най-

после намериха кафе–бар на площад des Lices, където седнаха да изпият по едно капучино, безмерно щастливи.

Същата вечер, като затвори очи, Лара беше предупредена от вътрешния си глас: „Още само пет дни“ Но тя вече заспиваше и не му обърна внимание.

ГЛАВА 40

„Колко е прекрасно, помисли си Лара на следваща сутрин, да отвориш очи, да вдигнеш щорите и да видиш редиците млади лози, които приличат на коледна украса с тънки клонки, обсипани с малки зелени зрънца.“ И колко е прекрасно да закусиш с пресни, току-що извадени от фурната, кифлички, намазани с прясно масло, което има такъв вкус, какъвто може да има само френското масло, и накрая — ягодово сладко, което е по-вкусно от всеки мармалад. И всичко това — на пълна с цветя тераса, където долитат песните на птиците и грохотът на морето.

Като мислеше за Кан, тяхната следваща спирка, тя си спомни, че дори по времето на медения ѝ месец, преди двайсет и пет години, мястото беше много оживено, пълно с бутици и магазини, където туристите могат да направят най-различни секси покупки. На Бил му беше харесало там. Като се замислеше сега, той май се надяваше да види някоя от звездите — Бриджит Бардо или Катрин Денъв, или принцеса Грейс. Докато тя, наивната глупачка, имаше очи само за него.

Бил беше настоял да изпият по едно питие на терасата на „Карлтън“, най-лъскавия хотел в града, разположен направо на плажа. По време на филмовия фестивал там се събираха представителите на шоу бизнеса, но единственото, което те видяха, бяха други туристи като тях самите, нетърпеливи да бъдат видени в изисканата обстановка. Имаше и няколко пищни момичета, които се надяваха да бъдат открити от филмовите продуценти.

Разбира се, тя и Бил не можеха да си позволят да отседнат в „Карлтън“. Техният хотел беше на задна уличка и на няколко жилищни квартала от морето. Лара си беше помислила, че е хубав, защото беше харесала засенчените от зелени щори прозорци, малките му балкони с железни решетки и пастелната фасада. Около него имаше малка градина и тя беше сметнала това за типично френско, но Бил беше недоволен и тя беше усетила, че той иска да е в „Холидей Ин“, където са богатите. Всъщност, като се замислеше сега, амбициите на Бил

винаги бяха започвали и свършвали с увеличаването на парите му. Например той настояваше да лети винаги в първа класа при служебните си пътувания до Бейджинг, Рио или Лондон.

Защо, запита се Лара, ѝ бяха необходими цели двацет и пет години да осъзнае, че Бил е сноб? Че той разполага с много малко време за хората втора класа по света? Че е по-загрижен за собствения си имидж, отколкото за съпругата и децата си?

Докосна леко диамантената огърлица и се запита дали това не е подарък, направен от чувство за вина все пак.

„И защо, запита се тя уморено, въпреки че желая да намеря себе си, аз все още се колебая между това, дали все още мисля за него като за част от живота ми, или пък като за безчувствено копеле? Още повече, че обичам Дан, нали?“

На път за Кан Лара си купи къси поли и красиви потничета и много малки бикини за дъщеря си и за по-младата сестра на Дан. Купи си също така и семпъл светлозелен бански костюм, в който знаеше, че изглежда далеч по-добре, отколкото в червения, защото беше с цял номер по-голям. Облече го в тясната съблекалня и се огледа в дългото огледало. Чувстваше се като Рубенсова мадона, само гърди и дупе, все още розови от слънчевото изгаряне. Можеше само да се надява, че в следващите няколко дни новият зелен бански костюм и лосион против изгаряне „Ланкастър“ ще я преобразят в южна нимфа с бронзов загар — както се случваше в телевизионните реклами, където в началото жените са дебели и раздърпани, а само след половин час са стройни и елегантни, със секси грим около очите и червени примамливи устни и винаги нов и изискан тоалет.

Караха бавно покрай брега към Сейнт Максим и Лара час по час гледаше тревожно картата.

— Окей, тук завихме в посока към вътрешността по шосе В24... О, не, това е шосе В25 — поправи се тя бързо. Дан въздъхна, завъртя кормилото и опита отново да се ориентира по кръговото движение, докато накрая не се озоваха отново обратно на пътя, който водеше към провансалската магистрала.

Скоро решиха, че е най-добре да следват колоната автомобили, която се движеше по крайградското шосе на Кан в посока към известния Кроасет.

Крайморското авеню беше застроено по цялата дължина на едната си страна с грандхотели, бутици и изискани кафенета, а от другата беше плажът, покрит от край до край с плажни барове, шезлонги и полуголи тела. Келнери с бели сака кръстосваха плажа с подноси с високи чаши, в които имаше изстудени напитки за преситените богати гости от скъпите хотели и купи с вода за техните кучета, които седяха, изплезили езици, до чадърите.

Дан зърна местенце за паркиране, току-що освободено от тюркоазен „Харли“, и успя да вмъкне там „Рено“-то. Двамата слязоха, хванаха се за ръце и тръгнаха да се разхождат из Кроасет и да гледат френските матрони, щедро обсипани с бижута, и техните малки пудели с козина с цвета на праскова, напълно в тон с цвета на косите на господарките си. Срецаха още тийнейджъри, които хапваха пица, докато вървяха, стари хора, отпуснали се на пейките, със сбръчкана и силно помургавяла от слънцето кожа, но облечени с тениски на райета и еспадрили и с барети, нахакано наклонени на една страна, измъчени и слаби млади майки, които буквално преследваха децата и кучетата си, и туристи с бледа кожа от северните страни, които, зажаднали за слънце, вървяха решително към плажа, стиснали в ръце хавлии в ярки цветове.

Лара видя обувките на витрината на бутик близо до „Карлтън“. Извисяващи се токчета, черен велур, скъпи. Символът на новото „аз“. На нейното освобождение от миналото.

— Трябва да ги имам — каза тя, като си спомни обещанието, дадено на Делия. Отказа се обаче от черния дантелен колан, като вместо него си купи копринени чорапи с дантелена ивица горе — от онзи тип, които се задържат сами на краката ти, но задържат циркулацията на кръвта. „На кого му пука за циркулацията“, помисли си тя, крачейки щастливо по сивия килим на бутика. Само любовта има значение.

„Ставаш все по-смела, нали, напомни й гласът на съвестта. Помниш ли, ти си омъжена жена и си на четирийсет и пет години, съпруга си на известен лекар и майка на две вече пораснали деца...“

„Не, не съм, помисли си тя с новопридобита увереност. Аз съм Лара Луис и любовница на Дан Холанд и съм във ваканция във Франция.“ Но въпреки това каза:

— Хайде да пийнем по едно в „Карлтън“.

Каза си, че трябва да го направи, просто за да си спомни онзи последен път с Бил.

Беше единайсет и половина сутринта и терасата вече беше претъпкана. Среброкоси мъже в безупречни ленени сака, панамени шапки и големи часовници на китките говореха за бизнес. Техните съпруги, в скъпи бели одежди, с блестящи загорели рамене, с внимателно направени прически, със слънчеви очила, дори по-големи и по-тъмни от тези на Лара, говореха за пазаруване.

Дан поръча два „кралски“ коктейла и двамата зачакаха, попивайки сцената с очи.

— Това тук е доста далеч от „Оушън авеню“ в Кармел — каза той с усмивка.

— Казват, че пътуването разширява кръгозора.

— Харесва ми да разширявам кръгозора си по този начин. Нямам търпение да разкажа на Хали, че съм седял на терасата на „Карлтън“ в непосредствена близост с Мел Гибсън.

Лара изви врата си.

— Лъжец! — каза тя.

Той се засмя и се подпря с лакти на масата, за да се взре в очите й.

— Това „нашата“ Франция ли е?

Лицето му беше толкова близо до нейното, че биха могли да се целунат.

— Тази Франция ли дойдохме да опознаем и заобичаме? — прошепна в отговор Лара.

И двамата поклатиха глави.

— И тогава, къде откриваме „нашата“ Франция? — Дан огледа хедонистите, които ги заобикаляха от всички страни. — Къде бихме могли да намерим изстудено розе, добра френска кухня и огромно двойно легло?

— Да отидем да потърсим — каза Лара.

ГЛАВА 41

Малкото „Рено“ като че ли само избираше пътя, който водеше към Антиб, защото Лара със сигурност не се опитваше да чете картата, а Дан просто следваше движението на многото други автомобили. После, доста неочаквано, движението остана зад тях и те се озоваха на тих път, който се виеше покрай кея.

От дясната им страна имаше розови вили, полускрити зад сенчести борове. От лявата — две малки мръсни лодки се носеха по почти равната повърхност на морето, а рибарите се мотаеха лениво около такелажата. Плажът с името Де ла Гаруп, тясна ивица пясък в самата извивка на залива, беше застроен по цялата си дължина с кафебарове и дървени платформи, които се вдаваха навътре във водата и по които бяха пръснати красиви загорели тела.

Спряха в последното кафене за по чаша розе и седяха щастливи, като мърдаха палците на краката си на топлата слънчева светлина. Широк чадър на райета ги предпазваше от силното обедно слънце, въздухът миришеше на море, но се усещаше и острата миризма на боровите дървета. Миришеше още на узрели домати, на вино и лимони и на лосион против изгаряне.

Очаровани, те облякоха банските си костюми и се втурнаха към морето. Малки сребристи рибки закръжиха около глезените им, докато стояха близо до брега. Когато свикнаха с температурата на водата, заплуваха към хоризонта. Брегът се превърна в неясна сянка и над главите им нямаше нищо друго, освен ясно синьо небе и крясъците на морските птици. А под тях бяха единствено дълбините на кристалното небе. Водата галеше като хладна коприна кожата им, докато плуваха по гръб, повдигани леко от ласкавите вълни. На света не съществуваше нищо друго, освен тях двамата. Неочаквано, Дан я дръпна към себе си и я целуна. Гмурнаха се като два тюлена под водата, после отново се показаха на повърхността, закашляха се и се засмяха, после заплуваха бавно и мързеливо към брега.

По-късно същия следобед се разходиха по задните улички, минаха край зеленчукови магазинчета и щандове за вестници, минаха край грилове, където направо на тротоара се печаха пилета, минаха край барчета, където продаваха вкусен сладолед, край мрежи за волейбол, докато не стигнаха до Auberge du Gardiole, малък семеен хотел, разположен сред борове и с табела, на която пишеше: Chambre a Louer. Лара каза, че е точно онова, което те търсят — малък, с домашна атмосфера и много френски.

Имаха късмет. Една стая, последната, беше свободна. Беше на втория етаж, малка, а банята беше по-надолу по коридора, но им хареса. Имаше голямо и меко пухено легло с големи и дълги възглавници, които французите наричаха traversin. Тапетите бяха на цветя, както и кувертюрата на леглото, макар и да беше в различен десен, подът беше от плочки теракота и беше хладен под краката им. Този път прозорецът им гледаше към огромна и квадратна тераса, скрита под виещите се лози, и всичко, което можеха да видят, беше килим от зеленина и по някой ъгъл от белите маси с вазите розов гераниум. Лара се извърна от прозореца и буквално се разтопи в прегръдките на Дан.

— Как може отново да изпитвам глад?

— За мен, искаш да кажеш?

Тя поклати глава. Не и този път.

— Не, умирам от глад. Имам нужда от студено розе и танци...

— Танци — Дан прие замислено изражение. — Хайде да попитаме собственика къде би трябвало да отидем, за да намерим всичко.

Лара взе душ, вдигна косата си нагоре, за да ѝ е по-хладно, после облече пола от мека бяла материя и блуза без ръкави, която оголваше раменете ѝ и позволяваше да се вижда диамантената огърлица.

Изгледа огърлицата със съмнение. Дали не беше време вече да я сваля? Все пак, Бил нямаше да се върне, това беше повече от ясно. Нито пък тя щеше да се върне в брачния хомот. Не и сега, когато знаеше, че е влюбена в Дан. И все пак се колебаеше. Не можеше да го направи. Не още.

На терасата на хотела малките бели маси и столове вече бяха заети от гостите, всички с вид на истински французи, които им измърмориха любезно: „Bonsior m'sior, 'dame“, когато минаваха край

масите им. Няколко от двойките имаха кученца, които се криеха под масите и въобще се държаха така, както обикновено се държат френските кучета. Лара вече беше разбрала, че повечето от френските хотели оказват същите грижи за кучетата, както и за собствениците им, като дори осигуряваха специална храна, ако е необходимо. Тя си помисли, че Декс би полудял от такова внимание. Той щеше да лае и да подскача наоколо и да създаде истинска бъркотия. И изведнъж много остро долови липсата му.

Отидоха в стария град, струпан около отбранителните съоръжения с изглед към красивия залив des Anges, малко рибарско селище, като излязло от нечий мечти, с палми и други, по-обикновени дървета, с прашни дворове, заспали павирани улици и централен площад. И там имаше кафенета по тротоарите и пране, висящо на макари от прозорците, и там се чуваха крясъците на морските птици и миришеше на море, и там сенките падаха по розовите фасади на къщите и слънцето блестеше по водите на Средиземно море.

Лара и Дан се опитваха да попият всичко направо с кожата си, за да могат, в дългите студени зимни нощи, далеч оттук, когато мъглата се издига от Тихия океан и пълзи нагоре, да кажат: „Помниш ли, когато... Спомняш ли си как въздухът галеше нежно кожата ни, колко мек беше, все едно че вървиш през кадифе? Спомняш ли си аромата на специалното бяло вино от хълмовете над Ница? Спомняш ли си малкото бистро, където хапнахме?“

По-късно отидоха до Жуан ле Пинс, който беше пълен контраст на Антиб. Автомобили „Ситроен“ и „Рено“, мотоциклети „Харли“ и „Кавазаки“, и обикновени велосипеди бяха паркирани по цялото протежение на плажната ивица. Шумни млади хора пресичаха непрекъснато шосето, като се смееха и махаха небрежно с ръка на минаващите коли, а от дузината дискотеки към нощното небе се издигаше силна музика.

Лара дръпна Дан в малък бар близо до плажа с дървен дансинг и таван от палмови греди, осветен от малки цветни лампички. Около стотина млади потни тела вибрираха от силната музика. Двамата едва успяха да намерят място в края на дансинга, прегърнаха се и започнаха да танцуват.

Зазвуча любовна песен. Беше изпълнение на Жан Биркин, която пееше „Je t'aime“ със сексапилен френски шепот. Песента беше стара

и беше изпълнена от Жан преди години в памет на любовта ѝ към Серж Гинсбург, мъжа, който бяха гледали по телевизията в Блоа, когато валише дъжд. Сега Жан имаше пораснали дъщери, а Гинсбург беше мъртъв, но песента продължаваше да живее и да вдъхновява любовта на хиляди млади хора, които търсеха романтика под звездите на лазурния бряг.

Когато им омръзнаха горещината и тълпата, отидоха да гледат хепънинг на улицата близо до един открит кафе-бар, където пиха кафе и се държаха за ръце.

— Това беше един прекрасен ден! — Дан стисна ръката ѝ малко по-силно.

— Да, беше — прошепна в отговор Лара, потънала в дълбините на сините му очи. Не ѝ се искаше денят да свършва.

Много по-късно, докато лежаха сгушени в двойното легло, Дан чу шум в мрака на нощта. Отвори очи и се заслуша. Погледна Лара, която спеше, положила глава на сгъвката на ръката му. Дългата ѝ коса покриваше почти напълно лицето ѝ и той нежно я отстрани с длан.

— Лара — прошепна той, — ти чуваш ли го? Пее славей.

Тя се усмихна в съня си и се сгуши в рамото му, а той лежеше на възглавницата и слушаше песента на славея. Лара беше така невинна, та на него му се беше наложило да я научи как да обича. Сега тя беше негова и той мислеше да я обича свободно. Завинаги. И той разбра, че най-последно е намерил онова, което е търсил.

На следващата сутрин станаха още със зората, защото не искаха да пропуснат нито миг от идващия ден. Всъщност нямаха търпение да го посрещнат. Отидоха до Антиб рано, за да се насладят на утринния пазар и да закусят. Спряха се пред една от сергиите, където продаваха пресни кифлички, пълни с ягодово сладко и покрити с тънък слой ванилов крем.

Паркът беше като съкровищница. Тук човек можеше да намери не само вкусни плодове, зеленчуци и цветя, но и огърлици от кристални зърна, елегантни блузи от лен, също като онези, които се продаваха и в Париж копринени панталони и меки блузи в ярки цветове. Имаше още тениски и обувки, сандали, колани и чанти и сламени шапки и шалчета. Лара с голяма радост купи по нещо за всяка от приятелките си, за децата си и за тези на Дан.

За миг беше забравила, че Хали и Трой не са деца на Дай, а негови брат и сестра. Беше забравила, поне веднъж, че Дан е толкова по-млад от нея. Някак си това вече не беше от значение. Във Франция те двамата бяха просто двойка влюбени.

Дан беше изчезнал някъде и правеше някакви свои загадъчни покупки. Изпълнена с нова смелост, Лара си купи много къса бяла пола с цепка, която знаеше, че щеше да стига до дупето ѝ и щеше да изглежда страхотно в комбинация с дългите ѝ загорели крака. Беше нещо много секси и още — нещо, което не се беше осмелявала да носи в „другия“ си живот — този на мисис Бил Луис.

Дан се върна. В ръце носеше кафява книжна кесия, но отказа да ѝ каже какво е купил. Докато вървяха обратно към колата с всичките пакети, Лара започна да се пита как ще минат през митниците. Засмя се, но всъщност мислеше за нещата, купени в Париж, за кутиите с монограм на контеса Ажен, пълни със скариди, които бяха в колата още от поречието на Дордона. И за скъпите черни обувки, макар че, ако ги обуеше, служителите от митницата едва ли щяха да ги забележат.

По-късно се разходиха по прашните алеи на отбранителните съоръжения, като от време на време спираха, за да се насладят на зашеметяващата гледка на Залива на ангелите и на покритите с пясък склонове, които се спускаха в синьо-зеленото море, на кораловочервените покриви и на пастелните фасади на къщите, които блестяха под ярката слънчева светлина.

Малкият замък, който някога принадлежал на кралското семейство Грималди, сега беше музей, посветен на Пикасо. Да влезеш в неговите хладни коридори, беше като да пристъпиш в нов, много по-спокоен свят. Стените бяха високи и бели, а малките прозорци пропускаха само оскъдна и бледа светлина. Беше абсолютно безлюден и те разгледаха всичко, без да бързат, наслаждавайки се на хладината и на картините на Пикасо. После Лара настоя да отидат до Ница защото, според нея Дан трябваше да види пейзажа, който се разкривал пред прозорците на Матис и който той много пъти рисувал.

Всекидневният пазар на Cours Saleya тъкмо затваряше, но те успяха да хапнат пица с козе сирене, подправена с босилек и гарнирана със сочни домати, в препълнения кафе-бар и да погледат амбулантните търговци, които, измежду другите стоки, продаваха и цветята, с които

градът беше известен: изобилие от карамфили и рози, чийто главозамайващ аромат се смесваше с аромата на сосса, горещите и тънки палачинки, които се продаваха на сергиите на пазара, и сладката миризма на fraises de boys, малките диви ягоди. Неспособни да устоят на изкушението, те си купиха кутия ягоди и ги изядоха още на улицата. Лара си помисли, че да ядеш тези fraises de boys е, като да вдъхваш мускусен парфюм. Ароматът ѝ превземаше всичките ти сетива, като навлизаше свободно през ноздрите и проникваше директно до мозъка. Очите на Лара се бяха ококорили от удоволствие.

От двете страни на крайбрежната променада des Anglaises, наименувана на англичаните, които били първите чужденци, дошли в тогава малкото пристанище, за да избягат от студените и мъгливи северни зими, изобилстваха палми и хотели, чиито фасади бяха украсени със сложни орнаменти. А долу малки вълни се разбиваха в дървения кей на брега. Изложбата на Матис се намираше в една вила горе на хълма, съвсем близо до театъра от времето на римляните. Изкачиха се до там, но вече беше затворено. И така, отегчени и преситени от градските удоволствия, те се върнаха в своето пасторално убежище и към пустия плаж.

Лара си помисли, доволна, че и този ден беше прекрасен. Поредният чудесен ден. Дан беше щастлив, тя беше щастлива. Бяха влюбени и само това имаше значение.

„Затишието, което винаги предшества бурята“, подло прекъсна мислите ѝ заядливото гласче.

И макар тя още да не знаеше, този път то щеше да се окаже право.

ГЛАВА 42

На следващия ден отидоха на плаж и Лара се настани удобно — застла с мека розова хавлия шезлонга, който се намираше под огромен зелен чадър.

В близкия кафе–бар имаше модно шоу и красивите модели се разхождаха по плажната ивица, спираха пред зрителите и изговаряха високо името на дизайнера. Всичките костюми можеха да се купят в местния бутик. Младите францужойки, които се печеха на слънце без горнище на банския, загорели до златист блясък, понякога изтичваха към моделите и им задаваха въпроси. Едно изключително красиво момиче се препъна в краката на Дан, после чаровно се извини. Погледът на Лара се стрелна към Дан. Изражението на лицето му показваше, че му е приятно и че безкрайно се забавлява.

Силна ревност прободe неочаквано Лара — все едно че я удариха с юмрук в стомаха. Загърната в розовата си хавлия, тя легна по гръб и отново затвори очи, за да не вижда красивите момичета, които притичваха около нея.

„Остава още само един ден, напомни й гласът. Само един ден за целия остатък от живота ти...“

През полуспуснатите си клепачи Лара виждаше как красивите млади францужойки се усмихват на красивия млад американец и как флиртуват с очи. Голите им загорели гърди бяха твърди като пъпеши, високите им дупета бяха стегнати като топки за плажен волейбол, а на тънките си талии носеха греховно привлекателни златни синджирчета. Отмятаха назад дълги руси коси и високо възклицаваха с приятните си гласчета. Говореха за мода и се извиняваха чаровно на мосю, че са го настъпили по невнимание. А Дан се смееше и също флиртуваше.

Изведнъж Лара почувства възрастта си. Беше пълна, не можеше да се мери с младите момичета, беше като че ли от друг свят. Загърна плътно хавлията около светлозеления бански костюм, за който мислеше, че я прави по-стройна и я приближава до францужойките, и излезе на терасата на кафе–бара. Обърна се, за да погледне назад. Дан

дори не беше забелязал, че нея я няма. Две красиви млади момичета се бяха свили в краката му, прокарваха длани през дългите си руси коси и му се усмихваха предизвикателно. Дори от това разстояние Лара можеше да види, че флиртуват.

Господ със сигурност е надарил французите с таланта да флиртуват, помисли си тя отчаяно и се отпусна на един стол. Тя никога през живота си не беше правила това просто защото не знаеше как.

„Хей, чакай минутка, напомни ѝ гласът. Ти никога не си имала шанс да играеш тази игра. Беше с Бил още от седемнайсетгодишна — възрастта, на която са сега тези момичета. Но ти беше сериозна, беше пропуснала времето, когато можеш да флиртуваш с момчетата, да експериментираш, да се учиш. И заради това цял живот остана невинна и новачка в тази област.“

Пиеше леденостудена кола през сламка, а модното шоу беше свършило, когато Дан най-после отиде при нея. Погали ръката ѝ по цялата ѝ дължина, с което премахна полепналия пясък.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно — каза тя студено.

— Хайде, Лар, какво има?

Тя сви рамене, но носът ѝ се виреше предизвикателно.

— Нищо. Просто ми се допи студена напитка.

— И защо не ме помоли да дойда с теб?

— Ти беше зает.

Той обхвана с поглед високомерния ѝ профил, долови ледената нотка в гласа ѝ. Тя погледна край него и втренчи поглед в морето. Лека усмивка повдигна нагоре крайчеца на устните му.

— Ти май ревнуваш — каза той, като че ли не можеше да повярва.

— Да ревнувам. Ха, и от кого?

„Готова си сама да се обесиш, приятелко, предупреди я вътрешният ѝ глас. Не се заяждай този път. Нима не можеш поне веднъж да запазиш спокойствие? Търсиш си белята...“

— От красивите млади момичета от плажа? — той май ѝ се присмиваше.

— От онези, които са наполовина на моята възраст?

Дан се облегна назад.

— Значи това е — той не се усмихваше вече. — Трябва да го преодолееш, Лара.

— О? И как предлагаш да го направя? Да върна часовника назад? Той обхвана главата си с ръце и въздъхна.

— Повярвай ми, за мен това няма никакво значение. Те не означават нищо за мен.

Дан можеше да усети приближаващата буря. Единствен Господ знаеше колко често беше виждал признаците за приближаването ѝ у Брит, пък и у собствената си сестра. То беше просто нещо, на което жените се поддаваха, нещо, с което те, изглежда, бяха родени. Точно когато решиш, че нещата ще се оправят, те правят остър завой.

— Слънцето залязва — опита се да промени темата той.

Погледът на Лара се отклони за малко към морето, но той знаеше, че тя не вижда оцветената в розово вода и тъмните сенки, които започваха да пълзят по плажа. Тя гледаше втренчено, но в него, изпод гъстите си тъмни мигли — подозрителна, ядосана. Слънцето изчезна в следващия миг и тя потръпна.

— Връщам се в хотела — каза му студено и тръгна към плажа, за да прибере нещата си.

— Не ме чакай! — извика ядосано Дан след нея. — Аз ще се върна по-късно.

„Глупачка, говореше ѝ гласчето, докато тя нахвърляше нещата си в плажната чанта. Глупачка, глупачка, глупачка. Гордостта не е утеха, когато си сама в леглото.“

ГЛАВА 43

Лара беше под душа, когато чу телефона да звъни. Знаеше, че сигурно е Мини, защото тя ѝ се беше обадила по-рано и ѝ беше дала телефонния номер. Загърна се с хавлията и изтича да отговори, но Дан се беше върнал и дори беше вдигнал слушалката.

— Здравей, мамо — каза весело гласчето на Мини. — Как върви вторият меден месец с татко? Надявам се да е толкова хубаво, колкото е било и първия път.

Дан стоя дълго време втренчил поглед в Лара, която се беше подпряла на вратата на банята и стискаше здраво хавлията.

— Изчакай минутка, сега ще дам слушалката на майка ти — каза тихо той. Погледът му беше леденостуден, когато срещна нейния, миг преди тя да вземе слушалката от ръката му.

— Здравей, Мини — каза Лара нежно.

— Здравей, мамо, кой беше мъжът на телефона? Мислех, че си сама в стаята.

— Не, не съм сама — тя хвърли тревожен поглед към Дан, който гледаше навън през прозореца пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните си. — Ти как си, Мини? Просто имах нужда да чуя гласа ти.

— Е, вече го чуваш, мамо. Получих съобщението ти. Благодаря ти предварително за всички подаръци, които ще ми донесеш. Надявам се да минеш лесно през митниците — тя се смееше, млада, безгрижна...

Като момичетата от плажа.

Лара реши, че ще разкаже на Мини за Дан по-късно, а сега ѝ каза: „Обичам те“ и „Дочуваме“, както и „Ще се видим скоро“.

— Дан? — каза секунда след това.

Той се обърна и я погледна. Лара сложи ръка на сърцето си, шокирана неприятно от сериозното му лице. Той просто стоеше, със скръстени на гърди ръце, с леко раздалечени крака.

— Какво ще кажеш по въпроса за „втория меден месец!“

„О, Господи — помисли си тя. — Мини е издала тайната“. Но пък тя нямаше намерение да го заблуждава, просто мислеше, че ще е по-добре, ако не знае.

— Вярно е, разбира се — каза той студено.

— Да, вярно е — мократа ѝ коса покри лицето, когато кимна, за да потвърди, и тя нетърпеливо я отметна назад.

— Всички места, които посетихме, всички хотели, в които отседнахме, кафе-баровете, забележителностите. Правила си всичко това преди с Бил.

— Не е така, както мислиш.

— А после Бил ти е казал, че няма да дойде на втория ви меден месец, и ти реши, че можеш да вземеш мен. Е, направи ме на глупак, Лара. На истински глупак. Аз мислех, че това е пътуването, в което ще се опознаем, ще се открием един за друг. Не знаех, че искаш да съживиш паметта си. Сега разбирам защо настроението ти се менеше така рязко, какво търсеше...

— Не беше... Не правех това... Искам да кажа, че все пак това бе нашето пътуване, Дан. И ние наистина се открихме един за друг.

Как би могла да признае, че той е прав и че на всяка крачка тя си спомняше младия Бил и времето, което бяха прекарвали заедно във Франция? Но пък, от друга страна, с всяка тяхна крачка образът на Бил придобиваше все повече и повече негативни черти.

„Като се изключи онова поле с червените макове“, напомни ѝ подлото гласче.

— За какъв ме вземаш? — каза Дан. — Нима за теб бях само промяна, разнообразие? Грубото, необразовано момче? Което може единствено да те забавлява? — Лара би се засмяла, ако той не говореше така дяволски сериозно. — Защо просто не ми каза? Защо не ми даде поне право на избор?

— Но всичко беше толкова прекрасно и вървеше толкова добре...

Дан я гледаше втренчено. Като че ли му беше трудно да повярва.

— Излизам — каза ледено. — Не знам кога ще се върна.

Затвори тихо вратата след себе си и Лара чу стъпките му да се отдалечават по коридора. Отпусна се нещастно на леглото и втренчи поглед в празното пространство. За първи път гласчето не направи никакъв коментар, нито ѝ даде някакъв съвет. Съзнанието ѝ беше

заше метено, то се срамуваше от нея, а вътрешното ѝ „аз“ беше изчезнало — като Дан.

ГЛАВА 44

Сигурно беше полудяла внезапно. Какво правеше, като просто седеше така? Скочи на крака. Трябваше да изтича след него, да го намери, да му каже колко много и колко искрено съжалява, да го помоли да ѝ прости. Облече набързо някакви дрехи и изтича бързо в коридора. Изтича още по-бързо надолу по стъпалата, като профучаваше покрай другите гости на хотела и им се извиняваше високо и набързо: „Je m’excuse, madame, monsieur“, а те се залепяха гърбом към стените, за да може да мине тя.

Огледа терасата с широко отворени, подивели очи. Мократа коса лепнеше по раменете ѝ и оставяше следи по тениската ѝ. Около дузина гости на хотела седяха около масите, облечени така, че да им е хладно поне вечерта, пиеха аперитиви и очакваха вечерята. Дан не беше сред тях.

Втурна се обратно през фойето, като неведнъж се подхлъзна по теракотените плочки, извини се отново на хората, които бяха там, излезе навън и огледа улицата нагоре и надолу. Нямаше и следа от Дан. Малкото синьо „Рено“ беше на мястото си. Потърси ключовете в джоба си, но, естествено, те бяха в стаята.

Втурна се обратно нагоре по стълбите, грабна ключовете и отново затича надолу. Реното се закашля, когато тя натисна силно и рязко педала на газта и буквално задръсти двигателя. Разочарована, тя се плесна силно по челото и изчака няколко скъпоценни секунди, преди да опита отново. Двигателят се задави, но после запали.

— По дяволите, защо французите нямат автоматично запалване!?

— замърмори си тя под нос, потегли твърде бързо и твърде рязко и излезе на улицата след серия подскоци, каквито обикновено прави кенгуруто, а не леките автомобили. Челюстите ѝ се удариха няколко пъти една в друга. Дали караше от правилната страна на шосето? Надяваше се, че да, но не можеше да си спомни... Беше толкова уплашена, ужасена, че може да го е изгубила.

В кафе–баровете на плажа бяха запалили свещите и сервираха вечерята. Сцената, която се разкриваше пред погледа ѝ, беше спокойна и романтична. И тя можеше да бъде част от нея, ако не беше такава егоистична глупачка. Излезе от колата и започна да го търси, като обикаляше всички маси. Погледна във всеки кафе–бар. Разбира се, не беше там.

Обиколи задните улички с Реното. Вече беше тъмно и затова караше по-бавно, като оглеждаше всеки пешеходец, който вървеше в сенките, всеки клиент на кафе–баровете и на магазините.

Може да се е върнал в хотелската стая. Може да си е помислил, че тя е заминала, че го е изоставила, без да ѝ пука. Гумите изскърцаха, когато зави рязко на ъгъла, и с последно подскачане колата влезе в паркинга. Тя излезе мигновено и хукна да бяга. Чу се силен удар и звънът на счупено стъкло. Тя се обърна и се втренчи в Реното. То се беше плъзнало от мястото си и се беше ударило в каменната стена, а фаровете се бяха смачкали. О, по дяволите! Хукна отново нагоре. Какво ли имаше значение сега...?

Претича обратно през градината, през празните коридори, хвърли отчаян поглед на вече почти безлюдната тераса. Като вземаше стъпала по две наведнъж, тя стигна до етаж, претича по коридора и отвори рязко вратата.

Стаята беше празна. Тя се отпусна тежко на леглото.

— О, Господи — помоли се, — кажи ми, къде е? Сгреших, че не му казах, сгреших и този следобед, признавам. Само ми кажи къде е, за да мога да му се извиня.

Телефонът звънна с онзи висок и пронизителен звън, какъвто имат френските телефони. Тя остана вцепенена за миг, като че ли не можа да реагира веднага. После с думите: „Той е, о, благодаря ти, Господи, сигурно е той...“ грабна нетърпеливо слушалката.

— Лара?

Коленете ѝ омекнаха и тя отново се отпусна на леглото.

— Лара? Там ли си? — каза той отново и гласът му вече звучеше нетърпеливо.

— Тук съм, Бил — разочарованието стягаше гърлото ѝ.

— Как си, Лара? — както винаги, той беше спокоен и невъзмутим, знаеше прекрасно какво иска да каже и защо се обажда.
— Мини ми даде номера ти.

— О, така ли?

— Каза ми, че прекарваш много добре. Така ли е?

Лара се опита да накара гласа си да звучи весело. Каза прекалено високо:

— Прекарвам чудесно, просто фантастично. Париж, плажът, слънчевата светлина, дрехите.

— А твоят придружител?

Лара така се изуми, че не може да каже и думичка.

— Открих, че не си пътувала сама, Лара.

— Предполагам, че така ставаме равни! — срязва го тя. — Между другото, как беше в Бейджинг?

— Чудесно. Свърших добра работа там и завързах някои много ценни връзки.

— Както винаги — каза тя леденостудено, но прекрасно знаеше, че това е истинската причина той да отиде там.

— Върнах се у дома рано — неочаквано, в гласа му се долови колеблива нотка. — Мислих за теб, Лара. Мислих за онова, което се случи между нас.

— За онова, което ти направи, искаш да кажеш — отговори рязко тя. — С Мелиса.

— Добре, за онова, което аз направих. Признавам, Лара. И съжалявам. Искрено съжалявам. Точно затова ти се обаждам — за да ти го кажа. И че много ми липсваш. Къщата е толкова странна без теб... Ти винаги беше тук, когато се завръщах у дома...

Истината я порази.

— Мелиса ти е отрязала квитанцията, нали?

— Не... Е, да кажем, че между нас възникна недоразумение.

— О, хайде, Бил, признай.

— Е, Мелиса наистина си намери друг шаран — съгласи се той. — Петролен магнат от Тексас. Мили Боже, той е достатъчно стар, за да й бъде баща!

— А ти не си?

Настъпи мълчание от другата страна на линията.

— Какво искаш от мен, Бил? — запита най-после тя.

— Искам да се върнеш, Лара. Имам нужда от теб. И съм готов да простя недискретното ти поведение. Ние сме заедно толкова отдавна и, спомни си, трябва да се грижим за децата.

Тя изсумтя презрително, защото не му повярва нито за миг.

— Бил, нима не знаеш, че децата ти са вече пораснали? Прекалено късно е да играеш ролята на загрижен баща. А аз нямам нужда от твоята прошка. Прекарвам чудесно.

Той не обърна внимание на думите ѝ. Или поне на последната част.

— Ще летя до Париж, за да те посрещна. Мога да хвана полета тази вечер. Мислех си, че можем да отседнем в „Риц“, както направихме по време на медения си месец, помниш ли?

Лара тръсна глава, защото все още не можеше да повярва на ушите си.

— О, Бил, помня...

— Мога да бъда там утре следобед. Ще се обадя в хотела, ще наема апартамента за младоженци...

— Бил — прекъсна го тя, — прекалено е късно. Прекалено късно е от години.

— Какво искаш да кажеш? — той звучеше така, сякаш светът се беше сринал.

Тя никога досега не му беше казвала „не“.

— Приключи, Бил. Но благодаря, че опита — каза Лара. И остави обратно слушалката.

Дълго време стоя на ръба на леглото и гледа втренчено в пространството пред себе си, като отново и отново преповтаряше разговора. Току-що беше казала на съпруга си, с когото беше живяла цели двайсет и пет години, че няма да се върне в брачното ложе. Хвърли поглед в огледалото към диамантената огърлица и взела на влюбените, който блестеше на шията ѝ. Свали бижутото и го подържа в ръка. Вече нямаше нужда от талисман. Вече нямаше нужда от Бил.

Стаята беше много тиха и спокойна. Беше топло и ароматният вечерен въздух нахлуваше през прозореца, а с него — и спомените от деня. Тук беше прекалено подредено, прекалено голо...

Нещата на Дан липсваха. Дрехите му, четката му за коса, туристическият будилник, който Хали му беше купила, криминалния роман с меки корици, който той четеше... Тя обхвана глава с ръце и нададе тих стон.

„Той те е напуснал, каза победоносно гласчето. Нима не ти казах, че ще стане така?“

След известно време тя слезе долу и разговаря със собственика. Мосю бил платил сметката, каза ѝ той с усмивка. Извинил се, че се наложило да тръгне така внезапно, но им казал, че мадам ще остане още един ден.

Лара гледаше втренчено към празното си бъдеще. Всичко беше приключило. Беше го изгубила все пак.

ГЛАВА 45

Много рано на следващата сутрин, Лара свали чантите си във фойето и се сбогува със собствениците. Прашното и разнебитено „Рено“, което ги беше возило по време на цялото им пътуване из Франция, запали от първия път и се понесе с равномерно ръмжене по студените утринни улици. Слънцето проблясваше над морето, небето беше ясно и синьо. Това щеше да бъде поредният хубав ден на лазурния бряг.

Тя направи кръг и излезе на магистралата Дю Солейл, която щеше да я заведе чак до Париж, само че този път без отклонения и открития, без престои в романтични малки хотелчета, без любене в полета от макове. Като постави крак на педала на газта, тя се понесе в ялната утрин, решена да не се изгуби нито веднъж.

Спря само два пъти да пие кафе — с кофеин, защото имаше нужда от повече енергия — и да хапне кроасан или пък сандвич с шунка, като онези, които бяха яли с Дан в бар „Джурасик“ в онова прогизнало от дъжда село по поречието на Лоара — нещо, което сега ѝ изглеждаше толкова далеч във времето. Последните няколко седмици ѝ се струваха като сън, а предишният ѝ живот — жестока реалност. Бъдещето виждаше като абсолютно несигурно.

Твърдо решена да не мисли сега за това, тя прогони всякакви мисли за бъдещето от съзнанието си, усили звука на радиото и се концентрира в шофирането. Господи, помисли си, как ѝ липсваше присъствието му до нея, как ѝ липсваше косият му поглед, как ѝ липсваха сините му очи, които ѝ се възхищаваха и галеха, любеха я с поглед. Той я обичаше, нали така?

Много часове по-късно тя си проправяше път през оживеното, да не кажем, жестоко, парижко улично движение. Беше почти легнала върху клаксона, очите я боляха, но тя се усмихна, защото разбра, че поговорката: „Когато си в Рим, бъди римлянин“ важи с пълна сила и за нея. Беше станала по французойка и от французите. Париж блещукаше в здрача, докато тя шофираше по околоръстното шосе, където бяха

претърпели катастрофа. Мина покрай кафе „Фльор“, където след катастрофалната вечеря в „Лукас Картон“, двамата бяха яли *stogie monsior*, бяха пили бренди и гледали уличните артисти. По-надолу беше улица „Якоб“, където Дан я беше взел на ръце и щастливо я беше завъртял. Мина и покрай хотел „Д’Англетер“, където се бяха любили страстно и тя дори не беше мислила за раздяла.

Когато най-последно спря колата пред „Риц“, елегантният портиер ѝ отвори вратата на вече почти разпадащото се „Рено“ с маниер, като че ли то беше най-малко „Ролс Ройс“.

Не сме от тази класа, помисли си Лара, като едва успя да слезе и протегна дългите си крака. Знаеше, че сигурно изглежда ужасно, че е прекалено сгорещена, потна и прашна от пътя, но служителят на рецепцията дори не мигна, защото този път беше спазила деня на резервацията си.

Не беше същата стая, в която бяха отседнали с Бил. Не знаеше дали щеше да успее да устои на истината, която спомените за него щяха да изкарат на бял свят. Дръпна встрани златистите копринени завеси и се загледа в красивия площад „Вандом“, като копнееше Дан да бъде с нея. Питаше се къде ли може да е той. Най-последно взе душ и се излегна на голямото легло, прекалено уморена, за да яде. Заспа само след няколко минути и тази нощ нищо не сънува. Абсолютно нищо.

Разбира се, събуди се прекалено рано. Мека перлена светлина се процеждаше през луксозните копринени завеси и тя се полуизвърна — като че ли очакваше да види Дан до себе си. Реалността, мисълта, че вече никога няма да се събуди в топлите му любящи ръце, беше като рана, която никога няма да се затвори. Остана да лежи и да си припомня нощите им заедно в онзи хотел до гарата и да се пита дали на Дан щеше да му хареса в „Риц“. Като си спомнеше вечерта в изискания и скъп ресторант, мислеше, че и тук няма да му хареса.

По-късно, сама и неизразимо самотна, тя посети музея с творби на Роден. Разглеждаше, без да бърза, масивните мраморни статуи и мислеше за Дан. Разходи се в градините на музея, без да забелязва златистата топлина на деня и заобикалящата я красота, проклинайки се, че е такава глупачка, такава проклета глупачка. Малко кафяво кученце се замота в краката ѝ.

— Искаш да се поразходиш ли? — запита го тя с полуусмивка. Седна на една пейка, а кученцето седна на задните си лапи пред нея,

загледа я и зачака. — Познавам ли те? — запита тя, а то изля радостно. — Сигурно лаеш на френски — каза тя и се наведе да погали меката му козина. После се усмихна и каза: — О, извини ме, исках да кажа, че лаят ти е парижки.

Очите на териера бяха тъмно червеникавокафяви. Интелигентни очи, помисли си Лара. Той беше куче, което е получило образованието си на улицата, придобило много опит, видяло почти всичко на света. Засмя се на самата себе си. Нима самотата вече я подлудяваше? Нима вече беше готова да анализира психиката на едно улично псе?

— Знаеш ли какво, помиярче? — каза му нежно. — Аз съм най-голямата глупачка, която някога се е раждала.

Това трябваше да е пътуването, в което щях да открия себе си. А нима открих нещо — като се изключи фактът, че съм глупачка?

Тя смръщи вежди и се замисли за Бил, а кучето повдигна глава и отново зачака. Нададе тих вой, като да я окуражи.

— Едва сега разбирам колко упорити са били старанията на Бил да ме впечатли по време на медения ни месец, като си придава вид на човек, който много е видял и много знае — Лара се усмихна, като си спомни как се бяха карали. — Единственият проблем е, че така и не промени поведението си. О, по онова време го обичах, в това няма съмнение — той беше единственият мъж, когото някога бях искала. Предполагам, че и той ме е обичал — по свой си начин — замисли се за миг, после погледът ѝ отново срещна този на кучето. — Но знаеш ли какво? — запита го тя сериозно. — Дали бяхме истински приятели? Дали бяхме другари в живота? Дали споделяхме всичко — малките удоволствия, мъките и радостите? О, не. Никога — тя поклати глава, питайки се колко ли още жени са открили тази горчива истина.

— Не мисли, че ще заплача — решително преглътна първите сълзи. — Защото няма. Не, сър. Никакви сълзи повече — но те вече се стичаха по бузите ѝ. — О, по дяволите, да не би да съм супержена или нещо подобно? Защо да не си поплача, когато мъжът, когото обичам, ме е напуснал, защото съм го наранила? Нараних чувствата му. Гордостта му. Разбира се, че ще си поплача.

Кучето нададе тревожен вой, като видя сълзите ѝ, които тя остави да се стичат свободно и да мокрят блузата ѝ.

— Искаш да знаеш какво друго съм открила по време на това свое пътуване? — заподсмърча тя. — Че животът е непрекъснатата

размяна — вземаш и даваш, даваш и вземаш. Трябва да зарежа стария си живот и да потърся нов. Трябва да се откажа от предишната Лара и да се приема такава, каквата съм сега. И ако бях честна със себе си, а не изпълнена с фалшива и криворазбрана гордост, може би щях да имам общо бъдеще с Дан. За добро или за лошо. И може би до края на живота ми.

Кучето наклони въпросително глава на другата страна.

— Знаеш ли какво друго знам аз сега? Възрастта не би трябвало да има никакво значение. Времето също не би трябвало да има значение. Не е трябвало през целия си живот да се тревожа за бъдещето. Днешният ден трябва да е достатъчен — кучето излая одобрително и Лара му се засмя през сълзи.

Отби се в един кафе-бар и си поръча сандвич с пилешко, даде го на териера и го остави да го поглъща лакомо на тротоара. Той дори не я погледна, докато тя минаваше покрай него, и Лара се усмихна. Вчерашната Лара щеше да каже, че храната е всичко, което кучето иска от нея. Но не и днешната. Тази нова жена беше готова да вземе онова, което животът ѝ предложи, и да не иска повече.

Когато влезе през вратите на „Риц“, чу, че някой я вика по име, и рязко се извърна.

Погледът ѝ се помрачи, когато видя Бил. Нейният съпруг, известният хирург, изисканият светски мъж, както винаги безупречен в тъмния си костюм. Гледаше с онази надменна полуусмивка, уверен, че тя не би могла да му каже „не“. Та нали никой никога нищо не му отказваше. Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Какво правиш тук? Казах ти, че всичко приключи.

Той я хвана за ръката и я дръпна встрани, далеч от хората, които можеха да дочуят разговора им.

— Хайде сега, Лара. Казах, че те искам обратно, а съм човек, който държи на думата си. Нима не помниш, че си моя съпруга?!

Тя рязко издърпа ръката си.

— Ха! Откога това има значение?

Той вдигна поглед нагоре и въздъхна.

— Мога да разбера това, че си се почувствала малко пренебрегната. Нещата загрубяха за известно време, признавам. Но сега всичко това е зад гърба ни. Готов съм да ти простя — не мога да

го кажа по-искрено от това. Обещах ти апартамента за младоженци и точно него наех. И вече помолих да преместят нещата ти там.

Тя се изтръгна от хватката му и тръгна по дългия коридор с проблясващите прозорци и скъпите полилеи. Той забърза след нея и отново хвана ръката ѝ.

— Направил съм резервации за любимия си ресторант. И, нека ти кажа, никак не беше лесно да ги склоня. Извадих късмет, че знаеха кой съм...

— Бил! — тя се обърна да го погледне, гърдите ѝ се повдигаха от едва сдържания гняв, който блестеше в очите и. — За Бога, ти май никога не ме слушаш! Не чуваш ли какво ти казвам аз?!

Той я изгледа втренчено, този път наистина я гледаше и видя новата Лара. Веждите му се вдигнаха изненадано нагоре.

— Трябва да ти кажа, че изглеждаш страхотно, Лара. Голямо подобрене. Винаги съм ти казвал, че трябва да се грижиш по-добре за себе си.

— Исусе Христе! — хората се обръщаха и ги гледаха втренчено, обаче тя пет пари не даваше. Дланите ѝ се свиха в юмруци, искаше ѝ се да го удари.

— Наистина, Лара, хората ни гледат — той отново я хвана за ръката. — Между другото, Мини ти изпраща любовта си. Знам, че и двамата ще ѝ липсваме, Лара. Наистина ще ѝ липсваме. И на нея, и на Джош. Те искат от нас да им осигуряваме дом поне от време на време, ще искат отново да се съберем.

Гледаше я с крайчеца на околото си и видя, че се колебае. Знаеше, че е уцелил безпогрешно най-уязвимото ѝ място.

— Ние сме тяхната реалност, мила. Ти и аз. Мама и татко. Винаги сме били до тях и те очакват, че нещата ще продължат да бъдат същите. Та няма това не е тяхно право?

Лара го гледаше, пълна със съмнения.

— Мини ли каза всичко това?

— Хайде да говорим повече на вечеря — каза Бил победоносно. — Ще се почувстваш по-добре, след като хапнеш нещо.

ГЛАВА 46

Разбира се, отидоха в „Лукас Картон“. Докато метрдотелът ги водеше към една от най-хубавите маси, Лара уморено и с досада си помисли, че би трябвало да се досети. Това подходеше идеално на Бил. На него много му харесваше да го виждат в такава обстановка, на една от най-добрите маси, да се суетят около него.

— Ако имаш нужда само от това, за да бъдеш щастлив, Бил, значи наистина си щастлив човек — каза тя. Като пренебрегна острия поглед, който той й хвърли, тя потърси с очи масата, на която бяха седели с Дан. Онази, върху която той беше разлял шампанското, край която се беше удивил и ужасил от размера на цените. Той намрази обстановката тук. Намрази дори нея за времето, което прекараха тук. Тя сви рамене и въздъхна. Е, сега вече двама мъже я мразеха, защото, независимо какво казваше Бил, тя не му вярваше.

Бил проучи внимателно менюто, посъветва се с главния келнер и поръча и за двамата. Той избра виното с такъв маниер, като че ли това беше въпрос на живот и смърт, точно както беше направил и преди двайсет и пет години в „Тур д’Аржен“ на катастрофалния им меден месец. Лара се облегна назад, загубила всякакъв интерес. Тя нарочно не беше облякла парижката рокля, защото беше вече част от живота ѝ, макар и много малка, с Дан. Предполагаше, че никога вече няма да я облече. Като вдовица на някой мафиот, щеше да се облича вече изцяло в черно, макар и много стилно.

Келнерът напълни чашите им и Бил вдигна своята.

— Хайде, Лара, посъживи се малко, нали сме тук, за да се забавляваме. Ние сме отново в Париж. Заедно. Това е нашият втори меден месец.

Тя отказа шампанското.

— Аз вече прекарах втория си меден месец — каза тя. — И трябва да ти напомня, че не беше с теб.

Той отново вдигна поглед нагоре, като подчерта раздражението си.

— Защо правиш нещата толкова трудни? Аз просто се опитвам да изразя и да покажа любовта си към теб.

Той наистина изглеждаше измъчен. Като че ли не той беше този, който беше кривнал от правия път. И Лара почувства как махалото се връща отново на мястото си, как отново единствената гледна точка е тази на Бил.

— Знаеш ли, Лара, наистина не бива да отиваш чак толкова далеч — добави той.

— Какво искаш да кажеш? — тя наистина нямаше представа за какво говори той.

Бил отпи щедра глътка от първокласното шампанско.

— О, хайде, знам, ти каза, че си била с друг мъж, но нима наистина очакваш от мен да повярвам на това? Ти просто не си от този тип жени. Погледни се, Лара. Ти си домакиня на средна възраст и — макар че те обичам — не си от типа жени, които завъртат главите на мъжете... Макар че, трябва да призная, тази вечер изглеждаш великолепно.

— Нима намекваш, че съм си измислила любовника, само за да те накарам да ревнуваш?

Той повдигна едното си рамо и се усмихна някак накриво.

— Не се тревожи. Напълно те разбирам. Онова, което направих, не беше правилно и ти си имала нужда да реагираш.

— Ах, ти, надут, самодоволен пуяк! — думите излязоха от устата ѝ с гневно съскане. — Как се осмеляваш да ми говориш така! — Лара започна да се изправя и един келнер се притече да дръпне стола ѝ назад. Тя грабна дамската си чанта и, с последен гневен поглед, отиде до тоалетната.

Бил остана да гледа изумен след нея, после направи знак на келнера да напълни отново чашата му. „Лара е жертва на кратък пристъп на гняв и това е“, каза си той. Нито една жена не иска да чуе истината за себе си, дори и Мелиса, и със сигурност не и Лара, която той беше защитавал от реалността през целия ѝ живот. Той се беше грижил добре за нея, беше ѝ осигурявал всичко — жилище, храна и дрехи, беше ѝ осигурил повече от приличен живот. И тя ще преодолее този краткотраен пристъп и ще се върне при него. Още само пет минути и тя ще се върне и ще се извини. Той също ще се извини, разбира се. Така щеше да бъде честно, макар че той имаше малко, за

което да се извинява. Мелиса беше краткотрайна и случайна връзка, макар и да я беше приемал насериозно в началото. Но пък такива бяха всички мъже. Сексът беше винаги на първо място. После идваше разочарованието. Огледа помещението, за да види кой е там. Това място беше винаги пълно с известни личности. Можеше да присъства някой, когото той познаваше. Очите му светнаха, когато забеляза младия мъж, който тъкмо говореше с метрдотела. Изненадан, видя, че той идва към него. Бил вдигна поглед към него, после към букета бързо вехнещи макове, който той държеше в ръка. Сигурно е амбулантен търговец.

— Е, не знаех, че ви разрешават да продавате цветя в скъп ресторант като този — каза той, с което показва, че не се интересува и дори изпитва пренебрежение.

Дан знаеше, че Лара е в „Риц“, после беше открил, че и Бил е тук, и беше узнал къде са отишли да вечерят.

— Търся Лара — каза той. — Знаех, че е тук с теб.

Изведнъж Бил разбра, че Лара не се е преструвала. Изглежда съперника си изключително внимателно, от горе до долу и после обратно, и съвсем точно определи положението му в живота.

— Е, нека ти кажа, млади човече — каза той със злобен шепот, — че е по-добре веднага да изчезнеш оттук. Преди да са те изхвърлили.

— Чакам Лара — каза Дан, твърдо решен да не отстъпи.

Бил се полуизправи.

— О, не, не чакаш Лара, млади човече. И искаш ли да знаеш защо? Огледай се само и кажи дали мястото ти е тук с жена, която е свикнала в такава обстановка. И нека ти кажа още нещо, което би трябвало да знаеш. Лара ме помоли да дойда в Париж, за да се прибера с нея. Тя иска двамата да се помирим.

— Не го вярвам — каза Дан, но отчаянието помрачи погледа му.

— Лара е моя съпруга, човече — каза Бил с все същия злобен шепот. — Тя е майка на моите деца и, проклет да съм, ако ти позволя да я доближиш отново.

Много глави започнаха да се обръщат към тях. Келнерите кръжаха наоколо с известна тревога, защото усещаха, че ще има проблеми. Метрдотелът отиде бързо до тяхната маса и хвана Дан за ръката. Започна да го избутва леко към изхода. Дан поклати глава,

защото не искаше да повярва на Бил. После осъзна, че сигурно чува истината, пусна на земята почти увехналите макове и излезе от ресторанта.

Бил си помисли, че с това той напуска сцената и няма да го видят никога вече. Беше доволен. Извика метрдотела, даде му щедър бакшиш и му благодари, че се е „погрижил за нещата“. За негово голямо задоволство, беше отстранил този сравнително голям и доста неприятен проблем. Лара отново беше негова. Погледна златния „Ролекс“, който красеше китката му. Какво, по дяволите, правеше тя в тоалетната толкова време?

Лара стоеше пред огледалото и се опитваше да напудри носа си, но всеки път, когато сложеше пудрата, сълзите ѝ отново я измиваха. Питаше се как да подреди живота си, как да се справи с Бил, какво да направи по въпроса с Дан и, преди всичко, питаше се как въобще е забъркала тази каша.

Погледна жената, която стоеше до нея и също пудреше носа си. Тя беше по-възрастна от нея, елегантна по онзи парижки начин, червената ѝ коса беше вдигната нагоре и откриваше гладкото ѝ чело и тъмните очи, които бяха видели достатъчно, за да разберат проблема на Лара. Французойката повдигна вежди и се усмихна.

— Не плачи — каза ѝ тя. — Просто се запитай дали той заслужава сълзите ти — постави ръка на рамото на Лара, за да я успокои, и погледите им се срещнаха в огледалото. — *Courage, cheri!* Мъжете могат да бъдат толкова... нечувствителни. Казва го жена, която знае — и, с последна усмивка, тя излезе.

Лара се отпусна на един стол. Хвана брадичката си с длан и се втренчи в собственото си лице, отразено в огледалото. Жената беше права. Защо да лее сълзи за Бил Луис? Не беше ли плакала достатъчно за него? По дяволите, ако въобще трябва да плаче, то ще бъде, защото е изгубила Дан, защото е глупачка, защото е съсипала нещо красиво.

Онова, което беше изрекла пред кучето в градините на музея, беше истина. Сега каза на огледалото:

— Загубих Бил, но го загубих преди много време, само дете отказвах да го призная. А сега загубих и Дан. И всичко, което ми остава, съм аз самата.

Решително, тя напудри носа си, сложи си отново червило, вчеса дългата си коса назад — като елегантната французойка. Завъртя се

бавно пред огледалото. Прилепналата по тялото черна рокля изглеждаше дяволски добре — и какво, ако разкриваше няколкото излишни килограма, които тя имаше? — а черните стилни обувки подчертаваха красотата на краката ѝ. Освен това Делия беше права — нейните крака винаги са били хубави. Тя беше красива жена и възрастта не можеше да заличи това.

Като си пое дълбоко дъх, изпъна рамене, вдигна брадичка и излезе с уверена походка готова да се разправи с Бил. Той учтиво стана на крака, когато я видя да се връща, но на лицето му беше изписан изразът „за какво ти трябваше толкова много време“. Тя познаваше това изражение достатъчно добре. Бил не обичаше да чака. Е, много му здраве.

Спря се рязко, когато видя маковете, разпилени по земята. Наведе се и ги вдигна, постави ги внимателно един по един на масата, като че ли бяха скъпоценни бижута.

— Виждам, че Дан е бил тук — каза, когато най-последно възвърна гласа си.

— Ще бъдеш доволна да научиш, че те освободих от твоето момче-играчка — Бил пренебрегна смъртоносния поглед на Лара, пренебрегна и сигналите за опасност, които буквално извираха от нея. Не осъзна, че тя не може повече да търпи отношението му. — За добро е и ти го знаеш. Само помисли за децата си — продължаваше да я поучава той. — Освен това, време е да престанеш да се държиш глупаво, а така, както подхожда на възрастта ти. А сега седни и нека, за Бога, да вечеряме цивилизовано.

Тя взе маковете и ги притисна до гърдите си.

— Как се осмеляваш да ме поучаваш за това, че съм имала любовна връзка — каза тя с леденостуден тон, — когато ти си този, който чука помощничката си. И аз бях последната, която го узна — и тогава, с един-единствен гневен замах, тя свали чашите за шампанско от масата.

Животът в изискания ресторант замря. Лара се наведе по-близо над Бил и каза високо, за да бъде сигурна, че я е чул:

— Искам развод. Веднага! Разбра ли ме?!

Тишината беше пълна. Не се чуваше дори звънът на сребърни прибори и кристални чаши. Всички гледаха втренчено и се опитваха да

чуют всяка дума. Дори надменните келнери бяха замрели наред крачка.

Като си спомни къде се намира, Лара се огледа. Взе дамската си чанта, вдигна брадичка и все още стиснала маковете в ръка, отиде с царствена походка до вратата, като по пътя кимна няколко пъти леко с глава по посока на другите жени в ресторанта, с което им даде знак, че вижда възхитените им погледи.

Бил остана да гледа втренчено след нея, неспособен да повярва, че току-що му беше устроила ужасна сцена. Как се осмеляваше да постъпва така с него? Как се осмеляваше, когато той само се опитваше да я спаси от самата нея? Как се осмеляваше да го поставя в такова положение, да го кара да се чувства унижен пред толкова много хора? Никога не би могъл да дойде тук отново. Облегна се назад, приглади косата си, оправи и без това безупречните си ръкавели и отново погледна златния „Ролекс“.

— Жени! — каза високо, с което се опита да омаловажи случилото се.

Всички жени без изключение го удостоиха с леден поглед.

ГЛАВА 47

Когато се върна в „Риц“, Лара помоли да свалят чантите ѝ долу, защото напуска. После се качи в колата и подкара безцелно. Накрая осъзна, че е минала покрай кафе–бар „Фльор“ вече половин дузина пъти с надеждата, че ще намери Дан. Но той не беше там и тя спря пред хотел „Д’Англетер“ и помоли лелята дракон да ѝ даде стая. Лежа будна цяла нощ, сама в голямото двойно легло. Когато зората изгря, тя беше вече станала и се беше облякла. Изпи чаша кафе, после се качи отново в малкото „Рено“ и потегли към летището.

Това беше нейното сбогуване с Париж, помисли си тъжно, докато пътуваше по смълчаните улици в ранната утрин. Дали щеше да се върне някога тук? Струваше ѝ се, че не. Любовната ѝ афера с този град щеше да си остане завинаги неконсумирана.

На летището тя се опита да обясни на агенцията за даване коли под наем — на френски — за щетите, нанесени на бронята, и за счупените фарове. Каза им, че ще плати за тях или поне, че застраховката ѝ ще ги покрие. След усилено размахване на ръце и възклицания *Mon Dieu, quelle horreur* и *les americains* взеха ключа от ръцете ѝ и ѝ връчиха за подпис множество документи, нито един от които тя не успя да разбере и които, предполагаше, някой ден ще се върнат да я преследват.

Докато привърши битката с хората от агенцията, стана единайсет часът. Тя беше изтощена и нервна. Реши, че кафето няма да ѝ помогне и ще трябва да изпие чаша по-силно питие.

За втори път в живота си седна сама в бар. Загледа се в блестящия неонов надпис над бара.

„ПАРИЖ Е ГРАДЪТ НА ВЛЮБЕНИТЕ“, гласеше триумфално той.

Поръча си „Рикард“. Келнерът, облечен в бяло сако, плъзна чашата по бара към нея и ѝ се усмихна. Тя също се усмихна. Мислеше си: „Да, това наистина съм аз, новата Лара Луис, светска дама, сама в бара.“

Погледна часовника на стената. Десет минути след единайсет. Полетът ѝ беше чак в дванайсет и половина. Чудеше се какво да прави дотогава. Не можеше просто да седи тук и да гледа надписа, който ѝ напомняше какво е загубила. С мрачно изражение, отпи от коктейла и направи гримаса, като усети острия аромат на анасона.

Дан стоеше със скръстени ръце и я гледаше. Беше я видял да влиза в бара с изправен гръб, с вдигната високо брадичка, с прибрана на кок коса. Носеше късата бяла пола, която си беше купила в Сен Тропе, секси черни обувки с високи токчета, а краката ѝ бяха загорели до златистокафяво. Изглеждаше хладна, красива, самоуверена. Той се поколеба, защото се запита къде е Бил Луис, после, като си каза, че това е последният му шанс, реши да ѝ се обади.

— Лара?

Сърцето ѝ пропусна удар, после направи три наведнъж. Не можеше да се помръдне, не можеше дори да се обърне, за да го погледне.

— Предположих, че ще бъдеш тук, за да хванеш полета — той стоеше близо до нея с ръце, пъхнати в джобовете на дънките. — Тревожех се за теб.

Онемяла, тя гледаше право напред — към неоновия надпис.

„ПАРИЖ Е ГРАДЪТ НА ВЛЮБЕНИТЕ“

Той блестеше отново и отново, непрекъснато...

„Добре, кажи му сега, че съжаляваш.“ Почти чуваше гласовете на момичетата, които я подтикваха да върви напред и да оправи нещата. „Нима ще провалиш всичко заради глупавата си гордост? Дай шанс на себе си, просто кажи, че съжаляваш, помоли го да ти прости...“

А ако той не искаше?

„Тогава поне ще си опитала. Това е твоят живот и ти трябва да се погрижиш за себе си, приятелко...“

Тя се обърна и срещна погледа му — тези сини, сини очи, които я познаваха прекалено добре. Знаеха коя е, каква е.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Аз също съжалявам — каза го толкова тихо, че само тя го чу. Можеше и да са единствените хора в бара, единствените дори в цялото летище. — Нараних те, а въобще не съм искал да го направя.

— Не, не — поклати глава тя. — Вината беше моя. Аз те нараних.

— Само гордостта ми — гласът му беше едва доловим шепот и я галеше като вълните на Средиземно море.

— Никога не съм имала намерение да крия от теб, че пътуването беше планирано като втори меден месец. Аз... Просто реших, че така мога да разваля всичко. Исках само да съм с теб — гласът ѝ трепереше. — Повярвай ми, това няма нищо общо с Бил.

— Вярвам ти.

Беше толкова близо до нея, че трябваше само да се протегне и да го хване за ръката. Но знаеше, че е безнадеждно. Той щеше да каже: „Беше ми приятно с теб, благодаря ти, сбогом.“

— Обичам те, Лара — каза ѝ той. — Искам да прекарам с теб остатъка от живота си. Искам да се грижа за теб. Искам да бъдеш моя съпруга — взе ръката ѝ в своята, топла като любовта. — Ще се омъжиш ли за мен, Лара?

Тя го погледна втренчено, цялото ѝ лице беше само огромни очи с цвета на топаза.

— Завинаги ли? — прошепна тя.

Той извади смачкана кафява книжна кесия от джоба си, а от нея — златен пръстен с малък син камък, същия цвят като Средиземно море.

— Купих го на пазара в Антиб, докато ти не ме гледаше — каза ѝ. — Не е нещо специално, но ако кажеш „да“, може и да свърши работа, докато намеря пръстен с диамант.

С плувнали в сълзи очи, Лара протегна ръка и той постави пръстена. Беше ѝ малко голям, но и така беше добре. Тя завъртя ръка наляво и надясно, за да му се възхити най-добре. Беше съвършен. Наведе се към него и устните им се срещнаха за целувка, с която запечатаха съюза си.

Чуха множество ръкопляскания и се извърнаха, усмихнаха се при виковете *felicitations* и *bon chance*, които идваха от посетителите на бара. А зад тях светеше надписът, който казваше самата истина:

„ПАРИЖ Е ГРАДЪТ НА ВЛЮБЕНИТЕ“

Сърцето на Лара все още биеше неравномерно.

— Мислех, че ще умра без теб.

— И на мен ми се струваше, че съм в пъкъла. Не можех да повярвам, че съм те напуснал, че съм се проявил като проклет глупак. Никога повече, Лара. Обещавам.

Тя се колебаеше и Дан се питаше какво ли ще последва.

— Относно Бил — каза Лара, защото знаеше, че все някога ще трябва да изяснят нещата. — Относно медения месец. Сега знам, че съм била влюбена във Франция, не в Бил. Франция е била тази, която е изпълнила спомените ми със слънчева светлина и щастие — стисна ръката му, изпълнена с надежда. — Не виждаш ли, Дан, винаги съм била в любовна връзка с Франция.

Той я разбираше. Вдигна дланта ѝ към устните си и целуна пръстена, с което я накара да се засмее.

— Ще се върнем тук — обеща ѝ. — Следващия път ще вземем и децата си.

— Моля? — очите на Лара щяха да изскочат от орбитите си. — Децата ли каза?

Той се усмихна наперено.

— О, мисля, че едно момиченце и едно момченце ще свършат работа.

И те се прегърнаха страстно, а после се засмяха щастливо. И дълго време не престанаха да се смеят.

„Ето те отново млада. Вътрешният ѝ глас държеше да има последната дума. И скоро отново ще бъдеш майка. Само че този път с мъж, когото обичаш.“

Звучи добре, помисли си Лара. И все още усмихната, го целуна отново.

Вече се носеха по пистата. Само след секунди летяха над Париж, който блестеше на слънчевата светлина. После самолетът навлезе в облаците и това беше всичко.

Погледите им се срещнаха.

— Спомняш ли си края на „Казабланка“ — запита Дан.

Лара го погледна озадачена.

— Имаш предвид сцената на летището, когато Ингрид Бергман е готова да замине и казва на Богарт: „Но какво ще стане с нас?“

Дан се усмихваше.

— И Богарт отговаря: „Предполагам, че ние винаги ще имаме Париж“.

— Могат да напишат това като епитаф на надгробните ни плочи — каза Лара с усмивка.

Защото знаеше, че независимо колко са далеч винаги ще имат Париж.

Бяха така погълнати един от друг, че не чува кога обявиха полета им, и продължиха да седят в бара, прегърнати, планирайки новия си живот. По високоговорителите се чу необичайно съобщение:

„Ще бъдат ли така добри мадам Лара Луис и мосю Даниел Холанд да побързат към изход номер седем, където всички вече са се качили на борда на самолета за Сан Франциско? Самолетът е готов за полет. Това е последно повикване за мадам Луис и мосю Холанд.“

Хванати за ръце, те затичаха по дългите коридори. Бяха останали без дъх, когато най-после стигнаха до изхода и бяха заведени до самолета от нервен служител. Тя затръшна вратите след тях и те заеха виновно местата си, последни, под погледите на всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.